

GRAMMATICA GRAECA INTEGR A

PHILIPPO MELANTHONE AUCTORE.

De literis Graecorum.

Literae sunt:

Α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ
τ υ φ χ ψ ω. In his vocales septem: α ε η ι
υ ο ω. Ex quibus diphthongi connectuntur.

Propriae αι αυ ει ευ οι ου, quas proprias vocamus, quod postulet eas naturalis pronuntiatio; neque enim αι pronuntiarunt veteres Graeci ε, ut solemus hodie, sed αι confuso sono α et ι, perinde, atque germanica lingua diphthongos adhuc integre efferimus. Sic et¹⁾ de ει et οι iudicabis; nam αυ et ευ et ου discriminatim efferruntur, nec cum aliis literis aut diphthongis confunduntur.

Impropriae diphthongi α η φ υι, quas vocamus improprias, quod pronuntiatio naturalis ipsas non requirat; neque enim aliter α atque α simplex vocalis effertur. Nam grammatici significaturi alicubi diphthongorum mutationes, aut in diphthongis alterius literae elisionem, has diphthongos commenti sunt, ut sicubi ex αι fit α aut η, ut crebro solet, iota elisa, solent eam Graeci subscribere, ne pueri ignorent diphthongum in ea syllaba desiderari. Planeque grammaticum inventum est impropria diphthongus, et ad pronuntiationem nihil pertinens. Ideo nec in veterum libris invenias scribi diphthongos improprias.

Sunt et ωυ et ηυ impropriae²⁾, quae factae sunt ex ου et ευ. Nam crebro solent mutari breves literae in longas: ο in ω, α vel ε in η. Et eas mutationes observet diligenter, qui graecari velit. Observet idem et in consonantibus, quae cum quibus cognatae sint, atque adeo quae in quas mutari possint. Neque enim singulae in singulas transeunt, sed cognatae tantum in cognatas, ut ν in μ, χ in γ, π in φ, τ in θ, etc. ut τύπτω, τέτυφα, τύψω; λέγω, λέλεχα, λέξω. Item συμβάλλω ex σύν et βάλλω, συλλαβάνω ex σύν et λαβάνω,

1) et] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522., 1538., 1541. deest.

2) impropriae] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. deest.

etc. Sunt enim cognatae inter se liquidae λ, μ, ν, ρ, et cum his etiam σ, ut σύσσιτος ex σύν et σίτος.

Sunt et cognatae mutae, ut

β, π, φ,	ψ
γ, κ, χ, et cum his duplices	ξ
θ, τ, ϑ,	ζ

ut ἄραψ, ἄραβος; κόραξ, κόρακος; συρίζω communiter, συρίσσω Dorice. Item ν et γ, ut συγγράφω ex σύν et γράφω, συγκαλῶ ex σύν et καλῶ³⁾. Reliqua, quae⁴⁾ ad cognoscendas literas pertinent, require ex elementalibus libellis, qui iam ubique manibus puerorum teruntur⁵⁾.

Prosodia.

Προσῳδία, accentus (nam id significat Graeca vox, πρὸς ad, φθῆναι carmen) est ratio pronuntiandi, syllabae accidens; alia enim brevis est, alia longa, dein acuta, vel gravis, vel inflexa etc.

3) ut τύπτω — καλῶ.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. haec desunt.

4) quae] in Ed. 1538. omitt.

5) Ut exemplo ostendamus, quomodo certe quibusdam locis Ed. 1518. a sequentibus differat, hanc primam de literis particulam ex Ed. principe 1518. h. l. adscribimus, in qua sic exhibetur: „Literae Graecorum Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Dividuntur literae in Vocales ac Consonantes. αὐτόφωνα γράμματα. α. ε. η. ι. ο. υ. ω. Ex his δίφθογγαι propriae, hoc est, linguae genuinae, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Sunt et aliae impropriae, hoc est, non genuinae linguae, sed arte confectae, quippe ad discriminandos declinationum casus. φ. η. ω. Est autem nativa pronuntiatio ου. ut Harpyia. ωυ. et ηυ. Ionum sunt ex ου. et ευ. Solent enim illi breves vocales in longas mutare. Σύμφωνα γράμματα, reliquae literae sunt. Ex his aliae mutae. β. γ. δ. π. κ. τ. φ. χ. θ. Aliae Semivocales, quarum haec duplices ζ. ξ. ψ. Hae immutabiles λ. μ. ν. ρ. Immutabiles dicuntur, quoniam nec declinando nec coniugando ut reliquae mutantur. Est et ἄσημον σ. Harum quaeque quid Iatinis possit, vide elementorum notiones, quae a Thoma nostro Anshelmi, probe sunt ac emendatissime typis literariis publicatae. Inter passiones literarum est praecipua cognatio, ὁ συμβόλισμος. quae declinando ac coniugando discitur, ut γ in ξ λέγω λέξω. Sunt alii συμβόλισμοι qui usu increbuerunt, nulla ratione, ut pro ἐντέλεια dicitur ἐνδελεία, cum compositio sit ex ἐν et τέλει. Similia his praetereo, nam ideo indico ista, ut diligens inventus horum in legendis bonis autoribus rationem habeat. Pleraque graecorum et in latina διορθογραφία Prisciani exemplo tractavimus.” Ob hanc maiorem huius Ed. a sequentibus diversitatem in hac novā Ed. eam non adscribemus, ne annotationum numerum vixis augeamus.

Accidunt ergo syllabae *προσφθίαι*.

{ μακρά - Tempus longum - ἤρωσ	{ βραχεῖα - Tempus breve - θεός	Tonus	{ Acutus	θεός
{ περισπομένη			{ Circumflexus	θεοῦ
{ δασεῖα	Spiritus asper		{ ἑλένη	
{ καὶ ψιλῆ	Spiritus tenuis		{ ἔρωσ ⁶⁾	

Primum syllabae accidens tempus est; nec enim ulla syllaba tono effertur, nisi pro ratione temporis. Atque ideo sunt tempora, perinde ac fulcra quaedam tonorum, quae illi natura in syllabis priora requirunt. Itaque spectabit doctus grammaticus, primum quanta sit syllaba, longane an brevis.

Longam dignosces aut longa vocali η, ω, aut diphthongo *αἰνεῖου*, quae omnes longae sunt, aut positione, ut ⁷⁾ *ἄρτος*, *ἄξις*.

Brevem brevi vocali ε, ο, *θεός*.

Mediam autoritate, non vocali. Nam etsi mediae sint vocales, tamen ea est vis illarum, ut in constitutione syllabarum aut longae sunt, ut *ἴρος*, aut breves, ut *φίλος*. Autoritate igitur⁸⁾ mediam arbitrabere; nam et quae brevem natura vocalem habet, nonnunquam extenditur, ut apud Homerum *μέλος*.

Prudens hoc loco multas poëmatum figuras omitto, ut pro *ὀδός οὐδός*. Sic Latinus pro opilio, upilio, protrahendae syllabae gratia dixit⁹⁾. Interim puer generales prosodiae regulas ediscat, de vocali ante vocalem, de derivatis, et similes. Quibus adeo refertae sunt grammaticorum omnium chartae, ut non habeant plures Athenae *τριβόλους* noctuas.

6) Haec tabula exhibetur in Ed. 1542. et Camerarii Editt.; in Editt. 1522., 1538., 1541. proposita ab hac paulo differt [et Circumflexus vocatur Inflexus,] eamque in his Editt. subsequuntur haecce [in Editt. 1542. sqq. alio loco exhibitae]: „Alii syllabae accidentibus passionibus annumerant lectionis adminicula, ad puncta proprie pertinent. Sunt autem *ἀπόστροφος* *aversio* supra extremum dictionis in fine elisa vocali ponitur, estque *ἀπόστροφος* signum elisae vocalis, ut *πῶρι* *ἔλεσον*, pro *κῶρι* *ἔλεσον*. In poëmatibus saepe initium dictionis occupat, ut est Callimachi hoc, *ὦ πόλλων* *ὃ παντὶ φαίνεται*, *ἀλλ' ὃ τις* *ἔσθλος*, pro *Ἀπόλλων*. Apollo non cuivis apparet, sed hono. *Υφέν* Subunio *υ*-syllabarum contrahendarum nota, qui *υ*-cunque. *Υποδιαστολή* sub extrema dictione ponitur, dictionem alteram ab altera diducens, *μηδέν*, *ἄγαν*. Usus passionum saepe ad discernendas homonymas voces confert, *ὃ, τι*, ab *ὄστις*, *ὄτι* quoniam, etc.” (Conf. p. 28.)

7) ut] in Editt. 1522—1541. deest.

8) igitur] ab Editt. 1522—1541. abest.

9) dixit] in iisd. Editt. deest.

De tonis.

Syllabarum tempora paucis attigimus. Insequitur tonus velut comes temporis¹⁰⁾. Difficile autem¹¹⁾ iudicium tonorum est, partim, quod res, non perinde Latinis veteribus frequens, hodie fere negligatur; partim, quod et apud Graecos videatur usu, quam regulis, magis probari. Vetustissimi Graecorum nullos apices scripserunt, ut est in antiquis quibusdam inscriptionibus cernere, et confirmat Politianus. Postera aetas grammaticorum artibus exercita, haec literis adiunxit *ἐπιστύλια*, quasi notas pronuntiationis; habitusque tum, qui ea contemneret, non sat politus. Vellem et Latinis par diligentia in observandis tonis fuisset, nec dubito, quin mansisset integrior superioribus seculis ratio loquendi. Sed ad institutum, ut poterit simplicissime *κᾶν ἀμαθέστερον* fieri, de tonis Graecorum regulas praescribam, quatenus res patitur, profuturas etiam Latinis¹²⁾.

Regula¹³⁾.

Non¹⁴⁾ idem syllabae accidens est tempus, quod tonus, verum¹⁵⁾ ut in corpore aliud est magnitudo, aliud color: ita in syllaba aliud temporis ratione venit, aliud toni. Deinde et quae cuique appellationes conveniunt, inter se dissident. Tempori longum, breve, produci, corripri attribuimus; tono acutum, grave, inflexum. Erraveris, si idem dixeris longum et acutum, grave ac breve, aut si quid aliud est huiusmodi. Longius haec oportet agam, quod vulgus grammaticorum inepte in hac re versetur.

Non omnes longae acutae sunt, Virgilius, Virg, longa est, non acuta; *Ἀριστοτέλης*, *ρισ* longa est, non acuta.

Nec omnes acutae longae sunt. Virgilius, *gi* acuitur, etiamsi brevis syllaba; sic *Ἀριστοτέλης*, *Ἔριγένης*, *τέ*, *γέ* acuntur, etiamsi breves syllabae. Plerumque Latini homines philoso-

10) Syllabarum — temporis.] haec verba in Editt. 1522—1541. non h. l., sed in principio subsequentis regulae ante verba „Non idem syllabae” leguntur.

11) autem] in Editt. 1522—1541. deest.

12) In Editt. 1522—1541. h. l. addita sunt haec:

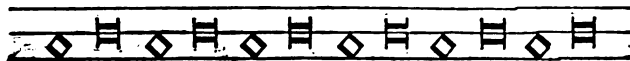
Τόνος τρεῖς { Acutus
Gravis
Circumflexus

13) Regula] Editt. 1522—1541. Prima regula.

14) Non] Editt. 1522—1541. Nec.

15) veram] in iisd. Editt. deest.

phia í acuta dicimus; item¹⁶⁾ theología, prosódia, non quod censeamus í longum esse, sed quod acuatur, atque id solitum isto pronuntiari modo, non Latino, sed Graeco. Graecae enim¹⁷⁾ sunt dictiones, nec adeo Romanis attritae linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fecit vulgus Romanorum história, comóedia, tragóedia, Latino tono levigatis syllabis. At philosophia, et quaedam similes voculae, doctis mansere ut hospites externaeque, non Latinae: ergo et Graecos tonos custodiunt. Cur enim¹⁸⁾ non prosóediam dicimus ut comóediam, quando cogis Latine me prosódia dicere? Altera vox vulgo Romano detrita, quasi Romana facta est; altera in scholis doctorum hominum ut Graeca delituit. Igitur recte dices philosophía, theología, quamvis non Latine. Egregia sententia Quintiliani est, quae huc spectat: Qui Graecam, inquit¹⁹⁾, figuram sequi malet²⁰⁾, non Latine quidem, sed citra reprehensionem loquetur. Assueverunt Latini homines et plerisque aliis Graecismis, ut paráclitus, qui num recte efferantur, vides. Nec enim η in í Latinorum transit, sed e obliquum. Habes non male dici philosophía, sed Graece, nec longum esse í, sed acutum. Id quod sexcentis versibus quidam probare conantur, rem minime dubiam indoctis etiam. Interim et hoc velim observes, metri mensuram tempus esse, non tonum. Puto autem metri mensuram, scansionem, ea est in temporibus.

A man tí' ir' a mo ris in te gra tí' est.

Quid quisque tonorum possit.

Acutus est syllabae elevatio, dóminus, Phíppus.

Gravis est communis dictionis tenor, earum videlicet syllabarum, quae nec acuto, nec circumflexo pronuntiantur tractu, Dóminus.

Circumflexus, etiamsi elevare syllabam videatur, tamen proprie non elevat, sed tardat. Ideoque arcu, quasi mollioris pronuntiationis

16) item] Editt. 1522 — 1541. ita.

17) enim] in Editt. 1522 — 1541. deest.

18) enim] in iisd. Editt. deest.

19) inquit] in iisd. Editt. deest.

20) malet] sic Ed. 1542.; Editt. 1522 — 1541. mallet.

notula scribitur. Discant ergo pueri, quatenus fieri potest, aliquod pronuntiando discrimen θεός Θεῶ, εἶς ἰς, καλῶς καλός.

Usus tonorum.

Quaesitus, qui dictionis tenor? aut acuto, responde, aut circumflexo efferendam. Sunt enim hi principales duo toni, et qui syllabis inscribuntur.

Acutus loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, θεός, Ὠριγένης, παράκλητος.

Circumflexus locis est, ultima, Θεοῦ, penultima, σῶμα.

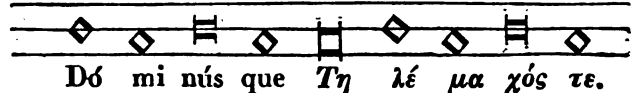
Gravis omnibus syllabis est, quae nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur, nec scribitur unquam sua vice, ut in²¹⁾ dóminus, mínus graves sunt, nullis insignitae tonis. Deinde vero cum in postremis syllabis aliquando scribitur θεῖς ἡμῶν, non est genuinus, sed adsciticus syllabae, id quod posthac commonebimus.

Regula²²⁾.

Nulla nec Latinis, nec Graecis dictio duobus principalibus est insignita tonis e sui natura, nisi sicubi²³⁾ encliticae particulae tonus in finem superioris vocis reflectitur, id quod citra vocis eius naturam fit, ut²⁴⁾

Dóminus	Dóminúsque
Octaviánus	Octaviánúsque
Τηλέμαχος	Τηλέμαχός τε
σῶμα	σῶμά τε

Hoc loco²⁵⁾ admonendi sunt pueri, ut et Latina et Graeca aptius legant, ne naturalem dictionis tonum omnino negligant, si quando duo in dictionem incidunt toni. Alter proprius ac nativus; alter accessorius δι' ἔγκλιον. Sed ita pronuntient, ut et suaviori sono nativum, et tractu suo accessorium dignentur, ut²⁶⁾

21) ut in] ab Editt. 1522 — 1541. abest.

22) Regula.] Editt. 1522 — 1541. Prima regula.

23) nisi sicubi] sic Ed. 1542.; Editt. 1522 — 1541. Sed ad hunc.

24) ut] in Editt. 1522 — 1541. deest.

25) Hoc loco] sic Ed. 1542.; Editt. 1522 — 1541. Τηλεμάχου τε [Editt. 1538., 1541. τί], nec mos est et in ultimam acutum alium constituere. Hoc loco

26) ut] in Editt. 1522 — 1541. deest.

Regulae speciales.

De tonis.

Ex syllabis aliae sunt longae, aliae breves, id quod supra admonui. Iam et dictionum aliae sunt monosyllabae, aliae disyllabae, aliae πολυσύλλαβοι.

De monosyllabis ²⁷⁾.

Omnis monosyllaba aut est	}	Brevis, et acuitur, ut ²⁸⁾ σός, μέν.
		Longa
	}	Positione, et acuitur, ut ἄλς, φρούς.
		Vocali seu diphthongo non contracta, et acuitur, ut χθών, φρήν, χείρ.
	}	Vocali seu diphthongo contracta, et inflectitur, ut νοῦς a νόος, φῶς a φάος.
		Item μῦς etc.

Sat fuerit haec de monosyllabis praecepisse. Caeterum te inhortor, ne frigide monosyllaba tractes, quae vel differentiae, vel ἐγκλίσεων causa variantur $\tilde{\omega}$ $\tilde{\omega}$ $\tilde{\eta}$ $\tilde{\eta}$ $\tilde{\eta}$ ²⁹⁾.

Articuli per sese patebunt. Item praepositiones etc.

Regula secunda.

Monosyllabae acutae, obliquus disyllabus posteriorem acuit, ut φρήν φρενός, λίψ λιβός, Θήρ Θηρός etc. ³⁰⁾.

De disyllabis ac polysyllabis coniunctim ³¹⁾.

Ab ultimae syllabae tempore Graeci toni iudicium est, sic a penultimae tempore Latinus vestigat tonum. Proinde semper inspicias ultimam, quae acuta erit, si finiet

εύς, ut βασιλείς.

ώ nominum, ut Σαπφώ.

ίς patronymicorum, ut Νεστορίς.

άς patronymicorum, ut Ίλιάς.

κός adiectivorum, ut κακός.

τός verbalium adiectivorum simplicium, ut χριστός.

μός verbalium substantivorum simplicium, ut λογισμός.

²⁷⁾ Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. deest.

²⁸⁾ et acuitur ut] in iisd. Editt. desunt.

²⁹⁾ $\tilde{\eta}$] sic recte Ed. 1557.; Editt. 1522—1548. $\tilde{\eta}$.

³⁰⁾ Tota haec regula ab Editt. 1522—1541. abest.

³¹⁾ coniunctim] in iisd. Editt. deest.

τής verbalium substantivorum simplicium, ut ποιητής.

τήρ verbalium substantivorum simplicium, ut σωτήρ.

ή verbalium substantivorum, ut γραφή.

Adde his pleraque in ις quintae declinationis, ut ἀκρίς, locusta.

Item in ρος et λος et ης adiectivorum declinationis primae contractorum. Adeoque familiaris tonus est acutus ultimis nominum derivatorum, ut θεός a θεάω, contemplor, atque haec usu deprehendes, regulis complecti nemo sane poterit.

Regula ³²⁾ secunda.

Recti in ος acutus manet et in accusativis et vocativis omnibus. Sic foemininam, sic neutram terminationem arbitrabere.

λευκός	λευκόν
λευκή	λευκήν.

Regula tertia.

Quorum nominativi acuti sunt, eorum ultimas in omnibus genitivis ac dativis inflectes

λευκός	λευκοῦ
θεός	θεοῦ

Ita fit et in nominibus verbalibus in τής, ut ποιητής ποιητοῦ. Aliarum terminationum obliquos declinando disces.

De polysyllabis seorsim ³³⁾.Regula prima ³³⁾.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, (modo non cadat in priorem regulam, ut ἀληθής,) penultima acuitur, Ὠριγένης, Ἀριστοτέλης, φιλοσοφία, Θεολογία, ἑλένη. Tolle derivata et differentias γενετή, ἑλαιών.

Regula secunda.

In polysyllaba, cuius ultima est brevis, penultima longa, acuitur antepenultima, ut ἄνθρωπος, παράκλητος, διώκησις, ἐλέησον. Deme contractiones, ut ποιούμεν ³⁴⁾.

³²⁾ Regula] haec vox in Editt. 1522—1541. h. l. et in seqq. deest.

³³⁾ seorsim. Regula prima] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

³⁴⁾ Deme — ποιούμεν.] haec in Editt. 1542. et seqq. h. l. leguntur; in Editt. 1522—1541. eadem verbis „penultima longa,” et „acuitur” interposita sunt.

Ergo est alia toni Graeci, alia Latini ratio. Iudicium Latini est e penultima; sic enim illorum grammatici: Penultima longa, accentus est in eadem.

Quare dices Latine *paraclétus*, *dioecésis*; Graece *paráclétus*, *diócesis*. Quid enim refert, Graece dicas an Latine? modo non male.

Regula tertia.

At si omnes breves sunt in polysyllaba, acutus est in antepenultima *ἔλεγος*, *ἔλεος*.

De disyllabis seorsim³⁵⁾.

Regula prima³⁶⁾.

Utraque brevi acutus est in priori, *λόγος*, *τύπος*, *ὄνος*. Nota derivata, *θεός*, *σοφός*.

Regula secunda.

Utraque longa prior acuitur, *ἄρκτον*, *τύπτω*, *ὄκνου*. Tolle regulae superioris exempla, *λευκοῦ*.

Regula tertia.

Prior positu longa, brevi sequente, acuitur, *ἄρτος*, *ὄκνος*, *μάντις*, *μάρτυς*. Derivatorum cohors tollatur, *χριστός*.

Regula quarta.

Prior brevis, longa sequente, acuitur, *λέγω*, *τύπου*, *ἄβαξ*. Nota differentia, ut *θεά*, *θεά*; item derivata, ut *χιτών*. Quo te loco rursus admoneo regulae supra positae de obliquis, *θεός*, *θεοῦ*, *θεῶ*, *θεά*, *θεᾶς*, *θεᾶ*³⁷⁾.

De gravi seu syllabico tono.

Gravis tonus, est communis pronuntiatio- nis tenor, his syllabis, quae nec sunt acutae, nec inflexae, philosophia sola i acuitur, reliquae syllabae graves sunt. Deforme fuerit fortasse tot apices singulis syllabis inscribere, praesertim nihil praeter communem pronuntiandi modum designantes. Ideo suam fungens vicem, nunquam scribitur.

35) De disyllabis seorsim.] sic Ed. 1542.; Editt. 1522—1541. De disyllaborum acutis.

36) Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. deest.

37) Haec verba in Editt. 1522—1541. subsequitur haecce regula:

Quinta.

Monosyllabae acutae, obliquus disyllabus posteriorem acuit, *φρήν φρενός*, *λίψ λιβός*, *θήρ θηρός*.

Aliquando vero in solis ultimis pro acuto scribitur consequentiae causa in legendo, et quasi cohaerentiae. Quis enim non audiat lubentius *πατήρ ἡμῶν*, quam *πατήρ ἡμῶν* asperitate acuti, quasi segregatam vim sententiae ac mutilam? Sic³⁸⁾ *μουσικήν ἔρωσ διδάσκει*, pro³⁹⁾ *ἔρωσ διδάσκει μουσικήν*.

Sed de gravi disputantibus, occurrunt particulae quaedam differentiae causa gravem acuto non mutant, nec econtra, ut³⁹⁾ *τις* quidam, et⁴⁰⁾ *τις* quis? inter quae duo facile internoscas, cum aliis adhaerent dictionibus. Nam⁴⁰⁾ *τις* quidam encliticon est, *τις* quis? non est encliticon.

Obiter de encliticonis hic nota.

Nomen inflectit supra se tonum: *ἤκουσά τι-νων*⁴⁰⁾.

Articulus pro *τις* usurpatus, *δέδωκά τω*, *δέδωκά τινι*.

Verba, *φιλόσοφος εἰμι*, *ἐγὼ φημι*.

Pronomina monosyllaba, *δέδωκάς μοι*, *δίδομί σοι ἀγγύριον* et⁴¹⁾ *σφίσι*.

Adverbia *ποτέ*, *πῶς*, et enclitica haec ab interrogativis *ποτέ*, *πῶς* distingues.

Coniunctiones *καί*, *γε*, *τε*, *περ*, ut *Τηλέμαχος τε*, *σῶμά τε*; non autem *Τηλεμάχου τε*, sed *Τηλεμάχου τε*, unico tono. Neque enim mos est, acuta penultima in ultimam alium acutum constituere⁴²⁾. Plerique grammaticorum longo examine isthaec per spondaicas, trochaicas, iambicas, dactylicas dictiones vestigant, nos ea aliis locis agemus.

De circumflexo.

Regula prima.

Nunquam est in syllaba brevi circumflexio.

Regula secunda.

Nunquam est in syllaba positione longa circumflexio, ni eam contractio excuset. Alicubi et liquidae in causa sunt, cur in positione longam incidat circumflexus. Nam ut circumflexus

38) Sic . . . pro] hae voces in Editt. 1522—1541. desiderantur.

39) ut . . . et . . . Nam] in Editt. 1522—1541. desunt.

40) *ἤκουσά τινων*] in Editt. 1522—1541. his verbis gr. addita sunt: id est, audivi quosdam.

41) et] sic Editt. 1522—1541.; Ed. 1542. *καί*.

42) *καί*, *γε* — constituere.] sic Ed. 1542.; Editt. 1522—1541. horum loco habent: *γάρ τε*.

mollis natura tonus est, ita molles literæ liquidae, ut *γρᾶμμα, μᾶλλον*.

Regula tertia.

Ultima, si qua inflectitur, certiore regula, quam sit, quae declinando coniugandoque sese offeret, describi non potest⁴³⁾:

θεός, θεοῦ, ποιέω, ποιῶ.

Isthic et de polysyllabων circumflexione, quae est in penultimis, agetur, *βοῶμεν, ποιούμεν*.

Neque certius quidquam de circumflexo doceo, quam quod aliquoties iam admonui, esse circumflexum familiarem contractis, *Ἰησοῦς*.

Regula quarta.

Penultima, in disyllaba priore natura longa, posteriore brevi, circumflectitur, ut⁴⁴⁾ *χρῆμα, χρῆσις*. Atque hac regula mihi de disyllabis tantum agitur, aûdet estur.

Quae communes hasce regulas *προσφδιῶν* turbent.

Adnotabo capita, in quae referes, sicubi variant toni a regulis iis, quas praescripsimus.

I. Ἰδιώμα, Linguae proprietates.

Atticus regulam de acuenda penultima, si ultima sit longa, non servat in nominum quorundam flexu, ut⁴⁵⁾ *Μενέλεως, χρήσεως⁴⁵⁾, Ἐφμόλεως, γενέσεως*.

Τροπαῖον commune, iuxta regulam supra, *τροπαῖον* Atticum est, quamquam hoc proprie analogicon est, e denominativi formula, *τοῦ η* acuti in *αι* circumflexum. Nec enim facile transfertur tonus, qui in ultima dictione fuit. Est enim⁴⁶⁾ *τροπή*; hinc non translato tono, sed inflexo, propter sequentem brevem, *τροπαῖον*.

Καλῶς, σοφῶς communiter adverbia sunt, ut infra dicetur, a *καλῶν, σοφῶν*. Nam a genitivis adverbia hoc modo formantur, quare et iidem toni manent. Dores *κάλως, σόφως* faciunt.

Φιλόσοφος commune, Doricum *φιλοσόφος*. Si lubet huc pro varietate dialectων, collige literarum passiones, quibus mutatis saepe prosodiae

43) potest] sic Ed. 1542.; Editt. 1522—1541. poterit.

44) ut] in Editt. 1522—1541. his et aliis locis deest.

45) *χρήσεως*] sic Editt. 1542. et seqq.; Editt. 1522—1541. *χρῆσεως*.

46) Est enim] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

mutantur. *Ἀχιλλέως* communiter, *Ἀχιλλῆος* Ionice, *μόνος, μῶνος*.

II. Compositio⁴⁷⁾.

Quae fines derivata acuunt, composita tonum transferunt, ut

<i>σοφός</i>	<i>φιλόσοφος</i>
<i>βροτός</i>	<i>ἄμβροτος</i>
<i>λογισμός</i>	<i>συλλόγισμος</i>
<i>λακτός</i>	<i>διάλεκτος</i>
<i>σκοπός</i>	<i>ἐπισκοπος</i>
<i>γνωστός</i>	<i>σύγνωστος</i> .

Memineris quaeso huius capituli accurate; nullo enim prorsum alio modo crebrius toni transferuntur.

Variat item compositio tonum, cum⁴⁸⁾ verbale disyllabon breve nomini componitur, ut

τόκος partus, a *τίκτω, θεότοκος*.

πολυπλόκος, a *πλέκω*. Homerus *πολυπλόκος νόος* dixit, id est, vafer animus.

λόγος θεόλογος. Atque id de brevibus. Longorum alia est ratio.

Atque in talibus si sit tonus in penultimis, active significant; passive, cum est in antepenultimis, ut *θεότοκος*, id est, genitus a Deo, *θεοτόκος*, id est, pariens Deum.

III.⁴⁹⁾ Abscisio.

Ἀποκοπή tonum integrae dictionis non mutat, manetque recisae dictionis syllabae is tonus, qui fuit integrae, etiam temporum repugnante lege. *Ἀκουμέναι* pro *ἀκούειν*, Ionicum infinitivum est, et Homero perquam frequens, absissim *ἀκουέμεν* dicitur. An non harum syllabarum lex huic repugnat tono? sed huic apocopes regulae servies.

Idem fit in his, quae paragogis proferuntur, ut *καλοῖς καλοῖσι, ἀνθρώποις ἀνθρώποισι*.

IV.⁵⁰⁾ Transpositio.

Etiam *ἀναστροφή*⁵⁰⁾ propositionum tonos traducit, *σοφίας περί*, quum pro regula dicas *περί σοφίας*.

47) II. Compositio.] sic scripsi, ut sequentibus inscriptionibus haec magis congruat; Editt. 1522—1541. habent inscriptionem: *Compositio*; in Camerarii Editt. legitur solus numerus: II.; in Ed. 1542. neutrum h. l. invenitur.

48) cum] sic Ed. 1542.; Editt. 1522—1541. ut cum.

49) III. . . IV.] sic Editt. 1542. et seqq.; in Editt. 1522—1541. hi numeri desunt.

50) Etiam *ἀναστροφή*] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. desunt.

V. Differentia ⁵¹).

Demum observet puer differentias, quarum saepe supra memini, *Θέα, Θεά*. Item, ut quidam nominum verborumque casus flectendo a superioribus regulis aberrant. Hoc enim veluti auctarium prosodiae libuit adiungere, ut

οι nominum tert. decl.	brevium tonis censentur, etiam- inflex. } si longa sint tem- pora	ανθρω- ποι, μου- σαι, τυ- πτοιμαι.
αι nominum secund.		
αι verborum pass.		

Item, quod ⁵²) qui in fine tonus est, declinando in eadem syllaba manet, *Παλλάς Παλλάδος, εὐσεβής εὐσεβέος, ιδρωῶς ιδρωῶτος*. Quod idem fit et ⁵³) in diminutivis quibusdam, videlicet ab iis derivatis, quorum ultimae acuuntur, ut *θήρ, θηρί, θηρίον* ⁵⁴).

Item declinationis varietate, variari tonum, *Θαλής* primae, *Θάλης* quintae.

Item Modo tonum mutari, *εἶπε* indicativum est, *εἰπέ* imperativum. Collige huc similia, mihi sat videbatur capita, observandique rationem indicare.

De Spiritibus.

Multo negotio Choeroboscus tractavit spiritus. Tu paucis accipe, quae ad rem commodumve attinent.

Regula prima.

Spiritibus utimur in solis earum dictionum initiis, quae vocalia sunt *ἔρως, ὀδός, υ* semper aspiratur.

Regula secunda.

Ex consonantibus sola ρ initio dictionis aspiratur, ut *ῥώμη* ⁵⁵). In medio si duo sunt ρ, alterum tenui, alterum aspiratione signabis, ut *ἐπίρρημα* ⁵⁶).

51) Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. non invenitur.

52) quod] sic Editt. 1542. et sqq.; in Editt. 1522—1541. deest.

53) Quod idem fit et] sic Editt. 1542. et sqq.; Editt. 1522—1541. Sic est.

54) videlicet — *θηρίον*.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. *θήρ, θηρί, θηρίον*, ab iis derivata, quorum ultimae acuuntur.

55) ut *ῥώμη*] in Editt. 1522—1541. h. l. desunt.

56) ut *ἐπίρρημα*.] Editt. 1522—1541. *ῥώμη ἐπίρρημα*.

Alii syllabae accidentibus passiones quoque annumerant lectionis adminicula, quae ad puncta proprie pertinent. Sunt autem

Ἀπόστροφος, Aversio, quae supra extremum dictionis in fine ponitur, estque signum elisae vocalis, ut *κύρι' ἐλέησον*, pro *κύριε ἐλέησον*.

In poematis saepe initium dictionis occupat, ut est Callimachi hoc: *ὦ πόλλων οὐ παντὶ φαιίνεται, ἀλλ' ὅ,τις ἐσθλός*. Apollo non cuivis apparet, sed bono; pro *ὁ Ἀπόλλων*.

Accidit autem haec elisio ex vocalibus α, ε, ι et ο, ut *ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, et καὶ νήεσσ' ἰγήσατ' Ἀχαιῶν*.

Ex diphthongis autem αι et οι, ut *βούλομ' ἐγώ*. et *ὦμ' ὡς ἄχθομαι*, quamquam posterius hoc rarius. Quo loco etiam illud notandum, quod consonans, circa quam elisio fit, si fuerit tenuis, sequente vocali aspirata, etiam ipsa in aspiratam suam convertitur, ut *ἀνθ' ὦν*, pro *ἀντὶ ὦν*, *ἐφ' ἡμῶν*, pro *ἐπὶ ἡμῶν*. Quod idem et in compositis servatur, ut *ἀφαιροῦμαι*, ex *ἀπὸ* et *αἰροῦμαι*, *κάθοδος* ex *κατὰ* et *ὀδός*.

Υφέν, Subunio, — syllabarum contrahendarum nota, ut qui — cunque.

Υποδιαστολή, Subdistinctio, haec sub extrema dictione ponitur, dictionem alteram ab altera diducens, ut *μηδέν, ἄγαν*. Usus passionum saepe ad discernendas homonymas voces confert, ut *ὄ,τι* ab *ὄστις*, et *ὄτι* quoniam, et caetera ⁵⁷).

Haec de prosodia. Vestrum erit et operam meam honi facere ac aequi, et frequenter ⁵⁸), ne frustratus videar studio meo, regulis adsciscere usu linguae acervos exemplorum.

Etymologia.

Ἐτυμολογία ⁵⁹) Etymi ratio ⁶⁰) est. Etymum proprietas est ⁶¹) dictionis. Dictionum aliae sunt Articulus, Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Adverbium, Coniunctio, Praepositio.

57) Alii syllabae — et caetera.] haec hoc quidem loco in Editt. 1522—1541. desunt; vide supra p. 17. notam 6.

58) frequenter] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. frequentes.

59) *Ἐτυμολογία*] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522—1541. deest.

60) ratio] sic Editt. 1522—1541. et Camerarii Editt.; Ed. 1542. dictio.

61) est] sic Editt. 1522—1541.; in Editt. 1542. sqq. deest.

Articulus.

Ἄρθρον Graeci ab ἀρτῶν derivant, auctore Manuele Moschopulo, quod hoc orationis membra cohaereant, nominum casus ac genera internoscantur. Minuta sermonis particula, sed quam si tollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonabis decens. Ut enim articulis vegetamus corporis molem, ita articulis orationis partes discriminatas compingimus. Ignorat articulum omnino Latinus sermo, quare Latinis vocibus reddi aut exponi nequit. Nam quod grammatici nominum declinandorum casibus addiderunt, hic, haec, hoc, docendi gratia fecere, non quod sermo Latinus hos haberet articulos. Germanicus sermo habet articulum, nec Graeci articulum vim exacte cognoveris, nisi ex Germanico idiomate. De qua re plura disseremus in Constructionibus, ubi de articulo copiosius agemus, quod vix a quoquam videam hanc sermonis partem digne tractatam.

Accidunt articulo genera, Masculinum, Foemininum, Neutrum.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Pluralis. Vincit enim Latinum sermonem Duali numero Graeca copia.

Casus quatuor, Nominativus⁶³⁾, Genitivus, Dativus, Accusativus. Nam Vocativi nullus est articulus, sed eius vice utimur adverbio vocandi ἄ. Ablativo Graecia in universum caret.

Accidit et figura. Sunt enim simplices articuli, ὁ ἢ τὸ, ὅς ἢ ὄ.

Compositi ὅδε, quod habet vim demonstrativi pronominis iste, ὅσπερ ἢ ἤπερ ὅπερ, qui quae quod, idem valet, quod simplex ὅς ἢ ὄ, ὅστις, quicumque, quamquam et saepe pro simplici usurpetur.

Declinationem oculis hac tabula subiecimus.

Articuli prae-positivi.	Masc.	ὁ τοῦ τῷ τὸν	Hic
		τῶ τοῖν	
	Foem.	οἱ τῶν τοῖς τοῖς	
		ἡ τῆς τῇ τῆν	Haec
	Neutr.	τὰ ταῖν	
		αἱ τῶν ταῖς τὰς	
		τὸ τοῦ τῷ τὸ	Hoc
		τῶ τοῖν	
		τὰ τῶν τοῖς τὰ	

63) Nominativus] Ed. 1538. male: Nominatus.

Articuli post-positivi.	Masc.	ὅς οὗ ᾧ ὄν	Qui ⁶³⁾
		ῶν οἶν	
	Foem.	οἱ ῶν οἷς οὖς	
		ἡ ῆς ῆ ἡν ⁶⁴⁾	Quae
	Neutr.	ἄν αἶν	
		αἱ ῶν αἷς ἄς	
		ὄ οὗ ᾧ ὄ.	Quod
		ῶ οἶν	
		ἄ ῶν οἷς ἄ ⁶⁵⁾ .	

Articuli compositi ὅδε et ὅσπερ flectuntur sicut simplicia, non mutatis δε et περ, ut ὅδε τοῦδε τῷδε, et sic ὅσπερ οὗπερ ᾧπερ etc.

ὅστις vero utramque compositionis partem declinat. Quare hic obiter τίς declinabimus, eo quod ad nominum formam non admodum quadret. Sicut nec vocabulum quis, apud Latinos.

Τίς cum acuto vox est interrogandi, quis? et declinatur in hunc modum, servans acutum in priore syllaba.

Singul. Nominat.	τίς
Genit.	τινός
Dat.	τινί
Accusat.	τινά.
Dual. Nominat.	τινε
Genit.	τινοῖν
Dat.	τινοῖν
Accusat.	τινε.
Plural. Nominat.	τινες
Genit.	τινων
Dat.	τίσι
Accusat.	τινας.

Τίς cum gravi, postpositiva particula, significat quidam, servatque declinando tonum gravem in fine. Caeterum forma flectendi eadem est, quae fuit supra.

Singul. Nominat.	τίς
Genit.	τινός
Dat.	τινί
Accusat.	τινά.
Dual. Nominat.	τινὲ
Genit.	τινοῖν
Dat.	τινοῖν
Accusat.	τινὲ.

63) Qui] sic Editt. 1522—1541.; Editt. 1542. sqq. Quis.

64) ἡν] Ed. 1538. male: ἦν.

65) ἄ] Ed. 1542. male: ἄς.

Plural. Nominat.	τινές
Genit.	τινῶν
Dat.	τισὶ
Accusat.	τινάς ⁶⁶⁾ .

Atque hae quidem sunt masculinae et foemininae formae. Eodem plane declinabis modo neutra *τί* et *τὶ*.

Iam vide, ut articulus compositus *ὅστις* flecti debeat, *ὅστις*
οὗτινος
ὄτινι
ὄτινα etc. declinata utraque compositionis parte.

De Nomine.

Nomen, Graeci *ὄνομα* vocant, dictio est, quae casu flectitur. Nominum aliud est adiectivum, aliud substantivum. Adiectivum, quod tribus generibus variatur; Substantivum, quod uno aut ad summum duobus. Curae sit pueris adiectivorum terminationes novisse, quare formulas subiicio.

As πᾶς } Et sic moventur aorista participia
πᾶσα } in *as*, nec aliud nomen ullum.
πᾶν }

μέλας μέγας
μέλαινα μεγάλη } Foem. terminatio mutuatia est.
μέλαν μέγα

His ὁ καὶ ἡ ἀληθής
τὸ ἀληθές.

Eis χαρίεις
χαρίεσσα
χάριεν.

Is ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις } Nec sunt huiusmodi alia
τὸ φιλόπατρι. } praeter composita.

Ys ἡδύς πολὺς
ἡδέϊα πολλή, mutuatium
ἡδύ πολὺ.

Composita *us*, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

*Oς*⁶⁷⁾ purum aut *ρος* finientia⁶⁸⁾ foeminina per *a* faciunt, quamquam per crebram mutationem *a* in *η* etiam per *η* efferantur, sicut et *η* finientia Dorienses per *a* efferunt.

δίκαιος δίκαια δίκαιον
καθαρός καθαρά καθαρόν.

66) τινάς] Ed. 1538. τινά.

67) *Oς*] Ed. 1538. male: *Ως*.

68) *ρος* finientia] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1532—1541. *e* finiens.

Reliqua in *ος* foeminina regulariter per *η* efferunt.

σοφός σοφή σοφόν

Composita in *ος*, generis communis sunt, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Ex *ος* nascitur et *ους* terminatio quorundam adiectivorum, ut

χρυσούς pro χρυσεός ἀπλοῦς pro ἀπλόος
χρυσᾶ ἀπλή
χρυσούν ἀπλοῦν.

Huius formae sunt, quae fines circumflectunt.

Composita, { ὁ καὶ ἡ πολύπους⁶⁹⁾
τὸ πολύπουν

Ως ὁ καὶ ἡ εὐγεως } Atticorum terminatio est,
τὸ εὐγεων } ut infra in declinationibus
est cernere.

Hv ὁ καὶ ἡ τέρην
τὸ τέρεν.

Ων ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων
τὸ εὐδαιμον.

Αρ ὁ ἡ τὸ μάκαρ.

Si qua adiectiva inciderint, ad has formas⁷⁰⁾ exigat puer et moveat, et genera e generibus derivet.

Accidunt nomini Species, Genera, Casus, Declinatio, Figura.

Species, εἶδη.

Πατρωνυμικόν gentile nomen est, ut *Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων*, Atrides Agamemnon, id est, Atrai filius. Saepe et pro possessivo Graecus usurpat, quemadmodum et noster poeta dixit: *Πηλεΐας* hasta.

Terminationes masculinae *δης*, *ων*, *διος*. Foemininae *ας*, *ις*⁷¹⁾, *νη*, ut *Πριαμίδης*, *Πηλείων*, *Υφράδιος*, *Ἰλιάς*, *Πριαμίς*, *Ἀδραστίνη*.

Formandi rationem usu deprehendes, et grammaticorum Latinorum quidam tradidere.

Comparativum.

Adiectiva in *ος* regulariter faciunt comparativos *ς* abiecta, et *τερος* ad positivum addita, *λευκός*, *λευκότερος*. In his, quae penultimam positivi habent longam, *ο μικρόν* servant; quae

69) πολύπους] Ed. 1538. male: πολύπις, Ed. 1541. πολέπους.

70) formas] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1532—1541. formulas.

71) *ις*] Ed. 1538. male: *ης*.

vero brevem, ο μικρόν mutant in ω μέγα, ut σοφός σοφώτερος, ένδοξος ένδοξότερος.

Adiectiva in ης, faciunt comparativum ης in ες mutato, et addita voce τερος, ut ἀληθής ἀληθέστερος.

Sic et quae εις finiunt, εστερος faciunt comparativos, ut χαρίεις χαριέστερος.

In ους, τερος addunt, ut ευνούς ευνούστερος.

Quae ων finiunt, mutant ω in ο, et comparativum in έστερος finiunt, ut σώφρων σωφρονέστερος⁷²⁾.

Quae υς finiunt, ς abiiciunt, addita τερος, ut βραχύτερος. Sed in υς pleraque faciunt⁷³⁾ comparativos in ων, ut

ήδύς ήδιών, ταχύς ταχίων. Sic et μέγας μείζων. Estque haec anomala terminatio comparativorum⁷⁴⁾.

Superlativum.

Comparativi terminationem τερος muta in τatos, facturus regulare superlativum.

ut	λευκότερος	λευκότατος
	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος
	χαριέστερος	χαριέστατος
	ευνούστερος	ευνούστατος
	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος
	βραχύτερος	βραχύτατος.

Quorum vero comparativi ων⁷⁵⁾ finiunt, ιστος erit superlativorum enclisis, ut

ήδιών	ήδιστος
μείζων	μέγιστος.

Subiicio comparativorum ac superlativorum paradigmata, ad quae exiget puer adiectiva, quaecunque inciderint, et inde cognoscet, quae adiectivorum terminationes comparisonem admittant.

Comparationes analogicae seu regulares.

Ος σοφός	σοφώτερος	σοφώτατος
σοφή	σοφωτέρα	σοφωτάτη
σοφόν	σοφώτερον	σοφώτατον.

72) Quae ων — σωφρονέστερος.] haec in Editt. 1522 — 1541. desunt.

73) faciunt] in iisd. Editt. deest.

74) ut ήδύς — comparativorum.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541.: Est anomala terminatio adiectivorum ων, ut ήδύς ήδιών, μέγας μείζων.

75) comparativi ων] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. ων comparativi.

Ης ό ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος
ή ἀληθής	ἀληθεστέρα	ἀληθεστάτη
τό ἀληθές	ἀληθέστερον	ἀληθέστατον.

Ων ό σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος
ή σώφρων	σωφρονεστέρα	σωφρονεστάτη
τό σώφρον	σωφρονέστερον	σωφρονέστατον.

Εις ό χαρίεις	χαριέστερος	χαριέστατος
ή χαρίεσσα	χαριεστέρα	χαριεστάτη
τό χάριεν	χαριέστερον	χαριέστατον.

Comparationes anormalae.

Υς ό ήδύς	ήδιών	ήδιστος	Dulcis ⁷⁶⁾
ή ήδεια	ήδιών	ήδίστη	
τό ήδύ	ήδιον	ήδιστον	

πολύς*	πλείων	πλείστος	Multus ⁷⁶⁾
πολλή	πλείων	πλείστη	
πολύ	πλείον	πλείστον	

ό μέγας	μείζων	μέγιστος	Magnus
ή μεγάλη	μείζων	μεγίστη	
τό μέγα	μείζων	μέγιστον	

ό καλός	καλλίων	καλλιστος	Bonus
ή καλή	καλλίων	καλλίστη	
τό καλόν	κάλλιον	κάλλιστον.	

Varios autem comparativos et superlativos⁷⁷⁾ καλός seu αγαθός recipit.

καλλίων	κάλλιστος
βελτίων	βέλτιστος
ἀμείνων	sine superlativo
κρείττων	κράτιστος
ἀρείων	ἀριστος
λωίων	λῶστος

ό κακός	κακίων	κάκιστος	Malus
ή κακή	κακίων	κακίστη	
τό κακόν	κάκιον	κάκιστον.	

Recipit et κακός varios comparativos.

χείρων et χειρίων	χείριστος.		
Et μικρός ⁷⁸⁾	ελάττων	ελάχιστος	Parvus
	ήσων	sine superlativo	
	μείων	sine superlativo	

ό αισχρός	αισχίων	αΐσχιστος	Turpis
ή αισχρά	αισχίων	αισχίστη	
τό αισχρόν	αΐσχιον	αΐσχιστον	

ό έχθρός	έχθίων	έχθιστος
ή έχθρά	έχθίων	έχθίστη
τό έχθρόν	έχθιον	έχθιστον.

76) Dulcis . . . Multus] hae voces in Editt. 1522 — 1541. desunt.

77) Et superlativos] haec in Editt. 1522 — 1541. desunt.

78) Et μικρός] Editt. 1522 — 1541.: Sic μικρός parvus, alienos habet comparativos.

Invenias apud poetas nonnunquam et alios comparativos, ut βράσσων segnior a βραδύς, θάσσων celerior a ταχύς, et πάσσων crassior a παχύς, et similes, quos tuum erit lector observare. Nam in regulam grammaticam omnia cogi nequeunt. Inveniuntur et comparativa, quae unde deducta sint, non apparet, ut ἄλγιον, ῥίγιον, ῥᾶον, nisi a verbis esse facta illa dicamus, ut Latinorum aliqui, deterius a detero⁷⁹⁾).

Denominativum.

κος, ut μουσικός
 ιος, ut οὐράνιος
 ωδης, ut λιθώδης lapideus
 εις, quae possessivorum proprie significationem habet, ut Ἡράκλειος.

Diminutivum.

Diminutivorum masculinae terminationes sunt

ων, ut μωρίων, inorio
 αξ, ut λίθαξ, lapillus
 σκος, ut ἀνθρωπίσκος, homuncio
 λος, ut ναυτίλος, nauta.

Foeminae, ις, ut Θεραπειίς
 σκη, ut παιδίσκη, ancilla.

Neutorum, νιον, ut ὀψώνιον, coenula
 κιον, ut μινράκιον, adolescentulus
 λιον, ut ἐιδύλλιον, imaguncula
 φριον, ut ζωύφριον, bestiola
 διον, ut κρεάδιον, caruncula.

De verbalibus vide in fine regularium verborum.

Genera.

Masculinum	ἀρσενικόν, ὄ.
Foemininum	θηλυκόν, ἡ.
Neutrum.	οὐδέτερον, τό.
Commune	κοινόν, ὁ καὶ ἡ.
Promiscuum	ἐπίκοινον.

Et apud Graecos nihil de generibus praecipitur, quod declinationibus cognoscantur. Quod si quis omnino et generum regulas postulet, sequatur formas Latinas. In α foemina sunt praeter verbalia, in η foemina, et sic de reliquis.

79) Inveniuntur — detero] sic Editt. 1512., 1548., 1557.; in Editt. 1522—1541. et 1548. haec desunt.

Casus,	πτώσις.
Nominativus	ὀνομαστική.
Genitivus	γενική.
Dativus	δοτική.
Accusativus	αἰτιατική.
Vocativus	κλητική.

Declinatio.

Quinque sunt ordines Graecae declinationis, quos simplices vocamus, et ex quinta nascuntur quidam ordines flectendi nomina, quae Contracta vocant. Nam cum in quibusdam nominibus quintae declinationis continuae vocales faciant καχοφωνίαν, solent eae vocales mutari, concerpi et collidi, ne hiulca sit pronuntiatio. Inde nomina quaedam contracta vocant, servantia quidem naturam declinationis quintae, sed alicubi mutantia nonnihil propter suaviorem pronuntiationem. Qua de re infra plura.

Porro quia simplicem casuum formationem etiam linguae proprietas interdum variat, de hac quoque repetenda quaedam longius videntur, antequam ad ipsas declinationes veniamus⁸⁰⁾.

De Dialectis.

Lata⁸¹⁾ fuit regio, quae Graeciae nomine quondam censa est. Itaque et omnis generis disciplinarum plurimos scriptores habuit. Fuit ergo et multiplex loquendi ratio aliis partibus. Ea loquendi proprietas διάλεκτος a Quintiliano nuncupatur. Discrepant dialecti cum grammaticis inflexionibus, transitu literarum, varietate tonorum, tum filo orationis, quod genuinum cuique Graeciae parti haud raro deprehendet, qui sit acri iudicio. Quis enim Syram orationem ab Attica non internoscit? etiam si Atticis coeperit uti Syria figuris. Sed de hoc alio loco agatur; hic grammaticos variarum διαλέκτων modos observa.

Attica, cuius usus in regione Attica fuit, ea est elegantissima, ut θάλαττα pro θάλασσα. Hac sunt usi, qui Athenis florere, Demosthenes, Aristophanes et caeteri.

Ionica, proxima Athidi, ut pro ὄρος οὐρος, hac Homerus maxime usus est.

80) Porro — veniamus.] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522—1541. desunt.

81) Lata] sic Editt. 1522—1542. sqq.; Ed. 1518. Ampla.

Aeolica Ionibus proxima, ut pro λαβεῖν λαβῆν.

Dorica Sicula est, Italiae proxima, Theocrito familiaris, η in α mutat, φήμη φάμα, id quod et Latini solemus, cum Graeca usurpamus, quippe Doribus vicini.

Quis sermo communis omnibus est, lingua communis dicitur, perinde ut apud nos est aliqua ratio loquendi communis Suevis, Boiis, Ubiis, singulis tamen sui sunt idiotismi⁸²⁾.

Declinatio prima simplex et aequisyllaba (hoc est, in qua obliqui non superant numerum syllabarum nominativi) est

Masculinorum ας et ης, ut *Αλκείας*, *Χρύσης*, et Communium in τής⁸³⁾, ὁ καὶ ἡ ληστής praedo.

Formula declinationis.

	{	ης	η	ην	η, α ⁸⁴⁾
Sing.		ου			
	{	ας	α	αν	α
Dual.		αιν			
Plur.		ων	αις	ας	αι

Paradigmata simplicissima et regularia.

ΑΣ⁸⁵⁾

Sing. ὁ *Αλκείας*
τοῦ *Αλκείου*
τῶ *Αλκείῳ*
τὸν *Αλκείαν*
ᾧ *Αλκείᾳ*.

Dual. τῶ *Αλκείᾳ*
τοῖν *Αλκείαιν*.

Plur. οἱ *Αλκείαι*
τῶν *Αλκείων*
τοῖς *Αλκείαις*
τοὺς *Αλκείας*
ᾧ *Αλκείαι*.

Dualium ubique tantum duae sunt voces, prima complectitur nominativum, accusativum et vocativum, secunda genitivum ac dativum.

82) Lata fuit regio — Idiotismi.] Haec de dialectis notatio h. l. legitur in Ed. 1542. et in Camerarii Editt.; in Editt. 1518., 1522., 1538., 1541. in libri fronte, ante Caput „De literis Graecorum”, exhibetur.

83) in τής] in Editt. 1522—1541. desunt.

84) η, α] sic recte Editt. 1522—1541.; Editt. 1542. sqq. α.

85) ΑΣ . . . ΗΣ . . . ΤΗΣ] hae terminationes in Editt. 1542. sqq. superscriptae ab Editt. 1522—1541. absunt.

ΗΣ⁸⁵⁾

Sing. ὁ *Χρύσης*
τοῦ *Χρύσου*
τῶ *Χρύσει*
τὸν *Χρύσην*
ᾧ *Χρύσει*.

Dual. τῶ *Χρύσει*
τοῖν *Χρύσειν*.

Plur. οἱ *Χρύσοι*
τῶν *Χρυσῶν*
τοῖς *Χρύσαις*
τοὺς *Χρύσας*
ᾧ *Χρύσοι*.

ΤΗΣ⁸⁵⁾

Sing. ὁ καὶ ἡ *ληστής*
τοῦ καὶ τῆς *ληστοῦ*
τῶ καὶ τῆ *ληστῆ*
τὸν καὶ τὴν *ληστήν*
ᾧ *ληστά*.

Dual. τῶ καὶ τῶ *ληστά*
τοῖν καὶ ταῖν *λησταῖν*.

Plur. οἱ καὶ αἱ *λησταί*
τῶν *ληστῶν*
τοῖς καὶ ταῖς *λησταῖς*
τοὺς καὶ τὰς *ληστάς*
ᾧ *λησταί*.

Inter haec tria paradigmata plane convenit, nisi quod alias α, alias η est, in singularibus nominativis, dativis, accusativis ac vocativis⁸⁶⁾.

Examen casuum.

Nominativus regulariter ας aut ης finit. Atqui cum passim in Graeco sermone iam ex α fiat η, iam ex η fiat α, poteris *Αλκείας* Ionice efferre *Αλκείης*, et rursum *Ἀγχίσης* mutari queat in *Ἀγχίσας*. Iam et ας et ης possunt Boeotico more in α mutari, ut sint pro *Αλκείας* et *Ἀγχίσης*, *Αλκεία* et *Ἀγχίσα*, ut *μητιέτα Ζεύς*. Unde ex *ποιητής* nostri homines fecerunt poeta. Et cum haec declinatio plane ad primam Latinam quadret, recte flectes Latine, Aenea, Anchisa, sicut poeta. Qua de re quaedam etiam sunt apud Priscianum.

*Genitivus*⁸⁷⁾ regulariter ου finit. Iam cum ου naturaliter sit cognatum cum εο, ut *ποιέομεν*,

86) In Editt. 1522—1541. h. l. in fine addita sunt haec: Pluralibus ac dualibus plane per omnia convenit.

87) *Genitivus . . . Dativus*] in Editt. 1522—1541. his verbis superposita est inscriptio: Examen Genitivi. . . Dativi.

ποιούμεν, poena punio, moerorum pro muro-
rum apud Virgilium, e quibus vocibus depre-
hendi potest cognatio, eo et u. Frequentissima
ergo mutatio est u in eo, et eo in u, passim in
Graecis, perinde atque in Latinis. Quare cum
ou genitivus sit, solvi potest in εω per passionem
literarum, ut *Αινείου Αινείω*.

Rursum εω naturaliter in αο mutari potest,
ideo Aeoles genitivum efferunt *Αινείαο*, et per
syncopas *Αινείω καὶ Αινεία*, id quod Doriensium
est. Et mira copia est nominum in ας familia-
rissime finientium genitivo α, praesertim con-
tracta, ut *Κοσμάς Κοσμά*. Vides ergo has ca-
suum variationes oriri ex cognatione literarum,
quam diligenter observabis.

Dativus ⁸⁷⁾ non variat, nisi quod alias ex α
fit η, et rursum α ex η ⁸⁸⁾.

Accusativus variat item, quod ex αν non-
nunquam fit ην, et ex ην nonnunquam fit αν.
Et aliquando ην Iones in εα mutant, *Αινείαε*,
Χρύσαε.

Vocativus non variat, nisi quod Attici voca-
tivum fere faciunt nominativo similem. Et in ης
nomina propria vocativum per η efferunt, appel-
lativa per α, ut ᾠ *Χρύση*, ᾠ *ληστᾶ*.

Duales casus, item *nominativus pluralis* nihil
variant.

Genitivus pluralis regulariter ων finit, et in-
flexum quidem. Solent enim genitivi plurales
primae ac secundae declinationis circumflecti.
Iam vero ex ων αν fit Dorico more. Est enim
ω cum α cognata, ut sit in ⁸⁹⁾ *Αινειῶν Αινειᾶν*,
et Aeolica extensione α interposita *Αινειᾶων*, et
Ionica ε addita, *Αινειέων*, quae variationes fiunt
ex cognatione literarum.

Dativus ας finit. Solet autem fere αι
diphthongus mutari in η, quare alicubi pro
Αινείας Αινείης effertur, id quod passim et in
aliis declinationibus fieri solet. Nonnunquam et
iota additur *Αινείησι* per paragogen, sicut ama-
rier pro amari, id quod fit in omnibus dativis s
finientibus.

88) ex α fit η, et rursum α ex η.] sic Editt. 1542. sqq.;
Editt. 1522—1541.: ex α fit η, et rursum ex η α [Ed. 1538.
η ex α].

89) in] ab Editt. 1522—1541. abest.

Accusativus et *vocativus plurales* plane nihil
variant.

Figuratum Paradigma,
cuius vocibus saepe utuntur poetae.

S. ὁ *Αινείας*, et *Αινείης*, et *Αινεία*.
τοῦ *Αινείου*, et *Αινείω*, *Αινείαο*, *Αινείω*,
Αινεία

τῷ *Αινείᾳ*, et *Αινείῃ*
τὸν *Αινείαν*, et *Αινείην*, *Αινείεα*
ᾧ *Αινεία* et *Αινείης*.

D. τῶ *Αινεία*
τοῖν *Αινείαιν*.

P. οἱ *Αινείαι*
τῶν *Αινειῶν*, et *Αινειᾶν*, *Αινειᾶων*,
Αινειέων

τοῖς *Αινείαις*, et *Αινείης*, et *Αινείησι*
τοῦς *Αινείας*
ᾧ *Αινείαι*.

Sic formabis et figurabis reliqua huius declina-
tionis nomina.

Secunda declinatio
simplicium aequisyllaba.

Foemininorum tantum est α et η finientium.

Formula declinationis ⁹⁰⁾.

	α	αν	
Sing.	ης η	η	D. α αιν P. αι ων ας ας ⁹¹⁾ αι
	η	ην	

Huius declinationis α duplex est, longum et
breve. Quod adnotare libuit propter tonorum
regulas. Nam quorum ultima longa est, fere
acutus est ⁹²⁾ in penultimis, in aliis secus.

In α longum desinunt ⁹³⁾

ρα adiectiva, ut *πονηρά*.
Contracta *Ἀθηνᾶ*, *Ναυσικᾶ*.
ια substantivorum, ut *φιλοσοφία*.
εια ab *εγω*, *παιδεύω*, *παιδεία*.
αia polysyllaborum.
δα, *Ἀήδα*.
θα, *κισσαίθα*.

90) finientium. Formula declinationis.] in Editt. 1522—1541.
desunt.

91) ας] sic recte Editt. 1518—1541.; in Editt. 1542—1557.
male omis.

92) est in Editt. 1522—1541. deest.

93) desinunt] ab Editt. 1522—1541. abest.

In *α* brevia sunt ⁹⁴⁾

εἶα foeminina adiectivorum in *υς*, ut *ἡδύς*, *ἡδεῖα*.
αῖα disyllaba, ut *γαῖα*.

εἶα substantiva ab adiectivis *ης*, ut *ἀληθής*, *ἀλήθεια*.
ια foeminina adiectivorum, ut *πότνια*.

οὔσα, ut *μοῦσα*, sic participiorum *οὔσα*.

Brevia sunt item quaecunque reliquis consonantibus utuntur ante *α*, ut *δόξα*.

Paradigmata regularia.

A ⁹⁵⁾

Sing. *ἡ μοῦσα*
τῆς μούσης
τῇ μούσῃ
τὴν μοῦσαν
ᾧ μοῦσα.

Dual. *τὰ μοῦσα*
ταῖν μοῦσαι.

Plur. *αἱ μοῦσαι*
τῶν μουσῶν
ταῖς μούσαις
τὰς μούσας
ᾧ μοῦσαι.

H ⁹⁵⁾

Sing. *ἡ τιμή*
τῆς τιμῆς
τῇ τιμῇ
τὴν τιμὴν
ᾧ τιμή.

Dual. *τὰ τιμά*
ταῖν τιμαῖν.

Plur. *αἱ τιμαί*
τῶν τιμῶν
ταῖς τιμαῖς
τὰς τιμάς
ᾧ τιμαί.

Et regularis quidem genitivus singularis *ης* est. Verum si nomen finiat *α* longo, aut puro, hoc est, quod praecedit vocalis, aut *ρα*, *δα*, *θα*, regularis genitivus in *ας* finiet, ut

Sing. *ἡ σοφία*
τῆς σοφίας Hinc sunt et Latini genitivi,
τῇ σοφίᾳ familias, Maias, quia familia,
τὴν σοφίαν Maia, *α* puro finiunt. Vide Pri-
ᾧ σοφία. scianum de declinatione prima.

Dual. *τὰ σοφία*
ταῖν σοφίαιν.

94) sunt] in iisd. Editt. desunt.

95) *A . . . H*] haec terminationes superscriptae in Editt. 1522—1541. desunt.

Plur. *αἱ σοφίαι*
τῶν σοφίῶν
ταῖς σοφίαις
τὰς σοφίας
ᾧ σοφίαι.

Examen.

Nominativus α finit aut *η*. Hic item observabis Ionicam variationem *α* in *η*, *σοφῆη* pro *σοφία*, et Doricam *η* in *α*, *τιμά* pro *τιμή*. Crebro et propria mutant *η* in *εἶα*, ut *Καλλιόπη* *Καλλιόπεια*, Virgilius ⁹⁶⁾; Orphei *Γαλλιοπεῖα*, *Λίνο* formosus *Ἀπόλλω*.

Genitivus regularis *ης* est, praeter ea, quae finiunt *α* longo, puro, *ρα*, *δα*, *θα*. Nam haec regulariter genitivum per *ας* faciunt. Semper autem memineris transitus *α* in *η*, *σοφίης* pro *σοφίας*, *τιμᾶς* pro *τιμῆς*, id quod et in dativo et accusativo observabis, ut *ἔβη καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν*, pro *ἔβη καὶ ταῦρος ἀν' ὕλην*. Abiit et taurus in sylvam, Theocritus ⁹⁷⁾. Dualia nihil variant.

Genitivus pluralis ων finit. Porro cum *ω* cognata sit cum *α*, *ωγ* mutant Dorienses in *αν* ⁹⁸⁾, *μουσῶν*, *μουσᾶν*, sicut est apud Theocritum ⁹⁹⁾: *χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν*. Difficiles sunt viae musarum. Solet item *ω* extendi praeposito *α* vel *ε*, ut *μουσάων* Dorice, *μουσέων* Ionice.

Dativus pluralis αις finit, et soluta diphthongo propria, *ης* impropria diphthongo finit, cui et *ι* adscisci solet per paragogen *μούσαις*, *μούσης*, *μούσῃσι*, sicut supra in prima declinatione fieri videmus. Sic Hesiodus [Opp. et D. 352. ed. Goettl.]: *κακὰ κέρδεα ἴσα ἄτησι*. Mala lucra aequalia damnis. *ἄτησι* pro *ἄταις*, ab *ἄτη* nominativo.

Figuratum Paradigma.

S. <i>ἡ ἱστορία</i>	<i>ἱστορίῃ</i> ¹⁰⁰⁾
<i>τῆς ἱστορίας</i>	<i>ἱστορίης</i> ¹⁰⁰⁾
<i>τῇ ἱστορίᾳ</i>	<i>ἱστορίῃ</i> ¹⁰⁰⁾
<i>τὴν ἱστορίαν</i>	<i>ἱστορίην</i>
<i>ᾧ ἱστορία</i>	<i>ἱστορίῃ.</i>

96) Virg. Ecl. 4, 57.

97) Theocrit. XIV, 43. Ed. Kiessling.

98) *αν*] sic recte Editt. 1522, 1538, 1557; Editt. 1541—1548. *α*.

99) Theocrit. XVI, 69, ubi autem in Ed. Kiessl. loco *τελέθουσιν ἀοιδᾶν* leguntur: *τελέθοντι ἀοιδοῖς*.

100) *ἱστορίῃ*, *ἱστορίης*, *ἱστορίῃ*] sic Editt. 1522, 1538; in Editt. 1541—1557. haec tres formae desunt,

In Y.

In *v*, quorum penultima longa est, εος genitivo faciunt, ut ἄστν ἄστεος. Sic et adiectiva neutra in *v* flectunt, ut ἡδύ ἡδέος, γλυκύ γλυκέος.

Paradigma¹⁸⁾.

Sing.	τὸ ἄστν τοῦ ἄστεος τῷ ἄστεϊ τὸ ἄστν ᾧ ἄστν.
Dual.	τῷ ἄστεε τοῖν ἄστέων.
Plur.	τὰ ἄστεα τῶν ἄστέων τοῖς ἄστεσι τὰ ἄστεα ᾧ ἄστεα.

In *v*, quorum penultima brevis est, υος genitivo faciunt, ut

Sing.	τὸ γόνν τοῦ γόννος τῷ γόννῃ τὸ γόνν ᾧ γόνν.
Dual.	τῷ γόννε τοῖν γονύοιν.
Plur.	τὰ γόννα τῶν γονύων τοῖς γόννυσι τὰ γόννα ᾧ γόννα.

Huius formae nomina γόνν, δόρν literarum metathesi variant declinationem, ut

γόνν	
γόννος	γουνός
γόννῃ	γουνί
γόννα	γούνα
γονύων	γούνων.

Et aliter γόνας γόνατος, seu γούνας γούνατος. Sic δόρν δόρας δούρας. Huius est et δόρος δόρος; vide Graecae flexionis varietatem¹⁹⁾.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ consonantium.

In N.

N et *ρ* literae sunt immutabiles, hoc est, quae in flexu nominum fere non mutantur. Quare

18) Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. deest.

19) vide — varietatem.] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

quae *ν* aut *ρ* finiunt, genitivos fere faciunt tantum *ος* addita, hinc quae excipiantur, ostendent paradigmata.

AN²⁰⁾.

In *An*, ανος faciunt omnia²¹⁾ praeter πάν παντός adiectivum, quod omne significat.

Sing.	ὁ τιάν τοῦ τιάνος τῷ τιάνι τὸν τιάνα ᾧ τιάν.
Dual.	τῷ τιάνε τοῖν τιάνοιν.
Plur.	οἱ τιάνες τῶν τιάνων τοῖς τιάνσι τούς τιάνας ᾧ τιάνες.

Sic reliqua in *αν* flecte. Observa autem *ν* finientia in dativo plurali ipsum *ν* abiicere.

EN.

En neutra terminatio est adiectivorum in εἰς, ut ὁ χαρίεις, τὸ χάριεν, ea per τος genitivos faciunt, ut χαρίεντος χαρίεντι etc. Est et neutra terminatio adiectivorum in ην, ut τέρην, τέρεν, cui *ος* addes genitivo²²⁾, τέρενος.

HN.

Hn ηνος, praeter pauca derivata η in ε mutantia, maximeque quae habent μ ante ην, ut φρήν φρενός, ὑμήν ὑμένος, λιμήν λιμένος, ποιμήν ποιμένος.

Paradigma²³⁾.

Sing.	ὁ ἔλλην τοῦ ἔλληνος τῷ ἔλληνι τὸν ἔλληνα ᾧ ἔλλην.
Dual.	τῷ ἔλληνε τοῖν ἔλλήνοιν.

20) Haec terminatio et sequentes in Ed. 1542. superscriptae in Editt. 1522—1541. non exstant.

21) In *An*, ανος faciunt omnia] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. *An* ανος omnia.

22) genitivo] in Editt. 1522—1541. deest.

23) Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. non invenitur.

Plur. οἱ Ἕλληνες
τῶν ἑλλήνων
τοῖς Ἕλλησι
ᾧ Ἕλληνας.

Sic alia in ην, ut μήν μηνός mensis, quod et Aeolice μείς dicitur.

IV. YN.

Iv } τελχίν τελχίνος
Yv } os appone, ut
φόρκυν φόρκυνος, reperies
et φόρκυς φόρκυος.

ON.

In On, os addunt genitivis, ut μείζον μείζονος. Estque haec²⁴⁾ adiectivorum generis neutri, ut εὐδαιμον, et comparativorum, ut μείζον, βέλτιον, terminatio.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ²⁵⁾.

Sing. τὸ μείζον
τοῦ μείζονος
τῷ μείζονι
τὸ μείζον
ᾧ μείζον.

Dual. τῷ μείζονε
τοῖν μείζονοιν.

Plur. τὰ μείζονα καὶ μείζω
τῶν μείζονων
τοῖς μείζουσι
τὰ μείζονα καὶ μείζω
ᾧ μείζονα καὶ μείζω.

In on comparativi efferunt plurales nominativos et accusativos per ω, ονα elisa, ut Hom.²⁶⁾ ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, Meliora mediocria omnia, ἀμείνω pro ἀμείνονα, vide rursum infra in ων.

In on substantiva, et ab os adiectiva ad declinationem tertiam pertinent, ut λευκόν.

ΩΝ.

Ων alias ωνος, alias ονος facit. Perstringemus ergo paucis horum nominum rationem.

Nomina verbalia et comparativi in ων faciunt genitivum in ονος, ο brevi, ut νοσήμων νοσήμονος, δαίμων δαίμονος, σώφρων σώφρονος, ἀμείνων ἀμείνονος.

24) In On — haec] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541.: On, os adde. Est autem

25) Haec inscriptio in Editt. 1522 — 1541. deest.

26) Hom. Od. VII, 310.

Sing. ὁ βελτίων
τοῦ βελτίονος
τῷ βελτίονι
τὸν βελτίονα καὶ βελτίω
ᾧ βέλτιον.

Dual. τῷ βελτίονε
τοῖν βελτιόνοιν.

Plur. οἱ βελτίονες
τῶν βελτιόνων
τοῖς βελτίουσι
τοὺς βελτίονας
ᾧ βελτίονες.

Et huius formae singulares accusativi schema patiuntur, ut Attice dicatur βελτίω pro βελτίονα, sicut Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα. Et plurales nominativi in ονες a poetis crebro per ους efferuntur, ut βελτίους pro βελτίονες. Sic Homerus²⁷⁾: παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. Pauci gnati similes patri sunt, plures peiores, pauci vero patri meliores. Estque κακίους pro κακίονες, ἀρείους pro ἀρείονες dictum²⁸⁾.

Item vocativus nominum ων literam genitivi sequitur.

Verbalium autem formam et propria pleraque sequuntur, in quibus ι vel α longum praecedit ων, ut Ἀμφίων Ἀμφίονος, Ἐλιμάων Ἐλιμάονος. Et gentilia, ut μαίων μαίονος, παίων παίονος etc.²⁹⁾.

Reliqua in ων³⁰⁾ ω servant, ut Σίμων Σίμωνος, Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος, Ὠρίων Ὠρίωνος³¹⁾.

Excipe pauca foeminina acutitona, et praecipue quae in δων exeunt polysyllaba, ut χελιδῶν χελιδόνος, ἀνθηδῶν ἀνθηδόνος, σινδῶν σινδόνος, εἰκῶν εἰκόνος³²⁾.

Item pauca quaedam propria, ut Ἀγαμέμνων Ἀγαμέμνονος, Ἀχταίων Ἀχταίονος,

27) Hom. Od. II, 276 sq.

28) dictum.] in Editt. 1522 — 1541. deest.

29) Verbalium — παίονος etc.] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522 — 1541. haec non reperiuntur.

30) Reliqua in ων] Editt. 1522 — 1541. Reliqua vero

31) Ὠρίων Ὠρίωνος.] sic Editt. 1522 — 1541.; in Editt. 1542. sqq. deest.

32) Excipe — εἰκόνος.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. Pauca excipe foeminina, ut χελιδῶν χελιδόνος.

*Αἴσων Αἴσονος*³³⁾, quae o breve habent, eo quod derivaticia sint, quibus hoc ipsum familiare est.

Sunt et quae in *τος* genitivum faciunt, videlicet quae in *φῶν* desinunt, ut *Ξενοφῶν Ξενοφῶντος*.

Et in *ων*, ut *Λαοκόων Λαοκόοντος*. Item *γέρων γέροντος*, *λέων λέοντος*, *δράκων δράκοντος*³⁴⁾.

OYN.

Ουν, ut *δίπουν* neutrum a *δίπους* bipes, declinatur sicut *δίπους δίποδος*. Nec in *ουν* huius ordinis alia sunt praeter huius formae composita et participia, quorum declinationem suo loco discas.

De terminatione ξ.

Sicut apud Latinos solvuntur nomina x finientia in c aut g, ut rex regis, faex faecis: sic apud Graecos a ξ fiunt genitivi aut per *κος*, aut per *γος*, aut per *χος*.

Primitiva in ξ fere *κος* habent, quaecunque vocalis praecedat, ut

κόραξ κόρακος
νάρθηξ νάρθηκος
πέρδιξ πέρδικος
βόμβυξ βόμβυκος
σάρξ σαρκός.

ἄναξ auget syllabam pro *ἄνακος* faciens *ἄνακτος*, *ἄνακτι*, *ἄνακτα*, *ᾧ ἄναξ*, et poetice *ᾧ ἄνα*.

Derivata maximeque verbalia *γος* finiunt, ut *ἄρπαξ ἄρπαγος*, ab *ἄρπάζω*, in cuius secundo futuro est *ἄρπαγῶ*, hinc genitivus consonantem *γ* mutuatur.

οἰστροπλήξ οἰστροπλήγος, a *πλάγῶ*.
κναμοιτρώξ κναμοιτρώγος, a *τρώγῶ*.
Nota *φύλαξ φύλακος*.

IΞ et ΥΞ.

In *ιξ* et *υξ* fere habent *χος*, ut *θρίξ τριχός*, *ὄνυξ ὄνυχος*. Sic et *βήξ βηχός*³⁵⁾.

33) *Ἀκταίων — Αἴσονος*] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. horum loco exhibent: *Ἀμφίων Ἀμφίονος*, *Ἐπερίων Ἐπερίονος*.

34) videlicet quae — *δράκοντος*.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. horum loco habent: *γέρων γέροντος*, *λέων λέοντος*, *δράκων δράκοντος*. Et in *φῶν*, ut *Ξενοφῶν Ξενοφῶντος*.

35) Sic — *βηχός*.] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522—1541. haec desunt.

In *υξ* fere *υγος*, *φάρυγξ φάρυγγος*. *λύγξ λυγός*³⁶⁾.

In *αιξ*. *αἶξ* facit *αιγός*. *γύναιξ*, abusivus nominativus³⁷⁾, *γυναικός γυναικί* etc.

Paradigma.

Sing. ὁ θώραξ
τοῦ θώρακος
τῷ θώρακι
τὸν θώρακα
ᾧ θώραξι.
Dual. τῶ θώρακε
τοῖν θωράκων.
Plur. οἱ θώρακες
τῶν θωράκων
τοῖς θώραξι
τοὺς θώρακας
ᾧ θώρακες.

Regula.

Pluralis dativus ξ finientium a nominativo singulari fit tantum ι addita; poetice aliquando augetur hic casus, *θωράκεσσι* pro *θώραξι*.

De terminatione ρ.

Immutabilis litera ρ est, quare in obliquis fere servatur sicut ν, fiuntque genitivi tantum ος addita. Huic terminationi difficile est adformare dativum pluralem, ideo eius paradigmata praecipue observabis.

Αρ, *αρος* facit. Praeter neutra, quae ρ abiecta genitivos faciunt per *τος*, *ἡμαρ ἡματος*³⁸⁾.

Paradigma masculinum.

Sing. ὁ μάκαρ
τοῦ μάκαρος
τῷ μάκαρι
τὸν μάκαρα
ᾧ μάκαρ.
Dual. τῶ μάκαρε
τοῖν μακάρων.

36) fere — *λυγός*.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. ut *φάρυγξ φάρυγγος*.

37) *αἶξ* — nominativus.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. ut *γύναιξ*, abusivus nominativus, cuius obliqui crebro usurpantur.

38) Praeter neutra, quae — *ἡματος*.] haec in Editt. 1522—1541. vocibus praeced. „addita” et „Huic terminationi” interposita sunt; subseq. inscriptio in liad. Editt. deest.

Plur. οἱ μάκαρες
τῶν μακάρων
τοῖς μάκαρσι
τούς μάκαρας
ὦ μάκαρες.

Fere in ρ dativos faciunt σι ad ρ nominativi apposita.

Neutrum Paradigma.

Sing. τὸ ἦμαρ
τοῦ ἡμέματος
τῷ ἡματι
τὸ ἦμαρ
ὦ ἦμαρ.
Dual. τὼ ἡματε
τοῖν ἡμάτοιιν.
Plur. τὰ ἡματα
τῶν ἡμάτων
τοῖς ἡμασι
τὰ ἡματα
ὦ ἡματα.

Excipe foemininum δάμαρ, cuius genitivus est δάμαρτος, eo quod veteres dixerint δάμαρς in nominativo. Et neutrum, quod non mutat ρ in τ, ἕαρ ἕαρος. Item ἄλκαρ ἄλκαρος.

Ἡρ alias ερος, alias ηρος facit.

Verbalia in τηρ, ut σωτήρ; Item quae fines non acuunt, ut Ἰβηρ, η servant in genitivo.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Sing. ὁ σωτήρ
τοῦ σωτήρος
τῷ σωτήρι
τὸν σωτήρα
ὦ σωτήρ.

η in ε mutant vocativi, praeterquam in propriis, ut Ἰβηρ.

Dual. τὼ σωτήρες
τοῖν σωτήροιιν.

Plur. οἱ σωτήρες
τῶν σωτήρων
τοῖς σωτήρσι
τούς σωτήρας
ὦ σωτήρες.

Reliqua mutant η in ε in genitivo.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. ὁ πατήρ
τοῦ πατέρος et per syncopen πατρός
τῷ πατέρι et per syncopen πατρί

τὸν πατέρα Nec dicitur πατρά propter differentiam nominis πάτρα, quod

D. τὼ πατέρες significat patriam.
τοῖν πατέροιιν.

P. οἱ πατέρες
τῶν πατέρων
τοῖς πατράσι et πατρέσσι.
τούς πατέρας
ὦ πατέρες.

Sic formabis dativos huius formae in ηρ.

Aliud.

S. ὁ ἀνὴρ
τοῦ ἀνέρος, et ε elisa, ac δ interposita propter euphoniā, ἀνδρός.
τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρί
τὸν ἀνέρα καὶ ἀνδρα
ὦ ἀνερ.

D. τῷ ἀνέρε καὶ ἀνδρε
τοῖν ἀνέροιιν καὶ ἀνδροῖιν.

P. οἱ ἀνέρες καὶ ἀνδρες
τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν
τοῖς ἀνδράσι καὶ ἀνδρεσσι
τούς ἀνέρας καὶ ἀνδρας
ὦ ἀνέρες καὶ ἀνδρες.

Υρ υρος facit, ut

S. ὁ μάρτυρ Dicitur autem et ὁ μάρτυς
τοῦ μάρτυρος μάρτυος³⁹).

D. τῷ μάρτυρι
τὸν μάρτυρα
ὦ μάρτυρ.

P. οἱ μάρτυρες
τῶν μαρτύρων
τοῖς μάρτυρσι
τούς μάρτυρας
ὦ μάρτυρες.

In ωρ primitiva genitivos faciunt per ωρος, ut φῶρ φωρός.

S. ὁ ἰχώρ
τοῦ ἰχώρος
τῷ ἰχώρι
τὸν ἰχώρα
ὦ ἰχώρ.

Vocativus retinet syllabam genitivi.

D. τὼ ἰχώρες
τοῖν ἰχώροιιν.

³⁹) μάρτυος] Ed. 1538. mendo typogr.: μάρτυρος.

P. οἱ ἰχώρες
τῶν ἰχώρων
τοῖς ἰχώρσι ⁴⁰⁾
τοὺς ἰχώρας
ὦ ἰχώρες.

Derivata, adeoque verbalia τωρ finientia, per ορος faciunt genitivos, ut πολυτίσωρ πολυτίστορος. Adde his propria, Ἐπιτωρ Ἐπιτορος, Μέντωρ Μέντορος, Νέσιτωρ Νέσιτορος, quod a verbis derivata sint ⁴¹⁾.

Sing. ὁ ἔήτητωρ
τοῦ ἔήτητορος
τῷ ἔήτητωρι
τὸν ἔήτητορα
ὦ ἔήτητωρ.

Dual. τῶ ἔήτητορε
τοῖν ἔήτητόροιιν.

Plur. οἱ ἔήτητορες
τῶν ἔήτητόρων
τοῖς ἔήτητορσι
τοὺς ἔήτητορας
ὦ ἔήτητορες.

In ειρ per ειρος genitivos faciunt, ut χεῖρ
χειρός.

Sing. ἡ χεῖρ
τῆς χειρός
τῇ χειρί
τὴν χεῖρα
ὦ χεῖρ.

Dual. τῶ χεῖρε mutato genere, non τα χεῖρε
ταῖν χειροῖν.

Plur. αἱ χεῖρες
τῶν χειρῶν
ταῖς χερσί
τὰς χεῖρας
ὦ χεῖρες.

Et diphthongo incisa, poetice:

Sing. ἡ χεῖρ
τῆς χερρός
τῇ χερρί
τὴν χεῖρα.

Dual. τῶ χεῖρε
ταῖν χεροῖν.

Plur. αἱ χεῖρες
τῶν χερῶν
ταῖς χερσί
τὰς χεῖρας.

40) ἰχώρσι] sic Editt. 1522., 1542. sqq.; Editt. 1538., 1541. ἰχώρσι.

41) sint] sic Editt. 1522., 1541. sqq.; Ed. 1538. sunt.

In Σ.

Litera σ mutabilis est, ut et apud Latinos. Neque enim in declinando manet, perinde atque ν aut ρ; sed in τ aut δ fere mutatur. Nonnunquam abiecta nulla alia consonante mutatur ⁴²⁾, ut χάρις χάριτος, Παλλάς Παλλάδος, ἐριννύς ἐριννύος; cum nominibus ν aut ρ desinentibus, fere tantum ος adponatur, ν aut ρ manente, ut παιάν παιᾶνος, Νέσιτωρ Νέσιτορος.

ΑΣ.

In ας masculina propria sunt, ut Ἄτλας. Foeminina, quae ultimas acuunt, ut λαμπάς. Neutra, quorum frequentissimus usus est, ut κέρας. Masculina et foeminina simpliciter declinantur, neutra etiam contrahuntur, ut κέρας κέρατος, et elisa τ, κέραος et κέρως. De quibus infra in declinatione quinta contractoꝝrum.

Masculina propria genitivum per αντος faciunt, ut Ἄτλας Ἄτλαντος.

Paradigma.

S. ὁ Αἴας Sic πᾶς παντός. Et participia indefinita, ut τύπας τύπαντος ⁴³⁾.

τοῦ Αἴαντος
τῷ Αἴαντι
τὸν Αἴαντα
ὦ Αἴαν.

D. τῶ Αἴαντε
τοῖν Αἴαντοιιν.

P. οἱ Αἴαντες
τῶν Αἴαντων
τοῖς Αἴασι
τοὺς Αἴαντας
ὦ Αἴαντες.

In σ desinentia tantum ι adponunt nominativo, factura dativum.

Foeminina in ας per άδος faciunt genitivum, ut Παλλάς Παλλάδος.

S. ἡ λαμπάς Sic φυγάς φυγάδος.

τῆς λαμπάδος
τῇ λαμπάδι
τὴν λαμπάδα
ὦ λαμπάς.

D. τὰ λαμπάδε
ταῖν λαμπάδοιν.

42) abiecta nulla alia consonante mutatur] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. abiectam nulla alia consonante mutamus.

43) Et part. — τύπαντος.] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522 — 1541. haec desunt.

P. αἱ λαμπάδες Duo adiectiva μέλας et τάλαντος faciunt genitivos μέλατων λαμπάδων ταῖς λαμπάδι τὰς λαμπάδας ὧ λαμπάδες.

Es.

In es huius formae non sunt, nisi contracta primae declinationis, de quibus suo loco.

His.

In ης substantiva masculina, item foeminina regulariter per τος faciunt genitivos, ut ὁ λάχης λάχηςτος⁴⁴), Laches Lachetis.

Sing. ἡ φιλότης
τῆς φιλότητος
τῇ φιλότητι
τὴν φιλότητα
ὧ φιλότης.

Dual. τὰ φιλοτήτε
ταῖν φιλοτήτων.

Plur. αἱ φιλότητες
τῶν φιλοτήτων
ταῖς φιλότησι
τὰς φιλότητας
ὧ φιλότητες.

Adiectiva et composita fere ad primam contractorum declinationem pertinent, ut ἀληθής, εος, Δημοσθένης, εος⁴⁵).

Is.

Nulla terminatio toties variat quoties is. Communiter autem τασα masculina quam foemina per δος genitivos faciunt.

In is propria regulariter quidem per δος declinant, Ionice autem per ος purum, ut⁴⁶).

S. ὁ Πάρις ὁ Πάρις⁴⁷
τοῦ Πάριδος τοῦ Πάριος
τῷ Πάριδι τῷ Πάριϊ καὶ Πάρι
τὸν Πάριδα τὸν Πάριν
ὧ Πάρι ἃ Πάρι.

D. τῶ Πάριδε τῶ Πάρις
τοῖν Παρίδων τοῖν Παρίων.

P. οἱ Πάριδες οἱ Πάριες
τῶν Παρίδων τῶν Παρίων
τοῖς Πάρισι τοῖς Πάρισι
τοὺς Πάριδας τοὺς Πάριας.
ὧ Πάριδες. Sic μάντις etc.

Eodem modo et foeminina in is, acutitona, aut alias penultimam natura longam habentia, declinantur, ut Πριαμῖς, ἴδος; Θεραπαινῖς, ἴδος; μῆνις, ἴδος. Caetera in is, verbalia et appellativa, penultimam natura longam non habentia, per ἴος declinantur, et ad declinationem secundam contractorum pertinent, ut ὄφις, ἴος; μάντις, ἴος etc.⁴⁸).

Nota οἷς οἷς, οἷος οἷος; φθοῖς φθοῖς, φθοῖος etc. φθοῖος.

S. ἡ χάρις
τῆς χάριτος
τῇ χάριτι
τὴν χάριτα καὶ χάριν
ὧ χάρις.

D. τὰ χάριτε
ταῖν χαρίτων.

P. αἱ χάριτες
τῶν χαρίτων
ταῖς χάρισι Poetae saepe dativos augent
τὰς χάριτας epenthesi, ut χαρίτεσσι.
ὧ χάριτες.

Hic observandum est varie declinatum Θέμις.

Sing. ἡ Θέμις.

τῆς Θέμιδος communiter, Θέμιτος Dorice, et poetice Θέμιστος, s apposita, ut Homer. Odys. β.⁴⁹): λίσσομαι ἡμὲν Ζητὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος. Observabis item ὄρνις ὄρνιθος etc.⁵⁰).

Ys.

In us substantiva genitivos per vos faciunt, ut

S. ὁ βότρυς Sic ἐριννύς.
τοῦ βότρυος
τῷ βότρυϊ
τὸν βότρυον et poetice βότρυα
ὧ βότρυ.

44) λάχης] Ed. 1538. male: λάχης.

45) Adiectiva — εος.] haec in Editt. 1542. sqq. leguntur; in Editt. 1522—1541. desunt.

46) In is — ut] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. horum loco exhibent: τὸς τινός supra in articulis declinavimus.

47) Haec declinationis formae in Editt. 1522—1541. inscriptae sunt: Et variata masculinorum talium declinatione.

48) Eodem modo — etc.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. haec h. l. desunt.

49) Hom. Od. II, 68.

50) In Ed. 1522. h. l. addita sunt: „In plurali Attico ὄρνεις, ut Athenaeus docet lib. IX.”; in Editt. 1538. et 1541. vero haecce: „Verbalia, ut τάξις τάξεος, et praeterea alia, quae facilius observatione et usu linguae, quam regula comprehenderis, ad declinationem secundam contractam pertinent, ut ὄφις ὄφιος.”

- D. τὸ βότρυε
τοῖν βοτρυῖν.
P. οἱ βότρυνες καὶ βότρυν
τῶν βοτρυῶν
τοῖς βότρυνσι
τοὺς βότρυνας καὶ βότρυν
ᾧ βότρυνες καὶ βότρυν.

Excipe *χλαμύς χλαμύδος, κροκύς κροκύδος.*

In *us* adiectiva, genitivos formant per *εος*, ut

- S. ὁ ἡδύς
τοῦ ἡδέος
τῶ ἡδέϊ, et contractim ἡδεῖ
τὸν ἡδέα, ἡδύν
ᾧ ἡδύ.

- D. τὸ ἡδέε, ἡδῆ raro
τοῖν ἡδέοιν.

- P. οἱ ἡδέες, et ἡδεῖς
τῶν ἡδέων
τοῖς ἡδέσι
τοὺς ἡδέας, et ἡδεῖς
ᾧ ἡδέες, et ἡδεῖς.

In hunc modum flecte et neutra, ut *ἡδύ, γλυκύ.*

Foeminina enim huius formae ut *ἡδεῖα, γλυκεῖα* ad secundam declinationem simplicium pertinent.

Os.

In *os* non finiunt huius declinationis nomina, nisi neutra participia praeterita, ut *τετυπός τετυπότος*, et quae in prima contractorum declinatione recensebuntur, ut *μέλος, χάος.*

Ως.

Nominativi *ως* finientes, regulariter formant genitivos per *ωτος*, ut *φᾶς φωτός.*

Propria ut *Μίνως*, et quae longam penultimam habent masculina, faciunt genitivos per *ωος*, ut *ἦρως, ἦρωος*. Sic et monosyllaba, quae *δ, τ* vel *θ* ante *ω* habent, ut *Τράς Τρωός, δμῶς δμωός*⁵¹⁾.

Paradigma⁵²⁾.

- S. ὁ γέλως
τοῦ γέλωτος
τῶ γέλωτι
τὸν γέλωτα
ᾧ γέλως.

51) quae longam — *δμῶς*.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: alia quaedam, ut *ἦρως* faciunt genitivos per *ωος*, ut *ἦρως ἦρωος, τρώς τρωός, δμῶς δμωός.*

52) Haec inscriptio in Editt. 1522—1541. deest.

- D. τὸ γέλωκε
τοῖν γελώτοιιν.
P. οἱ γέλωτει
τῶν γελώτων
τοῖς γέλωσι
τοὺς γέλωτας
ᾧ γέλωτες.

In AΙΣ.

In *αῖς* per *τος* genitivos faciunt, ut *δαῖς δαιτός.* Et Neutrum *σταῖς σταιτός.*

- S. ἡ δαῖς
τῆς δαιτός
τῇ δαιτί
τὴν δαῖτα
ᾧ δαῖς.

- D. τὰ δαῖτε
ταῖν δαιτοῖν.

- P. αἱ δαῖτες
τῶν δαιτῶν
ταῖς δαισί
τὰς δαῖτας
ᾧ δαῖτες.

EΙΣ.

In *εις* passim genitivos per *εντος* faciunt, ut *λειριόεις λειριόεντος.* Deme *κλείς κλειδός, ἀντίρεις ἀντήρειδος.*

- S. ὁ χαρίεις
τοῦ χαρίεντος
τῶ χαρίεντι
τὸν χαρίεντα
ᾧ χαρίεν, χαρίει, χαρίεις.

- D. τὸ χαρίεντε
τοῖν χαριέντοιιν.

- P. οἱ χαριέντες
τῶν χαριέντων
τοῖς χαρίεσι, χαρίεσι
τοὺς χαριέντας
ᾧ χαριέντες⁵³⁾.

In hunc modum et neutra horum adiectivorum flectuntur, ut *χάριεν χαριέντος χαριέντι.* Et participia passiva, ut *τυφθεῖς τυφθέντος*⁵⁴⁾.

Observabis in *οεις* nomina contrahi, ut

Σιμόεις Σιμοῦς
Σιμόεντος Σιμοῦντος
Σιμόεντι Σιμοῦντι.

53) Hic vocativus in Editt. 1522—1541. omiss.

54) Et participia — *τυφθ.*] haec in Editt. 1522—1541. deest.

ΑΥΣ.

In *αυς* inter anomala recensentur, quamquam regularis sit declinatio. Variant autem casus multipliciter, tantum propter cognatarum literarum α, η, ε mutationem, ut

S. ἡ ναῦς καὶ νηῦς Sic γραῦς.

τῆς ναὸς καὶ νηὸς, et νεῶς Attice

τῆ ναὶ καὶ νηῖ

τῆν ναᾶ καὶ νῆα

ᾧ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς.

D. τὰ νᾶς καὶ νῆς

ταῖν ναοῖν καὶ νηοῖν.

P. αἱ νᾶες, νῆες, νέες

τῶν ναῶν, νηῶν, νεῶν

ταῖς ναυσί, νηυσί, νήεσσι

τὰς νῆας, νέας, ναῦς, νηῦς

ᾧ νᾶες, νῆες, νέες⁵⁵⁾.

ΕΥΣ.

In *ευς* nomina ad tertiam contractorum classem pertinent, praeter unum anomalon, quod formam ordinis utcumque tuetur, Ζεύς.

S. ὁ Ζεύς

τοῦ Ζηγός

τῷ Ζηγί

τὸν Ζῆγα

ᾧ Ζεῦ.

Admittit et aliam formam, ζ in δ mutato pro natura literae ζ.

S. ὁ Ζεύς

τοῦ Διός

τῷ Διί

τὸν Δία

ᾧ Ζεῦ

υἱεύς vide infra de anomalis.

ΟΥΣ.

Multiplex forma est nominum *ους* finientium. Quaedam enim genitivos per *οντος*, quaedam per *οδος*, quaedam per *ωτος*, quaedam simpliciter in *ος*, mutata *υς* diphthongi parte, ut

S. ὁ ὀδούς⁵⁶⁾

τοῦ ὀδόντος

τῷ ὀδόντι

τὸν ὀδόντα

ᾧ ὀδούς.

55) ΑΥΣ. — νέες.] haec in Editt. 1522 — 1541. declinationi nominum in *αυς* et *ευς* praecedunt.

56) ὁ ποῦς etc. et ὁ ὀδούς etc. in Editt. 1522 — 1541. ordine inverso proposita sunt.

D. τῷ ὀδόντι
τοῖν ὀδόντιν.

P. οἱ ὀδόντες
τῶν ὀδόντων
τοῖς ὀδοῦσι
τοὺς ὀδόντας
ᾧ ὀδόντες.

S. ὁ ποῦς⁵⁶⁾

τοῦ ποδός

τῷ ποδί

τὸν πόδα

ᾧ ποῦς.

D. τῷ ποδέ

τοῖν ποδοῖν.

P. οἱ πόδες

τῶν ποδῶν

τοῖς ποσί

τοὺς πόδας

ᾧ πόδες.

S. τὸ οὔς

τοῦ ᾠτός

τῷ ᾠτί

τὸ οὔς

ᾧ οὔς.

D. τῷ ᾠτε

τοῖν ᾠτοῖν.

P. τὰ ᾠτα

et frequens οὔατα

τῶν ᾠτῶν

τοῖς ᾠσί, οὔασι

τὰ ᾠτα, οὔατα.

Reliqua in *ους* varie flectuntur, *υς* in *ος* mutantia.

S. ὁ νοῦς Sic et βοῦς declinabis.

τοῦ νοός

τῷ νοί

τὸν νόα, νοῦν

ᾧ νοῦ.

D. τῷ νόε

τοῖν νόοιν.

P. οἱ νόες, νοῦς

τῶν νοῶν

τοῖς νουσί

τοὺς νόας, νοῦς

ᾧ νόες, νοῦς.

Idemque nomen sicut et pleraque alia huius formae, etiam in tertio ordine declinatur⁵⁷⁾ ut πλόος, ῥόος.

57) huius — declinatur] sic Editt. 1542. sqq.; in Editt. 1522 — 1541. desunt.

S. ὁ νόος et contractim	νοῦς
τοῦ νόου	νοῦ
τῷ νόῳ	νοῖ
τὸν νόον	νοῦν
ᾧ νόε	νοῦ.
D. τῶ νόῳ	νώ
τοῖν νόοιν	νοῖν.
P. οἱ νόοι	νοῖ
τῶν νόων	νών
τοῖς νόοις	νοῖς
τοὺς νόους	νοῦς
ᾧ νόοι	νοῖ.

Hic observabis et ea, quae per contractionem ex οεις in ους mutantur, ut *πλακόεις, πλακοῦς, πλακόεντος, πλακοῦντος* etc. ⁵⁸⁾.

ΑΣ.

S. ὁ ἄλς	
τοῦ ἄλός	
τῷ ἄλί	
τὸν ἄλα	
ᾧ ἄλς.	
D. τῶ ἄλε	
τοῖν ἄλοιν.	
P. οἱ ἄλες	
τῶν ἄλων	
τοῖς ἄλοσι	
τοὺς ἄλας	
ᾧ ἄλες.	

ΡΣ.

S. ὁ μάκαρς	Alias et μάκαρ τοῦ μάκαρος
τοῦ μάκαρτος	et ὁ μακάριος τοῦ μακαρίου
τῷ μάκαρτι	effertur.
τὸν μάκαρτα	
ᾧ μάκαρς etc.	

ΝΣ.

S. ὁ Τίρυνς	
τοῦ Τίρυνθος	
τῷ Τίρυνθι	
τὸν Τίρυνθα	
ᾧ Τίρυνς.	

Ψ.

In ψ finientia certa regula comprehendi nequeunt, alia enim ⁵⁹⁾ per βος, alia per πος, sed rara, alia per φος, sed rarissima efferuntur, ut

58) *πλακόεντος, πλακοῦντος* etc.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: *πλακοῦντος*, sicut et *πλακόεντος*.

59) alia enim] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. alias.

S. ὁ Ἄραψ	
τοῦ Ἄραβος.	
τῷ Ἄραβι	
τὸν Ἄραβα	
ᾧ Ἄραψ.	

D. τῶ Ἄραβι	
τοῖν Ἀράβουιν.	

P. οἱ Ἄραβες	
τῶν Ἀράβων	
τοῖς Ἄραβι	
τοὺς Ἄραβας	
ᾧ Ἄραβες.	

Sic,

S. ὁ κύκλωψ	τοῦ κύκλωπος
ὁ κίνυψ	τοῦ κίνυφος etc.

Omnium declinabilium vocum paradigma iuxta literarum ordinem praescripsimus. Tuum erit, studiosè lector, ad ea exigere, si quod nomen inciderit flectendum. Iam et nostro exemplo te velim quam plurimum vocum accumulare, quibus casuum varietates ac discrimina queant exerceri.

Observabis autem in hac declinatione a genitivo ος fieri nominativum declinationis tertiae, ut

ὁ ἄβαξ, τοῦ ἄβακος.	Hinc
ὁ ἄβακος	
τοῦ ἄβάκου	
τῷ ἄβάκῳ etc.	

Item ab accusativo α, nomen declinationis primae apud Latinos, ut *τὸν κρατῆρα*. Hinc haec cratera, huius craterae, huic craterae.

At observabis in hac declinatione dativum pluralem ⁶⁰⁾.

Regula prima.

Vocali desinentia, nominativo σι apponunt, ut *γράμμα* ⁶¹⁾, *γράμμασι*.

Secunda.

N desinentia, pro ν, σι nominativo apponunt, ut *τιτάν* ⁶¹⁾, *τιτᾶσι*.

Tertia.

P desinentia fere tantum apponunt nominativo σι, ut *μάκαρ* ⁶¹⁾, *μάκαρσι*. Quae excipiuntur, vide supra.

60) At — pluralem.] sic Ed. 1542.; Editt. 1522 — 1541.: Dativum pluralem in hac declinatione observabis.

61) *γράμμα . . . τιτάν . . . μάκαρ . . . αλας . . . ἄβαξ*] in Editt. 1522 — 1541. desunt.

Quarta.

In σ desinentia, ι nominativo apponunt, ut $\alpha\acute{\iota}\alpha\varsigma^{62}$) $\alpha\acute{\iota}\alpha\sigma\iota$, $\acute{\alpha}\beta\alpha\acute{\xi}\iota^{63}$) $\acute{\alpha}\beta\alpha\acute{\xi}\iota$.

De contractis declinationibus.

Satis scio iuventuti videri contractorum flexum difficilem, sed eam velim observare, primum omnia contracta secundum naturam suam ad quintam declinationem pertinere simplicium, ut $\pi\acute{o}\lambda\iota\varsigma$ $\pi\acute{o}\lambda\iota\omicron\varsigma$; deinde contrahi solere, quia in ipsarum penultimis ac ultimis concurrunt vocales, in quibus cum hiatus vitare omnes linguae soleant, contrahuntur iuxta cognationem literarum. Observabis igitur in contrahendo literarum cognationem. Cognatae sunt α , ϵ , η . Cognatae item ϵ , η . Item ϵ , ι ^{64}). Item $\epsilon\acute{\iota}$ et $\epsilon\iota$.

Prima Contractorum
Declinatio ^{65}).

Huius terminationes sunt ^{66}).

Masculina $\eta\varsigma$, ut δ $\Delta\eta\mu\omicron\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$
Communis $\eta\varsigma$, ut δ $\kappa\alpha\iota$ η $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\eta}\varsigma$
Neutra $\epsilon\varsigma$ adiectivorum, ut $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$.

Neutra $\omicron\varsigma$ substantivorum, ut $\chi\acute{\alpha}\omicron\varsigma$ ^{65}). Declinantur hoc modo ^{66}):

Masculina.

- Sing. δ $\kappa\alpha\iota$ η $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\eta}\varsigma$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\eta\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, et $\omicron\upsilon\varsigma$.
 $\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\eta$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}$, et $\epsilon\acute{\iota}$.
 $\tau\acute{o}\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\eta\eta$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\alpha$, et η .
 $\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$.
- Dual. $\tau\acute{\omega}$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}$, et η .
 $\tau\omicron\iota\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\iota\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\omicron\iota\upsilon$, et $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\omicron\iota\upsilon$.
- Plur. $\omicron\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\iota$ $\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\varsigma$, et $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$.
 $\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, et $\acute{\omega}\nu$.
 $\tau\acute{\omicron}\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\sigma\iota$
 $\tau\acute{\omicron}\upsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\varsigma$, et $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$.
 $\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\varsigma$, et $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$.

62) Item ϵ , ι .] haec in Ed. 1538. omitta sunt.

63) Prima Contr. Decl.] haec inscriptio in Editt. 1522., 1538. deest.

64) Huius terminationes sunt] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. Terminationes.

65) Neutra $\omicron\varsigma$ — $\chi\acute{\alpha}\omicron\varsigma$.] haec in Ed. 1538. omitta, et articuli δ . . . δ $\kappa\alpha\iota$ η . . . $\tau\acute{o}$ proxime praecedentes in Editt. 1522 — 1541. desunt.

66) Declinantur hoc modo] haec ab iisd. Editt. absunt.

Neutra adiectiva.

- Sing. $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, et $\omicron\upsilon\varsigma$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}$, et $\epsilon\acute{\iota}$
 $\tau\acute{o}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$
 $\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$.
- Dual. $\tau\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\acute{\epsilon}}$, et η
 $\tau\omicron\iota\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\acute{\epsilon}\omicron\iota\upsilon}$, et $\omicron\iota\upsilon$.
- Plur. $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\acute{\epsilon}\alpha}$, et η , accusativo et vocativo.
 $\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\acute{\epsilon}\omega\upsilon}$, et $\acute{\alpha}\nu$
 $\tau\acute{\omicron}\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\acute{\epsilon}\sigma\iota}$.

Neutra substantiva.

- Sing. $\tau\acute{o}$ $\chi\acute{\alpha}\omicron\varsigma$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\omicron\varsigma}$, et $\omicron\upsilon\varsigma$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\iota}}$, et $\epsilon\iota$
 $\tau\acute{o}$ $\chi\acute{\acute{\alpha}\omicron\varsigma}$
 $\acute{\omega}$ $\chi\acute{\acute{\alpha}\omicron\varsigma}$.
- Dual. $\tau\acute{\omega}$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}}$, et η
 $\tau\omicron\iota\upsilon$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\omicron\iota\upsilon}$, et $\chi\acute{\acute{\alpha}\omicron\iota\upsilon}$.
- Plur. $\tau\acute{\alpha}$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\alpha}}$, et $\chi\acute{\acute{\alpha}\eta}$
 $\tau\acute{\omega}\nu$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\omega}\nu}$, et $\chi\acute{\acute{\alpha}\omega\upsilon$
 $\tau\acute{\omicron}\iota\varsigma$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\sigma\iota$
 $\tau\acute{\alpha}$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\alpha}}$, et $\chi\acute{\acute{\alpha}\eta}$
 $\acute{\omega}$ $\chi\acute{\acute{\epsilon}\acute{\alpha}}$, et $\chi\acute{\acute{\alpha}\eta}$.

Nota variam declinationem
compositorum nominum
 $\acute{\alpha}\pi\acute{o}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\lambda\acute{\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, ut $\textit{Ἡρακλέης}$.

- S. δ $\textit{Ἡρακλέης}$
 $\tau\omicron\upsilon$ $\textit{Ἡρακλέεος}$, et $\textit{Ἡρακλήος}$, et $\textit{Ἡρακλέηος}$,
et $\textit{Ἡρακλέους}$.
 $\tau\omicron\upsilon$ $\textit{Ἡρακλέεϊ}$ per syncopen $\textit{Ἡρακλέϊ}$, et Ionice $\textit{Ἡρακλήϊ}$ et $\textit{Ἡρακλέει}$, secundum synaeresim ab $\textit{Ἡρακλέεϊ}$, et $\textit{Ἡρακλεῖ}$ ab $\textit{Ἡρακλέϊ}$.
 $\tau\acute{o}\nu$ $\textit{Ἡρακλέεα}$, et $\textit{Ἡρακλέα}$, et $\textit{Ἡρακλή}$, et $\textit{Ἡρακλήην}$, et $\textit{Ἡρακλήα}$.
 $\acute{\omega}$ $\textit{Ἡράκλεες}$ communiter, et $\textit{Ἡράκλεις}$ secundum synaeresim, et $\textit{Ἡράκλες}$ secundum syncopen.
- D. $\tau\acute{\omega}$ $\textit{Ἡρακλέεε}$, et $\textit{Ἡρακλέεε}$, et $\textit{Ἡρακλή}$.
 $\tau\omicron\iota\upsilon$ $\textit{Ἡρακλεέοιο}$, et $\textit{Ἡρακλεόιο}$, et $\textit{Ἡρακλήοιο}$, et $\textit{Ἡρακλοῖο}$.
- P. $\omicron\acute{\iota}$ $\textit{Ἡρακλέεες}$, et $\textit{Ἡρακλέεις}$, et $\textit{Ἡρακλήες}$.
 $\tau\acute{\omega}\nu$ $\textit{Ἡρακλεέων}$, et $\textit{Ἡρακλέων}$, et $\textit{Ἡρακλήων}$.
 $\tau\acute{\omicron}\iota\varsigma$ $\textit{Ἡρακλέεσι}$, et $\textit{Ἡρακλέσι}$, et $\textit{Ἡρακλήσι}$.
 $\tau\acute{\omicron}\upsilon\varsigma$ $\textit{Ἡρακλέεας}$, et $\textit{Ἡρακλείεις}$, et $\textit{Ἡρακλήας}$, et $\textit{Ἡρακλής}$.

Vocativus similis est nominativo.

Per contractionem
autem sic ⁶⁷⁾:

- S. ὁ Ἡρακλῆς
τοῦ Ἡρακλέος, Ἡρακλοῦς
τῷ Ἡρακλεῖ, Ἡρακλεῖ
τὸν Ἡρακλέα, et Ἡρακλῆ, et Ἡρακλῆν
ὦ Ἡρακλες, et Ἡρακλῆς.
- D. τῶ Ἡρακλέε, Ἡρακλῆ
τοῖν Ἡρακλείοι, Ἡρακλοῖν.
- P. οἱ Ἡρακλέες, Ἡρακλεῖς
τῶν Ἡρακλέων, Ἡρακλῶν
τοῖς Ἡρακλέσι
τοὺς Ἡρακλέας, Ἡρακλῆς.
Vocativus similis est nominativo.

Secunda Contractorum Declinatio.

Huius terminationes sunt ⁶⁸⁾

IΣ Masculinorum, Foemininorum ac Communium, ut ἡ πόλις.

I Neutrorum, ut τὸ σίγητι.

- S. ἡ πόλις
τῆς πόλιος communiter, πόλεως Attice, πόλεος Ionice
τῇ πόλιϊ, πόλι, πόλεϊ, πόλει
τὴν πόλιν
ὦ πόλι.

Nolebam adiicere schemata πόληος, πόληϊ, πόληα, ne quid ἀπροσδιόνυσσον. Haec est declinatio, quam operose Latini tractamus in flectendis Graecorum verbalibus in *is*, quae in hunc ordinem conferto.

Dualiter.

τὰ πόλιε, πόλεε, πόλη. Dixerunt veteres etiam τῶ πόλιε, mutato genere, sicut τῶ ὕδω. ταῖν πολίοι καὶ πολέοι πόλεων.

Pluraliter.

αἱ πόλιες, πόλις, πόλεες, πόλεις
τῶν πολίων, πολέων, πόλεων
ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι
τὰς πόλιας, πόλις, πόλεας, πόλεις
ὦ πόλιες, πόλις, πόλεες, πόλεις.

Sic Singulariter.

ἡ πράξις
τῆς πράξιος, εως, εος
τῇ πράξιϊ καὶ πράξι etc. ut supra.

⁶⁷⁾ autem sic] Editt. 1522—1541.: sic flectes.

⁶⁸⁾ Huius term. sunt] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

Tertia Contractorum Declinatio.

Huius terminatio est ⁶⁹⁾

Εως Masculinorum tantum, ut Ὀρφεύς.

- S. ὁ Ἀχιλλεύς
τοῦ Ἀχιλλέος, Ἀχιλλῆος Ionice, Ἀχιλλέως
Attice
τῷ Ἀχιλλεῖ, λεῖ, λῆ
τὸν Ἀχιλλέα, Ἀχιλλῆα
ὦ Ἀχιλλεῦ.
- D. τῶ Ἀχιλλέε καὶ λῆ
τοῖν Ἀχιλλέοι καὶ λῆοι.
- P. οἱ Ἀχιλλέες, Ἀχιλλεῖς, λῆες
τῶν Ἀχιλλέων, Ἀχιλλῆων
τοῖς Ἀχιλλεῦσι
τοὺς Ἀχιλλέας, Ἀχιλλεῖς, λῆας
ὦ Ἀχιλλέες, λεῖς, λῆες.

Ne mirare Atticum genitivum penacui, etiam si πόλεως et Μενέλεως supra videris. Nam qui in recti fine tonus est, ea syllaba in obliquis non excedit, ut in tonis notatum est. Sic ἀληθῆς ἀληθέος, et hic Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλέος, λέως ⁷⁰⁾.

Quo sum usus paradigmate, ut admoneam Latinos duplicis declinationis quorundam nominum, quae crebra poetae nostri usurpant. Passim hodie declinamus: hic Ulysses, sis, si, hic Achilles, lis, li. Veteres vero et hic Ulysseus, huius Ulyssei, Ulysseo, Ulyssea declinarunt. Sic Achilleus, Achillei, Achilleo, Achillea, ut Orpheus, Orphei, Orptheo, Orphea, atque ex hac declinatione secunda Latina sunt genitivi apud Virgilium ⁷¹⁾: Exnvius indutus Achilleῖ, contractim pro Achilleῖ, et apud Ovidium ⁷²⁾: Iniuria Theseῖ, pro Theseῖ genitivus est. Apud Horatium ⁷³⁾ Ulyssei ⁷⁴⁾ divisim leges. Item apud Lucanum ⁷⁵⁾ Achillea accusativum reperies. Quos casus in secundam Latinorum declinationem congere. Haec saepe Priscianus, sed ubique corruptissime. Tantum scilicet indoctorum impudentia potuit, ut optimus autor nusquam sit ἀρράβδωτος, vide librum eius sextum. Caete-

⁶⁹⁾ Huius term. est] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

⁷⁰⁾ Ἀχιλλέος, λέως.] sic Editt. 1522—1541.; Editt. 1542. sqq. εος.

⁷¹⁾ Virg. Aen. II, 275.

⁷²⁾ Ovid. Fast. VI, 737.

⁷³⁾ Horat. Epod. 16, 60. 17, 16.

⁷⁴⁾ Ulyssei] Ed. 1539. Ulyssei.

⁷⁵⁾ Lucanum] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: eundem. [Reperitur Achillea in Lucani Pharsal. X, 523.]

rum et quosdam Graecae declinationis casus ab *εως* Latini adiscunt, Virgilius⁷⁶): Orpheῖ Calliopsta, Lino formosus Apollo, Ὀρφεῖ dativus est Graecus. Cave Latinum putes casum. Contra dixi Ulysseῖ Latinum casum esse, quippe genitivum, qui Graecis erat Ὀδυσσεός. Item Iliouea⁷⁷) penultima producta, Ἰλιονῆα pro Ἰλιονέα, quod regulare fuerat, ut Orpheā. Virgilius⁷⁸): Orpheaque in medio posuit sylvasque sequentes.

Quarta Contractorum Declinatio.

Huius terminationes sunt⁷⁹)

ὡ et ὠς Foeminorum, omniaque sunt δξύτονα, quia derivata.

S. ἡ Σαφρώ
τῆς Σαφρούς, Σαφρούς, Σαφρῶς
τῆ Σαφροῦ, Σαφροῦ, Σαφρῶ
τῆν Σαφρούα, Σαφρῶ, Iones et Σαφροῦν faciunt, Aeoles Σαφρῶν
ὦ Σαφρώ.

D. τῶ Σαφρῶ
ταῖν Σαφροῖν.

P. αἱ Σαφροί
τῶν Σαφρῶν
ταῖς Σαφροῖς
τὰς Σαφρούς
ὦ Σαφροί.

Hoc inflectes modo pleraque alia nomina in ὡ, ut Calypso, Dido etc. Latine sic: haec Sapphus, huius Sapphus, huic Sappho, hanc Sappho. Nam quae genuina Latinorum est, Sappho, Sapphonis, ut Dido, Didonis, infrequens est.

Quinta Contractorum Declinatio.

Huius terminatio

ΑΣ Neutorum est⁸⁰).

S. τὸ κέρας
τοῦ κέρατος communiter, κέραος Ionice, κέρως Attice
τῶ κέρατι communiter, κέραϊ Ionice, κέρρα Attice
τὸ κέρας
ὦ κέρας.

D. τῶ κέρατε communiter, κέραε Ionice, κέρα Attice

ταῖν κέρατων communiter, κέραων Ionice, κερῶν Attice.

P. τὰ κέρατα communiter, κέραα Ionice, κέρα Attice

τῶν κέρατων communiter, κέραων Ionice, κερῶν Attice

τῶς κέρασι

τὰ κέρατα communiter, κέραα Ionice, κέρα Attice.

In hac declinatione observa non fieri contractionem nisi τ elisa, neque hiatus enim fit nisi τ elisa.

De Numeralibus.

Haec⁸¹), ut Latinis, sunt varia declinatione.

Εἷς singulariter tantum.

εἷς unus	μία una	ἓν unum
ένός	μῆς	ένός
ένί	μῆ	ένί
ένα	μίαν	έν.

Δύο dualiter.

Δύο, δυοῖν omnis generis, quin et plurale declinatur.

οἱ καὶ αἱ καὶ τὰ⁸²) δύο

τῶν δύο

τοῖς καὶ ταῖς δυοί

τοὺς καὶ τὰς καὶ τὰ δύο.

Reliqua Pluralia sunt.

τρεις	} communiter.	τρία	} neutr. generis.
τριῶν		τριῶν	
τρισί		τρισί	
τρεῖς		τρία	

τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας communiter.

τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα neutri.

Hinc usque ad centum, τὸ ἑκατόν, indeclinabilia sunt, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα, τετράκοντα, πενήκοντα, ἑξάκοντα, ἑπτάκοντα, ὀκτώκοντα, ἑννιάκοντα, ἑκατόν.

76) Virg. Ecl. 4, 57.

77) Virg. Aen. I, 611.

78) Virg. Eclog. 3, 46.

79) Huius term. sunt] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

80) Nulus term. — est.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. Ας neutrorum est. Παράδειγμα.

81) Haec] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. Ea.

82) οἱ καὶ αἱ καὶ τὰ] sic scripsi (= Acc.); Editt. 1522—1541. οἱ καὶ αἱ τὰ; Editt. 1542. sqq. οἱ αἱ τὰ.

A centum composita flectuntur, ut *διακόσιοι*, *τριακόσιοι*, *χίλιοι*, *δισχίλιοι*⁸³), *τρισχίλιοι*, *μύριοι*⁸⁴).

ἙΠΕΡΟΚΑΙΤΑ.

Νοῦς, *γραῦς*, *ναῦς*, *βοῦς* etc. reperies in terminationibus quintae declinationis.

Poëticas figuras, ut *κρῖ* pro *κρῖθον*, ut apud Homerum⁸⁵), *κρῖ λευκόν*. Item *λίπα* pro *λιπαρῶν*, ut *λιπ' ἐλαίῳ*, tuae diligentiae erit Lector observare⁸⁶).

Triplex Declinatio

τοῦ *υἱός*.

S. ὁ <i>υἱός</i>	<i>υἱός</i>
τοῦ <i>υἱός</i>	<i>υἱός</i>
τῶ <i>υἱῶ</i>	<i>υἱῶ</i>
τὸν <i>υἱά</i>	<i>υἱά</i>
ᾧ <i>υἱός</i> .	
D. τῶ <i>υἱέ</i>	<i>υἱέ</i>
τοῖν <i>υἱοῖν</i>	<i>υἱοῖν</i> .
P. οἱ <i>υἱέες</i>	<i>υἱέες</i>
τῶν <i>υἱῶν</i>	<i>υἱῶν</i>
τοῖς <i>υἱῶσι</i>	<i>καὶ υἱάσι</i>
τοὺς <i>υἱάς</i>	<i>υἱάς</i>
ᾧ <i>υἱέες</i>	<i>υἱέες</i> .

Alias sic

S. ὁ <i>υἱεύς</i>	
τοῦ <i>υἱέος</i>	
τῶ <i>υἱέῳ</i>	<i>υἱέῳ</i>
τὸν <i>υἱέα</i>	
ᾧ <i>υἱεύς</i> .	
D. τῶ <i>υἱέε</i>	<i>υἱῆ</i>
τοῖν <i>υἱέοι</i>	<i>υἱοῖν</i> .
P. οἱ <i>υἱέες</i>	<i>υἱεῖς</i>
τῶν <i>υἱέων</i>	<i>υἱῶν</i>
τοῖς <i>υἱέσι</i>	
τοὺς <i>υἱέας</i>	<i>υἱεῖς</i>
ᾧ <i>υἱέες</i>	<i>υἱεῖς</i> .

83) *δισχίλιοι*] sic scripsi; Editt. 1522—1557. *δυσχίλιοι*.

84) *δέκα*, — *μύριοι*.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: *δέκα*. Reliqua si voles adiungito. A centum composita flectuntur, ut *διακόσιοι* ducenti etc. De Numero Graecanico. *δέκα* εἴκοσι, *τριακόσια* — *ἑκατὸν διακόσιοι* — *μύριοι*.

85) Hom. II. V, 196. et al. *κρῖ λευκόν*, II. XIV, 171. *λιπ' ἐλαίῳ*.

86) observare.] in Editt. 1522—1541. deest.

Alias in tertia simplicium.

S. ὁ *υἱός*
τοῦ *υἱῶ*
τῶ *υἱῶ*
τὸν *υἱόν*
ᾧ *υἱέ*, et caetera.

Τέλος τῆς ὀνομάτων κλίσεως.

Hactenus de nomine. Libet obiter exercendorum puerorum gratia et exempla adiicere, quibus regulae illustrentur. Carmen Hesiodi e genealogiis Deorum ad hanc rem delegi⁸⁷).

Ex Hesiodi Theogonia⁸⁸)

De Musis.

(Textum graecum h. l. in Editt. 1518., 1538—1542. et in Camerarii Editt. adscriptum, qui Theogoniae vss. 36—44. 52—55. 60. 61. 64—67. 76—79. Ed. Goettling. continet, omisi.)

Scholia.

Plutarchus in libro de audiendis poëtis inquit, *τὸ τῶν ποιητῶν μυθῶδες οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι*. Id cum aliis pluribus, tum eo maxime commento⁸⁹), est cernere, quo Musae adumbrantur. Cuius et hoc volebam loco pueros admonitos, ne frigide lecturi poëmata nugas modo leviculas agi putent: id quod Sophistae quidam, *οἱ κένταυροι*, temere persuasum habent. Sed verum est, quod Graecus ait, *οὐ νοῦς ἐνὶ κενταύροισιν*. Itaque carmen Hesiodi Latine sum interpretatus paulo rudius, alioqui Graeco etiam interpolato. *τοῖς γὰρ νέοις ἀμιλλαν⁹⁰) κατασκευάζω*. Scholiis explico, quae et mythologia et grammatica ratio deposcit, utrumque in Ther-site ac Chely facturus sum uberius.

36 Iam vero a Musis ordiamur, quae Iovi patri canentes

Delectant magnam mentem intra Olympum,
Dicentes quae sunt, quae erunt, quaeque ante fuerunt,

Voce concinna. Ex earum vero ore fluit carmen

87) Hactenus — delegi.] haec, et subsequens textus gr. cum scholiis, interpretatione et examine desunt in Ed. 1522., quippe in qua pars De Verbo inscripta illas voces *Τέλος τῆς ὀνομ. κλίσεως* proxime sequitur.

88) Huius loci interpretatio atque enarratio iis, quae in huius Corp. Vol. XVIII. sub Nrr. LII. et LIII. ex Hesiodi Operibus exhibentur, addendae sunt.

89) commento] Ed. 1538. cognomento.

90) *ἀμιλλαν*] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1518., 1538., 1541. *ἀμιλλαν*.

- 40 Suave, non difficulter, gaudent vero templa
patria
Iovis tonantis, dearum voce virenti
Tacta, insonat et vertex nivalis Olympi
Domus immortalium. Ipsae vero immortalem
vocem edentes
- 44 Deorum genus venerabile, primum canunt
carmine.
- 52 Musae Olympiades filiae Iovis Aegiochi.
Eas in Pieria Saturnio edidit patri commixta
Mnemosyne, animos Eletheris demulcens
- 55 Oblivione malorum, ac tranquillitatis anxiiis
curis.
- 60 Haec vero edidit novem puellas concordēs,
quibus carmen
- 61 Curae est, in pectore laetum ardorem habentibus
- 64 Iuxta ipsas Gratiae ac desiderium sedes habent
- 65 In floridis, amabilem vero per os vocem edentes
Mulcentur, omniumque leges ac mores inclytos
- 67 Immortalium concinunt, amabilem vocem edentes
- 76 Novem puellae e magno Iove satae,
Cleioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque
Terpsichoreque Eratoque Polymniaque Uraniaque
- 79 Calliopeque, ea vero omnium est praestantissima Musarum.

E x a m e n.

(Vs. 36.⁹¹) Ἀρχόμεθα ordiamur, verbum coniunctivum est, genitivo construitur cum praepositione, ut apud Aratum⁹²): Ἐκ Διὸς ἀρχόμεθα. Ab Iove ordiamur. Et Homerus: Μουσῶν ἀρχομαι⁹³); schematicōs sine praepositione in hac significantia.

Μουσῶν genitivus Doricus est, pro μουσῶν, da nominativum, Musa. Unde? originandarum vocum multa ratio Graecis est, solentque et ipsi ludere, ac ludi etymologiis. Tamen aliquos adnotabo, μουσα a μῶσαι vestigare. Nam quas poëtae musas vocant μυθολογικῶς,

91) Hos versuum numeros ex Ed. Goettling. adscripsi.

92) Arat. Phaenom. 1.

93) Hom. hymn. XXIV, 1., ubi in Ed. Wolf. legitur Μουσῶν ἀρχομαι; Editt. 1518., 1538., 1541. ἐκ γὰρ μουσῶν ἀρχομαι; Editt. 1542. sqq.: μουσῶν ἀρχομαι

animi vis est, qua in veri cognitionem ferimur: hac miramur, hac inquirimus abdita naturae. Ergo Musae a μῶσαι dicuntur. Plato in hanc sententiam plurima. Ita saepe Homerus homines alphestas nominat, id est, indagatores. Declina μουσα, require secundum ordinem simplicium, generis foeminini ut eius ordinis omnia. Discernunt enim Graeci genera declinationibus, atque adeo id longe facillime. Iam qui volet sibi divitem parare linguae supellectilem, adnotet, quae ex hac voce μουσα ceu e fonte nascuntur: verbum μουσῶσθαι, erudiri proprie a Musis, quo ego sum usus modo in elegiaco, οὐδ' ἔτι μουσῶση νοῖν φίλ' ἀεργον⁹⁴) ἔχων. Item μουσουργός a μουσα et ἔργον artifex carminum, is est enim eius nominis usus. Tu adiunge pro diligentia tua longe plurima.

Ταὶ Διὶ πατρὶ, quae Iovi patri, ταὶ articulus est postpositivus. Nam tono inscripta vox est. Regula. Articuli praepositivi puri, id est, vocales tantum, non inscribuntur tonis ὀ, ἦ. Postpositivi inscribuntur ἦ, αῖ. Ex his est pro αἶ ταί. Nam Aeolica dialectos, quod aspiratione non utatur, τ, articulo αῖ adiicit vice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro Ἑλένη Φελένη dicit F digamma Aeolico (quam Latini litteram recepimus reliquae Graeciae ignotam) vice aspirationis adiecto. Memineris huius scholii de F, siquando primum Quintiliani leges. Declina ταὶ sic, ἦ, ἦς etc. ut supra.

Διὶ a Ζεὺς, ζ in δ mutato⁹⁵), in heteroclitis adnotavimus.

Πατρὶ, da nominativum, πατήρ, acuit finem, quia derivatum, παῖδας τηρῶν, eius etymi fides apud grammaticos esto, mihi nec refellere nec probare libitum est. Declina ὀ πατήρ declinationis quintae simplicium τοῦ πατέρος. Nam qui tonus in recti fine est, ea syllaba non excedit, et πατρός per syncopen, τῶ πατέρι καὶ πατρὶ, τὸν πατέρα, non πατρά, ᾧ πατέρ. Reliqui casus ex his nascuntur, tu ad analogiam recurre. Dativus pluralis est πατράσι, quem adicio, quia formatu difficilis est.

(Vs. 37.) Ὑμνεῦσαι nominativus participii penultimam inflectit, nam αι pro brevi habetur, ut in fine prosodiae diximus, plurale est.

94) ἀεργον] Ed. 1538. ἀθεργον

95) mutato] in Editt. 1538., 1541. deest.

V a r i a.

Ab ὕμνω praesens participium est

ὁ ὕμνων ὕμνουντος quintae declin. simpl.
ἡ ὕμνοῦσα ὕμνούσης secundae simplic.
τὸ ὕμνουν ὕμνουντος quintae simplic.

Infra formationem discas, hic te admoneo generis ac declinationis, quae cum nominibus participia communia habent. Ergo ab ὕμνοῦσα foemin. singul. est ὕμνοῦσαι pluralis nominativus, et pro ὕμνοῦσα ὕμνεῦσα Doricum est. Exempla in promptu sunt Theocritum legenti. Is in paedicis (cuius carminis est hoc iuitium Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια, id est, in vino veritas) sic inquit: τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τρίταιον ἔθηκας, pro φιλοῦντα. Caeterum hymnus proprie Deorum laus est.

Τέρπουσι delectant, activum plurale praesens, ut τύπτουσι acuit antepenultimam ex regula: In polysyllaba ultima brevi etc. acutus est in antepenultima, vide supra.

Μέγαν ἑτερόκλητον est. ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου a μέγας, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν, ὦ μέγα. Reliquos casus a μέγας forma. Sic et totum foemininum ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης. In neutro sic: τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸ μέγα. Plurale a μέγας pete. μέγας, μείζων, μέγιστος supra comparavimus.

Νόον a νόος, νοῦς. Quid a φρήν, θυμὸς, λόγος differat, philosophi viderint. Tu interim mythologiam capta. Musae magnam mentem Iovis delectant. Musis, hoc est, veri scientia ad deos transferimur, Diis similes reddimur, id quod pluribus in Theage Plato disserit.

ἐντός intra, adverbium genitivo construitur.

Ὀλύμπου coelum, Olympum dicimus ὄλας λαμπρόν, ut est autor Theon, Arati interpres, nobilis grammaticus.

(Vs. 38.) Εἰρεῦσαι participium praesens ab εἶρω, ὁ εἶρων, τοῦ εἶροντος quintae declinationis. ἡ εἶρουσα, τῆς εἶρούσης, secundae declinat. τὸ εἶρον, τοῦ εἶροντος, quintae declinat. Et ab antiquo verbo εἰρέω fit εἰρᾶν, εἰροῦσα, εἰροῦν. Ab εἰροῦσα, εἰρεῦσα⁹⁶⁾ Dorice. Ab εἶρω est εἶρων dissimulator, hinc εἰρωνεύειν dissimulare, Socraticum, et εἰρωνεία ironia, dissimulatio. Contra ἀλάζων simulator, ostentator

96) εἰρεῦσα] in Editt. 1538., 1541. additur: ut ὀμνεῦσα.

vanus, qui Salacon in proverbii speciem dicitur, et σαλακονῖσαι, vanum ostentatorem agere.

τά τ' ἔοντα, τά articulus neutri generis, τε coniunctio que, ἔοντα pro ὄντα ab εἰμί, ὄν, οὔσα, ὄν, existens. Prorsum haec foecunda mythos est, Musae, quae sunt, quae fuerunt, et quae ventura trahuntur, Iovi canunt, hoc est, Musae omnium rerum cognitionem complexae sunt, ut Platonici dicunt, φιλοσοφίαν εἶναι τῶν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων γυνῶσιν.

ἔσόμενος, η, ον futurum.

πρό ante, adverbialiter. Sed haec alias.

τε que. ἔοντα, ὄντα.

(Vs. 39.) φωνῆ, voce, sextus casus est, a φωνή nominativo, qui finem acuit praeter regulam. Etsi enim verbale facias a φωνέω, tamen quae secundum eum modum formantur, scilicet a posterioribus futuris, communes regulas accentuum sequuntur, ut a τυπῶ, τύπος, τόκος, νόμος, σφενδόνη a σφενδονέω. Obiter in mentem venit historiae Gygis, quem e Platone M. Cicero in tertium Officiorum transtulit. Isthic legitur: cum palam eius annuli ad palmam converteret. Latina vox pala infrequens est, qua Cicero σφενδόνην, quod apud Platonem nomen est pro massa, qua annuli gemma clauditur, reddidit. Caeterum et pala ventilabrum significat, et palacae auri, id est, massae leguntur; quamquam palathae dici malim, quippe originis Graecae, unde et palatia, et alia quaedam nomina Iuricons. trahunt. Apud Platonem est: καὶ αὐτῷ οὕτω συμβαίνειν, στρέφοντι μὲν εἶσω τὴν σφενδόνην, ἀδήλω γίγνεσθαι· ἔξω δὲ δήλω. Declina φωνή ut μουσα, vide characterem supra.

ὀμνεῦσαι participium, concinentes, ab ὀμνηῶ, ὁ ὀμνηῶν. ἡ ὀμνηοῦσα et ὀμνηῦσα⁹⁷⁾, ut supra. τὸ ὀμνηοῦν. Qua significatione verbum ὀμνηῶ factum existimo, ab ὀμῶς καὶ ἔρω⁹⁸⁾.

(Vss. 39 sq.) Τῶν δ' ἀκάματον ἔθει αὐδὴ ἐκ στομάτων ἠδεῖα. Construe sic: ἠδεῖα αὐδὴ ἔθει ἀκάματον ἐκ στομάτων τῶνδε. Suave carmen fluit indefesse ex ore illarum. Dii boni, quam venuste dictum est fluere carmen, et indefesse. Sola enim ea ingenii humani functio opti-

97) et ὀμνηῦσα] sic Editt. 1518., 1538., 1541.; in Editt. 1542. sqq. desunt.

98) ἔρω] sic Editt. 1518., 1542. sqq.; Editt. 1538., 1541. ἔρω.

ma est, ad quam suapte natura ducitur. Suave igitur Musarum carmen est, quoniam fluit, hoc est, sua ipsius sponte sequitur. Homerus poeta Nestorem insignem oratorem descripturus, inquit, [Il. I, 249.] τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αἰδῆ. Cuius ab ore fluit vox, melle liquenti dulcior. Tantum refert, quod acturus sis, non repugnante Minerva, ut cum Horatio loquar, obeas. Tum vero indefesse. Nam quid omnium quod et minus molestum sit, et contendamus ardentius, quam id cuius in sevit nobis amorem natura.

ἠδύς, ἠδίων, ἠδιος. Sic γλυκίς, γλυκίων, γλυκιστος. Declinatio in Heteroclitis, Motio in capite nominis patet.

Ἄδω cano, αὐδή carmen, et prolatis syllabis αἰοδή, e quo, reciso α, fit ᾠδή pro οἰδή. Hinc est compositorum prope nimia copia, κωμωδία carmen ioci convivalis, τραγωδία carmen tragicum etc. Declina αὐδή sicut μουσα.

ῥέω, verbum, fluo.

Ἀκάματον, adiectivum adverbii vicem fungens, non laboriose, indefesse, ab α privandi nota, et κάμνω laboro, quomodo a κάματον formatum sit, infra de verbalibus leges. Homerus ἀκάματον πῦρ pro vehementi igne dixit ac supra modum effervescenti. Sunt et aliae quaedam particulae, quibus quod citra laborem fit, describimus, ut ἀνιδρωτί, citra sudorem.

Ἐκ στομάτων. τὸ στόμα, στόματος, Neutrum quintae declinationis simplicium.

τῶνδε demonstrativi pronominis significatio est, quippe compositus articulus praepositivus, ὅδε, ἦδε, τόδε.

(Vs. 40.) Γελά δέ τε δώματα templa, δώμα, δώματος exhilarantur, γελά praesens est neutri verbi γελάω, rideo, numeri singularis. Solent enim Graeci, Ammonio autore, neutris pluribus dare singularia apposita.

(Vs. 41.) Ζηρός a Ζεύς, ut supra.

ἐριγδούποιον tonantis, ab ἐρι augendi particula componitur, et δούπος sonitus. Nam fulminum autor Iupiter est. ἐρίδουπος, γ interponitur augendi temporis gratia. ὁ ἐριγδούπος, τοῦ ἐριγδούπου καὶ ἐριγδούποιον Ionice, quo genitivo hic Hesiodus utitur. Hic observabis particulas sola compositione usurpatas, ἐρι, ζα et similes ἐριθάλλης admodum florens, ζάθεος divinus etc.

Θεῶν, a θεά, pro θεῶν, genitivus pluralis est, vide μουσα.

ὄπι acuit ultimam, est enim obliquus monosyllabi acuti ὄψ, vox. Declina ἡ ὄψ, τῆς ὄπης, τῇ ὄπῃ, τὴν ὄπα accusativus penacuitur. Nam e regula excipiuntur accusativi omnes et nominativi duales et plurales, ut χεῖρ, χειρός, χειρί, χεῖρα. sic de similibus, ᾧ ὄψ, τὰ ὄπε, ταῖν ὄποιν, reliqua praestat analogia.

λειριόεσση adiectivum foemininum movetur ὁ λειριόεις florens, τοῦ λειριόεντος quintae declinat. simpl. ἡ λειριόεσσα, τῆς λειριόεσσης secundae. τὸ λειριόεν, τοῦ λειριόεντος quintae.

Ergo ὄπι λειριόεσση σκιδναμένη, voce florenti fracta, dativi sunt vel sexti casus, λειριόεις denominativum copiam significare videtur, aut similitudinem, floridus, a λείριον, quo nomine proprie Narcissi florem significari aiunt.

(Vs. 42.) σκιδναμένη, dispersa. Dativus est. Movetur σκιδνάμενος, νη, von. Nota est declin. a verbo σκιδναμαι spargor, ut infra.

ἡχεῖ sonat, ab ἡχώ, tertia persona praesentis; hinc ἡχώ, echo, derivatum est.

Κάρη, frequentius est κάρα, caput; promiscue declinatur, ἡ κάρα, τῆς κάρας, et τὸ κάρα, τοῦ κάρατος a κάρανον, et τὸ κάρη, τοῦ καρῆατος, et ἡ κάρη, τῆς κάρης. Callimachus: Ἄρτεμι σὴν τε καρῆν ᾠμοσα, σὸν τε βίον.

Νιφόεντος a νιφόεις, move sicut λειριόεις, nivalem significat. Sic Olympum cognominat, sive quod nives demittat, sive quod e tenui ac nivium simili materia sit, ὄλως λαμπρός scilicet, quae interpretatio videbatur adiungenda, quod ambigua sit significatio τοῦ νιφόεντος, ut et reliquorum huius formae in eis.

(Vs. 43.) Αἰδ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι. Hae immortale carmen edentes. Unae immortalitatem Musae pariunt hominibus ἐκ γὰρ μουσῶν κλέος ἄμβροτον, ut Theocritus ait, ἀ privat, βροτός mortalis.

ἰεῖς, ἰεῖσα, ἰέν participium ab ἔημι, ut in verbis cernes.

(Vs. 44.) Θεῶν γένος αἰδοῖον, πρῶτον κλείουσιν αἰοδή. Scande: Θεῶν γένος in dactyli numerum redacto, Θεῶν duas syllabas una complectere, ut apud Homerum [Il. I, 1.], μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω, pro Πηληϊάδω, periunde ac elisa vocali. Nam longa brevem concipit, et Hesiodus, εἶα μὲν γὰρ βριάει, quasi legas ραι μεν,

Spondeus est. Sic apud Virgilium [Georg. IV, 34.] :

Seu lento fuerint alvearia vimine texta.

κλείουσιν canunt, a *κλείω* inclyte celebros.

πρῶτον adverbium, primum. *ᾄοιδῆς*, dativus.

αἰδοῖον γένος, accusativi. *γένος* primae contractae declinationis neutrum substantivum in *ος*, ut *μέλος*, *χάος* *χάεος*.

θεῶν genitivus pluralis a *θεός*, quod a *θεάω* templor, seu *θέειν* currere derivant. Nam eo vetustissimi nomine coelum dixere, quod postea *οὐρανός* ab *ὄραω* tueor.

(Vs. 52.) *αἰγιόχοιο* genitivus Ionicus, pro *αἰγιόχου* tertiae declinationis, *αἰγίος* Iupiter cognominatus, *ἀπὸ τῆς αἰγὸς ὄχης*, ab alumna capra. Ea est, unde *κέρας ἀμαλθείας*, Copiae cornu Iovi sacratum est, vide Callimachi hymnos, Pausaniam in Arcadicis, et Mythologos alios.

(Vs. 53.) *Τάς* si vis proprie exponere, fac postpositivum articulum *ᾄς*, adspiratione in *τ* translata.

ἐν Πιερίῃ, *ἐν* praepositio dativo construitur. Musae in Pieria genitae dicuntur, quod istic primum coeptae sint coli, conditis a Lino sacris, ut in Boeoticis Pausanias, et nos ecloga in Philonda lusimus: Orgia Pieridum qui spiras nupera Daphni, etc.

Κρονίδῃ dativus, patronimicum a *Κρόνος*. Ita Saturnum vocamus a *χρόνος* tempus, *Κρονίδης* Saturnius, primae declinationis simpl.

μιγεῖσα participium aoriston. Infra disces formationem. *ὁ μιγεῖς μιγέντος*, ἢ *μιγεῖσα μιγείσης*, *τὸ μιγέν μιγέντος*.

(Vs. 54.) *Μνημοσύνη* declinationis secundae simpl. Memoria artes peperit, eleganter hoc, quantum ad *μυθολογίαν* attinet, a Plutarcho in convivalibus quaestionibus agitur. Habemus et nos ad hanc rem suavissimos Laberii versiculos:

Sophian me vocant Graii, vos sapientiam.

Usus me genuit⁹⁹⁾, mater peperit Memoria.

γουννοῖσιν seminibus. Quos ego vidi Hesiodi libellos, *τὸ γουννοῖσιν* a superiori sententia distinguunt. Itaque et ego in eum modum, sed e ratione mythologiae supra verti. Longe vero praestat, quantum conicio, sic interpretari: Quas memoria iuncta seminibus Iovi patri peperit, de-

⁹⁹⁾ vos sapientiam. Usus me genuit,] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1518., 1538., 1541. Latini sapientiam, Usus genuit pater,

lectans Iovem, Musas, inquam, peperit, oblivionem malorum, et curarum tranquillitatem, ut hic versiculus appositione cum superioribus cohaereat. Facit constructio verbi *μέδω*, ut hunc ordinem probem. *γουνός* semen, vis foecunda, tertiae declinationis simplicium.

μεδέουσα, participium a *μεδέω* antiquo, curo etc. *μεδέων*, *μεδέουσα*, *μέδεον*.

Ἐλευθῆρος ab *ἐλευθήρ* quintae declinationis simplicium, Iovis epitheton, et apud Pausaniam cernes, libertatis titulus est.

(Vs. 55.) *λημοσύνη* oblivio, a *λανθάνω*, quomodo veniat hinc, docebo alio loco. Musae animum tranquillat, affectibus liberant, ut ex instituto Pythagorico intelliges, et Clytemnestrae historia, quae tum demum violari pudicitiam suam passa est, cum musicum sustulisset. Plurima ad haec apud Athenaeum lege, alio si lubet et hanc mython trahe, nil dignum parari Musis, nisi tranquilla et recte constituta mente.

ἄμπαυμα, verbale neutrum, sicut *γράμμα*. *μερμαιράων* curarum anxiarum. Id enim vel *μερμαίρα* vel *μέριμνα* significat, utrumque secundae declinationis simplicium, *μέριμνα* usitatus est. Theocritus (Idyll. XXI, 1—3.):

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὖδει ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.

Paupertas, Diophante, sola artes excitat, Ipsa laboris magistra est. Neque enim dormire Viris operatoribus malae praebent angustiae.

Huius significantiae est et *μεριμνάω* verbum, sollicitus, anxius cogito, eius usus est in Psalm. 37. [vs. 19.] *καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου*, et anxius seu sollicitus ero pro peccato meo. Commodum reddidit Graecus emphasis vocis Hebraeae *מְרִימָה* Latine cogitabo legimus, quod vides quam non respondeat plenae significantiae verbis *μεριμνήσω καὶ מְרִימָה*.

(Vs. 60.) *ὁμόφρονος* ab *ὁμῶς φρονεῖν*, aequis legibus conveniunt Musarum cantilenae, id est, Tum demum recte artes tractantur, cum aliae aliis iunguntur. Choris gaudent Musae, dialectica rhetoribus usui est, geometria astronomis, poetam philosophia, philosophum poetica commendat, atque id est, quod *ἐγκύκλιον* vocamus *παιδείαν*. Declina *ὁ ὁμόφρων*, *τοῦ ὁμόφρονος*, iuxta analogiam quintae simplicium, *ω* in *ο* mutatur.

Regula: Comparativa, verbalia et quae a verbis decomposita sunt, ω in o mutant, *κρείσων κρείσσονος, συμφράδμων συμφράδμονος, δμόφρων δμόφρονος*. Reliqua in ω , ω servant.

$\eta\sigma\iota\upsilon$ dativus articulus postpositivi, pro *αἷς*, $\alpha\iota$ in η soluto, *αἷσιν*. $\iota\upsilon$ παραγωγικῶς adiicitur.

(Vs. 61.) *σιήθεις* a *στήθος* pectus, neutrum declinationis primae contractorum. *σιήθεισιν* dativus pluralis, $\sigma\sigma$ geminatur augendi temporis gratia.

ἀκηδής ab α et *κῆδος* luctus, unde *ἐπικηδίων* sicut *ἀληθής* primae contractorum.

θυμός ardor et impetus quidam conficiendae rei, ut apud Homerum [Il. VIII, 301.] *βαλέειν ὄδε ἔτεο θυμός*, et [Il. XIII, 73 sq.] *θυμός ἐν στήθεσσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶται*. Vides, ut Homerus *θυμόν* ardorem, et *ὄρμην* impetum coniunxerit. Et propheta deprecaturus subitam noxae vindictam [Ps. 38, 1.] *κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου* etc. Ne in furore etc. Nam belle *θυμός* cum Hebraea voce $\pi\eta\eta$ convenit.

ἐχούσας ab *ἐχούσα* participio. Move perinde ut superiora.

(Vs. 64.) *Πάρ' δ' αὐτῆς* pro *παρὰ δὲ αὐταῖς*, $\alpha\iota$ in η soluto.

Χάριτες declina *χάρις χάριτος χάριτι χάριν*, analogice reliqua. Iuxta Musas Gratiae sunt, habent eae nomen a *χάρα* gaudio, et recte. Nam quicquid est humanae ac civilis consuetudinis, Gratiis debemus. Ita Xenocratem Plato admonerat, *σπένδειν Χάρισιν*, sacrificare Gratiis, quo vitae usu magis urbano ac comi esset. Absit ergo a Musis livor, absint omnes illiberales affectus. Id quod volebat Aristoteles inquiring: *τὸ φιλόσοφον, φιλόκαλον εἶναι*.

ἕμερος, τοῦ ἡμέρου. Desiderium recte faciendi, laudis amor. *τί γὰρ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἶη δλβίω ἢ κλέος ἐσθλόν, ἐν' ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι*;

οἶκος, οἰκίον diminutivum.

(Vs. 65.) *ἐν θαλίῃς* pro *θαλίαις*. *θάλλειν* florere.

(Vs. 66 sq.) *Νόμους καὶ ἤθεα κεδνὰ κλείουσιν*, celebrant leges et mores immortalium, republicae et legibus bonis, et bonis moribus constant oportet. Hae artes dignae laude sunt, quae mores ornant, et bonas leges confirmant. Sed immortalium, ait. Heroas, si lubet, intellige.

(Vs. 67.) *ἐπήρατον, ἐπὶ ἐρατόν*, amabilem.

MELANTH. OPER. VOL. XX.

(Vs. 79.) *προφερεσάτη*. *Compara, προφερῆς προφερέστερος προφερέστατος* etc. Nomina Musarum apud Plutarchum in Symposiacis explicantur. Est et Pharnuti liber in omnium manibus, quo malo ingenium experiare tuum, quam his nugis meis tenere diutius.

De Verbo.

Verbum, ῥῆμα, dictio est, quae modis, temporibus, ac personis flectitur. Verborum alia *personalia* sunt, quae per distinctas personas et *ἐγκλίσεις*, id est, terminationes variantur: *λέγω, λέγεις, λέγει*. Alia *impersonalia*, quae modis ac temporibus variant, numeris ac personis non variant. Constructio addit numeros ac personas, *προσῆκει μοι ἐσθλῶ εἶναι, προσῆκει ὑμῖν ἐσθλοῖς εἶναι, εἴρηται περὶ μετεμνηχώσεως*.

Accidunt verbo

Genera, Personae, Figurae, Numeri, Modi, Tempora, Coniugationes.

Genera.

Διαθέσεις, dispositiones verborum, id est, coniugandi figurae tres sunt, ω , $\mu\alpha\iota$ passivorum, $\mu\alpha\iota$ mediorum.

ω dispositio activa est, id est, quaedam coniugandi figura, qua per omnes modos, tempora et personas facilis notio est, quae terminatio activa sit, ut *λέγεις, λέγει, λέγουσι, ἔλεξα*, dispositionis activae sunt, quia ex ω nascuntur.

$\mu\alpha\iota$ passivorum dispositio est, qua scitur, quae terminatio passiva sit, ut *τέτυμμαι, τύπτεσθαι* dispositionis passivae sunt, quia ex $\mu\alpha\iota$ nascuntur.

Medium aliquas ex utroque terminationes usurpat. Ergo alia est ratio generum apud Latinos, alia apud Graecos. Genera Latina significationem verbi explicant, Graeca filum coniugationis. Quapropter et apud Graecos duplicia genera verborum fingito, Etymologica, quae coniugationis notiones sunt; Syntactica, quae significationem expediunt, ut *τύπτω* activum, *τύπτομαι* passivum, verberor, et *τύπτομαι* medium, activae et passivae significationis. Neutrum *ὕγιαίνω* valeo, deponens *μάχομαι* pugno. Et haec varietas generum in syntaxi est. Caeterum in etymologia *ὕγιαίνω* activum characterem, *μάχομαι* passivum sequitur, *ὕγιαίνω* dispositionis activae est, *μάχομαι* passivae.

Tempora, χρόνοι.

Hoc opus, hic labor est discernere tempora. Sunt enim multa ac varia, quaedam etiam gemina¹⁰⁰).

Ἐνεστὰς χρόνος, Instans tempus, quod modo fit, significat, λέγω dico.

Παρατατικὸς χρόνος, Extensivum tempus, inchoativum modum nominant, extenso tempore in rem, quae agebatur, nondum confectam, ut, Quom tu luderes, graecabar.

Παρακείμενος χρόνος, Praeteritum perfectum, prorsum absolutam actionem designat. Adiacens tempus dicitur. Nam quod primum iam factum est, significat.

ὑπερσυντελικὸς χρόνος, Plusquamperfectum tempus, eius usus est Graecis, qui et Latinis.

Ἄοριστος χρόνος, Indefinitum praeteritum. A paraceimeno differt, quod παρακείμενον praeteriisse rem primum iam indicat, quapropter παρακείμενον, id est, adiacens et ceu iuxta positum ei, quod transit, dicitur; Ἄοριστον, praeteriisse quidem rem, sed indefinite, num olim, an modo praeterierit. Ut cum dico πέπτωκα cecidi, indico primum me iam cecidisse. Cum vero ἔπεσον dico, quod ἄοριστον est, cecidisse me significo, sed ambiguus est, quocum loquor, olim ne, an nuper ceciderim. Quae duplicis praeteriti ratio vel hoc probatur mihi, quod actus alios paraceimeno, alios aoristo significantius exprimimus. Tun' malebas paraceimeno expressum hoc Homeri [Il. I, 96.]: Τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐηβόλος, ἦδ' ἔτι δώσει, id est, Phoebus ob haec mala multa dedit, atque insuper addet. Convenit ἔδωκε indefinitum esse, quia et olim et nuper Graecos Apollo adflixit. Nil addebat definita ratio temporis, et huic sententiae [Il. IX, 109 sq.] σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ εἶξας, id est, cum tu impotenti animo ac furori tuo paruisses. Nam si lubet, cum pareres, indefinitum participium εἶξας exponito. At referebat temporis modus hoc loco, [ibid. vs. 13.] ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, cum significaret poeta novo malo iam labefactatos principum animos. Longius forsitan immoror huic disputationi, quam ferat τὸ αὐτοσχεδιάζειν. Sed visum est pretium operae, id quod scio, his nonnunquam labyrinthis temporum Graecorum pueros turbari, praesertim re Latinis ignota. Itaque Prisciani verba

100) tempora — gemina] haec in Editt. 1522 — 1541. desunt.

adiiciam, quo sciant, quid inter Latina et Graeca tempora intersit. Sic ille: Sciendum tamen, quod Romani praeterito perfecto non solum in re completa modo utuntur, in quo vim habet eius; quod apud Graecos παρακείμενος vocatur, quem Stoici τέλειον ἐνεστῶτα nominaverunt. Sed etiam pro ἄοριστω accipitur, quod tempus apud Graecos tam modo perfectam rem quam multo ante significare potest. Et sicut apud illos indefinitum tempus adiectione τοῦ ἄρτι adverbii, τὸν παρακείμενον, id est, adiacens tempus, et adiectione τοῦ πάλαι τὸν ὑπερσυντελικόν, id est, plusquamperfectum refert: sic apud nos hoc idem est praeteritum perfectum; potest enim et modo et multo ante intelligi perfectum. Et apud autores hoc exemplis adprobatur. Evander enim apud Virgilium in VIII. [Aeneidos vss. 340 sq.] de matre sua:

Cecinit quae prima futuros

Aeneadas magnos, et nobile Pallanteum.

Cecinit dicit, pro cecinerat. Multo enim ante illam cecinisse intelligit. Et ipse poeta e sua persona [Aeneidos I, 1 sq.]:

Troiae qui primus ab oris

Italiam fato profugus, Laviniaque venit.

Venit pro venerat. Hic enim quoque multo ante intelligit venisse Aeneam in Italiam. Ergo proprie si quis contempletur vim praeteriti, non aliam significationem iudicabit hoc habere, quam illud, quod apud Graecos ἄοριστον vocant. Hoc autem differt a plusquamperfecto, quod illud per se prolatum non eget adverbio pridem, quod habet in se naturaliter, nisi velimus explanandae quantitatis temporis causa addere ante quot dies vel annos. Nec licet illi modo vel nuper adverbia adiungere. Praeteritum vero perfectum ad manifestandam significationem eget modo vel pridem adverbiiis. Haec Priscianus de praeterito Latino. Vides ἄοριστον id significare, quod praeteritum Latinum, hoc est, indiscriminatim id, quod modo transiit; παρακείμενον vero certo id, quod modo praeteriit. Caeterum duos aoristos copia fecit. Nam idem uterque significat.

Μέλλων χρόνος, Futurum tempus, id quod Latinis significat, λέξω, dicam. Duos μέλλοντας copia fecit. Idem uterque significat.

Est autem Atticis et μετ' ὀλίγον μέλλων, Mox futurum, quod Latini propemodum sic reddimus: Vicero, dum is se expediat. Vide Priscianum et Erasmus in copia verborum.

Modos, Personas, Numeros ipse observabis.

Coniugatio.

Diatheses verborum tres sunt ω , $\mu\alpha\iota$ passivum, $\mu\alpha\iota$ medium. Ex diathesi ω reliquae nascuntur, quapropter cuius ordinis coniugationum ω est, eiusdem et passiva et media sunt. Nam a singulis activis media nascuntur, sicut et passiva. Diathesis vero activa triplici caractere constat. Aut ω *βαρυτόνω*, id est, verbi quod penultimam acuit, ut *τιθέω*, pono. Aut $\tilde{\omega}$ circumflexo, quod a barytonis¹⁾ nascitur, ut *τιθῶ*. Aut μ , quod a circumflexo oritur, ut *τίθημι*.

Triplex est ergo coniugatio. Aut barytona in ω . Aut circumflexa in $\tilde{\omega}$. Aut eorum, quae μ desinunt. Iam cuique sua passiva et media accense. Primum ergo de barytonae coniugationis ordinibus dicemus, quoniam ex eis genera coniugationum alia fluunt.

Ordines barytonae coniugationis sunt sex. Discrepant literis formativis, quae *χαρακτηριστικαὶ* vocantur. Est autem litera formativa, quae ω proxima anteit, ut *τύπτω* est primae coniugationis, quia habet formativam $\pi\tau$.

Primus ordo coniugandi barytona, ubi est ante ω praesentis:

β
 π
 φ
 $\pi\tau$ Hae literae mutantur in Futuris et Praeteritis, in cognatis sibi, Futurum ψ , Praesens φ habet, ut *τύπτω*, *τύψω*, *τέτυφα*.

Secundus ordo, ubi est ante ω praesentis:

γ
 κ
 χ
 $\kappa\tau$ Futurum ξ format, Praesens χ , ut *λέγω*, *λέξω*, *λέλεχα*.

Tertius ordo coniug. habet

δ
 θ
 τ Futurum σ , Praeteritum κ , ut *ἄδω*, *ἄσω*, *ἤκα*.

Quartus habet

ζ Futurum plerumque σ habet, Praeteritum κ , *φράζω*, *φράσω*, *πέφρακα*.
 $\sigma\sigma$ vel $\tau\tau$ Attico more plerumque ξ Futurum, Praeteritum χ format, *πράττω*, *πράξω*, *πέπραχα*.

1) barytonis] sic scripsi; in illis Edit. h. J. et in seqq. legitur: *barytona*.

Quintus habet λ , μ , ν , ρ . Hae literae immutabiles dicuntur, quia in Futuris non mutantur, *ψάλλω ψαλλῶ*, *κρίνω κρινῶ*, ut nec in declinationibus mutantur *φράδμων φράδμονος*, *Νέστορ Νέστορος*. In his enim ν , ρ manent, cum aliae consonantes eximantur, ut *Ἄϊας Ἄϊαντος*, *λίψ λιβός*. Haec coniugatio per κ Praeteritum facit, *ψάλλω ἔψαλκα*, *σπείρω ἔσπαρκα*.

Sextus ordo est, qui ω purum desinit, id est, ante quod non est consona. Huius ς Futuri, κ Praeteriti formativa.

<i>μύω</i>	<i>ποιέω</i>	<i>τιμάω</i>	<i>ἵππεύω</i>
<i>μύσω</i>	<i>ποιήσω</i>	<i>τιμήσω</i>	<i>ἵππεύσω</i>
<i>μέμυκα</i>	<i>πεποίηκα</i>	<i>τετίμηκα</i>	<i>ἵππευκα</i> .

Atque haec est coniugatio, e qua et circumflexa et quae μ desinunt, derivantur.

Da Paradigma. *τύπτω*.

Sex ordines coniugationum unico hoc utuntur paradiigmate, variatis praeteritis et futuris iuxta singularum characteristicas. Atqui spectabis in paradiigmate, quomodo tempus e tempore oriatur, ut a *τύψω ἔτυψα*; item quam multiplex variatio verborum, alia principii, alia *ἐγκλίσεως* seu finis, ut *τέτυφα* a *τύπτω* descivit, non solum fine mutato $\pi\tau\omega$ in $\varphi\alpha$, sed etiam principio $\tau\nu$ in $\tau\epsilon\tau\nu$.

Praeteritum imperfectum
Aoriston primum
Aoriston secundum } pariter initio variant.

Characteristica Praeteriti plusquamperfecti a perfecto petitur *τέτυφα ἔτετύφειν*, φ in utroque est characteristicas Aoristi a Futuro *τύψω*, *ἔτυψα*. Fines ergo per characteristicas Futuri ac Praeteriti variantur. Fac characteristicarum rationem prudens colligas, ut singulis ordinibus singulos characteres atque adeo cognatas literas deputes. B cum π cognata est, ergo eiusdem sunt coniugationis. Φ cum κ nihil convenit, alterius est igitur ordinis κ , alterius φ . Iudicii haec sunt, et acrimoniae cuiusdam non plebeiae, sine qua rationem *μεθοδικήν* verborum non facile adsequere.

Coniuga.

Activa declinabo, id est, *διάθεσιν* ω , mediis non admixtis, ne quid non ordine suo iuventus expectet.

Ὀριστικῶν ἐνεστώδων χρόνος.

S.	τύπτω	τύπτεις	τύπτει
D.		τύπτετον	τύπτετον
P.	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.
Παρατατικός.			
S.	ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε
D.		ἔτύπτετον	ἔτυπτέτην
P.	ἔτύπτομεν	ἔτύπτετε	ἔτυπτον.
Παρακείμενος.			
S.	τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε
D.		τετύφατον	τετύφατον
P.	τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
Ὑπερσυντελικός.			
S.	ἔτετύφειν	ἔτετύφεις	ἔτετύφει
D.		ἔτετύφειτον	ἔτετυφείτην
P.	ἔτετύφειμεν	ἔτετύφειτε	ἔτετύφεισαν.
Ἄοριστος πρῶτος.			
S.	ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε
D.		ἔτύψατον	ἔτυψάτην
P.	ἔτύψαμεν	ἔτύψατε	ἔτυψαν.
Ἄοριστος δεύτερος.			
S.	ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε
D.		ἔτύπετον	ἔτυπέτην
P.	ἔτύπομεν	ἔτύπετε	ἔτυπον.
Μέλλων πρῶτος.			
S.	τύψω	τύψεις	τύψει
D.		τύψετον	τύψετον
P.	τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
Μέλλων δεύτερος.			
S.	τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ
D.		τυπεῖτον	τυπεῖτον
P.	τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.
Προστακτικὸς ἐνεστώδων.			
S.		τύπτε	τυπτέτω
D.		τύπτετον	τυπτέτων
P.		τύπτετε	τυπτέτωσαν.
Παρακείμενος.			
S.		τέτυφε	τετυφέτω
D.		τετύφετον	τετυφέτων
P.		τετύφετε	τετυφέτωσαν.
Ἄοριστος πρῶτος.			
S.		τύψον	τυψάτω
D.		τύψατον	τυψάτων
P.		τύψατε	τυψάτωσαν.
Ἄοριστος δεύτερος.			
S.		τίπε	τυπέτω
D.		τίπετον	τυπέτων
P.		τίπετε	τυπέτωσαν.

Ἐδικτικῶν ἐνεστώδων.

S.	τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι
D.		τύπτοιτον	τυπτοίτην
P.	τύπτομεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.
Παρακείμενος.			
S.	τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι
D.		τετύφοιτον	τετυφοίτην
P.	τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.
Ἄοριστος πρῶτος.			
S.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι
D.		τύψαιτον	τυψαίτην
P.	τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.
καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς.			
S.	τύψεια	τύψειας	τύψειε
D.		τυψείατον	τυψείατην
P.	τυψείαμεν	τυψείατε, ἄχρηστα, ἀλλ' Ἄττικοὶ τύψειαν. καὶ οὕτως ἐν ἑτέροις.	
Ἄοριστος δεύτερος.			
S.	τύποιμι	τύποις	τύποι
D.		τύποιτον	τυποίτην
P.	τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.
Μέλλων πρῶτος.			
S.	τύψοιμι	τύψοις	τύψοι
D.		τύψοιτον	τυψοίτην
P.	τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.
Μέλλων β'.			
S.	τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ
D.		τυποῖτον	τυποίτην
P.	τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.
Ὑποτακτικῶν ἐνεστώδων.			
S.	τύπτω	τύπτης	τύπτῃ
D.		τύπτητον	τύπτητον
P.	τύπτομεν	τύπτητε	τύπτωσι.
Παρακείμενος.			
S.	τετύφω	τετύφης	τετύφῃ
D.		τετύφητον	τετύφητον
P.	τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.
Ἄοριστος α'.			
S.	τύψω	τύψης	τύψῃ
D.		τύψητον	τύψητον
P.	τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
Ἄοριστος β'.			
S.	τύπω	τύπης	τύπῃ
D.		τύπητον	τύπητον
P.	τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.
Ἀπαρεμφάτων			
Ἐνεστώδων. τύπτειν Παρακείμ. τετυφῆναι			
Ἄοριστος α'. τύψαι Ἄοριστ. β'. τυπεῖν			
Μέλλ. α'. τύψειν Μέλλ. β'. τυπεῖν.			

Paradigma integrum diatheseos ω subiectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare et media dempta sunt, et nihil variationis *κατὰ διαλέκτους* indicavimus. Itaque sequentur scholia, quibus et τὰ κατὰ διαλέκτους adnotabo, sed paucis, et regulares temporum formationes exequar. Id enim prope solum Graeca discentibus operosum est. Nos enitemur, quae ad rem attinebunt, longe facillime, quippe ordine ac methodo tractare. Primum ergo de formationibus.

τύπτω

Prima positio est, unde derivabis reliqua tempora. Variant autem tempora et fine et initio.

ἔτυπτον

Dupliciter a *τύπτω* deficit initio et fine.

De *ἔγκλισι* regula.

Praeteritum imperfectum vocis activae *ον* desinit, cum characteristicis praesentis, *τύπτω ἔτυπτον, χαίρω ἔχαιρον*. Animadvertant pueri, ne quid praesentis characteristicae mutant, id quod proclive admodum est in verbis diphthongatis ut *χαίρω*.

De variatione initii.

Praeteritum imperfectum augetur vel adiecta ad principium verbi vocali ϵ , vel mutata litera brevi in longam.

Augmentum { Syllabicum, ubi syllabae numero verbum crescit, *τύπτω ἔτυπτον*.
Temporale, ubi tempore tantum prima verbi syllaba crescit.

Quae variant initio.

Omne verbum incipit aut { Vocali { Mutabili, $\alpha \epsilon \omicron$, augeturque tempore, ut *ἄδω ἤδον, ἔλέω ἤλέον, ὀνομάζω ὀνόμαζον*.
Notatis *εἶχον, εἶπον, εἶλον, εἶλλον, εἶρπον, εἰστήκειν, εἰπόμην, εἰστίων, εἶων, εἶρπον, εἶθίζον, εἰργαζόμην*, et similibus, quae ϵ praesentis in $\epsilon\iota$ diphthongum mutant²⁾.
Immutabili, $\eta \iota \upsilon \omega$, nec syllaba, nec tempus accrescit tali verbo, ut *ἵππεύω ἵππευον*.

²⁾ Notatis — mutant.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. haec desunt.

Mutabili, *αι αυ οι*, augetur, ut *αἴρω ἤρον, αὐλέω ἠύλεον, οἰκτεῖρω ὤκτειρον*.
Immutabili, *ευ ει ου*, in his nihil muta, *εὔδω εὔδον*.
Saepe transitu literarum, symbolico tamen *ἠῦδον* leges, sic ex *εὔδω ῥῥη*, ut infra in Thersite videbis.
De hoc regula est: Adsciscere syllabam ϵ omnia verba, quae a consonantibus ordimur, idque syllabicum est augmentum.

Sed hic observabis, quae ab ϵ incipiunt, assumpto augmento, ρ geminare, ac prius quidem spiritu tenui, alterum autem aspero notari, ut *ῥέω ἔρρεον*.

Observabis et Attica, quae duplex augmentum recipiunt, ut *μέλλω, ἔμελλον et ἤμελλον. βούλομαι, ἐβουλόμην et ἤβουλόμην. δύναμαι, ἐδυνάμην et ἠδυνάμην³⁾*.

Atque haec est simplicium regula. Composita non variant eodem modo, id quod ordine subiectae regulae docent.

P r i m a.

Quae nomini verba componuntur, auget simplicium modo, *φυσιογνωμονῶ ἐφυσιογνωμόνουν*. Sic Gellius libro 1. capite 9. de Pythagora: Iam a principio adolescentes, qui sese ad discendum obtulerant, *ἐφυσιογνωμόνει*, id est, e naturae habitu iudicabat; praeteritum enim imperfectum est; verbum a *φύσις καὶ γνώμων* fit. Sic *χειραγωγῶ ἐχειραγώγων, φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφουν, ὀλοχέω ὀλόχουν*. Homerus [II. IV, 3.] *νέκταρ ἐφνοχόει*.

ϵ adicit Attica figura, ut infra dicam. *ῥαψωδῶ ἐῤῥαψώδουν*, a *ῥάψαι καὶ ὦδή*, aliis a *ῥάβδος* deducere placet. *λειτουργῶ ἐλειτούργουν*.

Secunda regula.

Quae verba sola compositione usurpantur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus componuntur, auget initia modo simplicium, ut *φροϊμάζω a πρὸ καὶ οἶμη* vel *οἶμος*, ut vult Ulpianus, Demosthenis interpres. Nam *οἰμάζω* verbum non est. *ἐφροϊμάζον*, ut in Moralibus apud Aristotelem *πεφροϊμάσθω*.

³⁾ Sed hic — ἠδυνάμην.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. desunt.

ἡμμελῶ ἡμμελουν. Sicut apud Nazianzenum in Panegyri in Athanasium ἡμμελήθη, id est, par fuit. Cave legas ἡμελήθη, ut in Aldicis ἐκτεύπται. Sic est autem apud Gregorium: τούτων Ἀθανάσιος, τοῖς μὲν ἡμμελήθη, τῶν δὲ μικρὸν ἀπελείφθη, ἔστι δὲ οὗς καὶ ὑπέρεσχεν etc.

ἐνέγκω ἤνεγκον.

Notantur tamen quaedam, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον, apud Isocratem in Panegyri. Et quae utrobique augentur, ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμεν, etc. 4).

Tertia regula.

Quae composita eadem significatione pro simplicibus usurpantur, id est, quorum compositio simplicis significationem non mutat, augentur initio simplicium modo.

ἔπω	ἐνέπω	ἤνεπον
ἴζω	καθίζω	ἐκάθιζον.

Quarta regula.

Cum praepositio verbi significatum mutat, augetur verbum, non praepositio.

καταλέγω	κατέλεγον
ἀναβάλλω	ἀνέβαλλον
καθαίρω	καθήρουν
μετοικῶ	μετώκουν
παραδειγματίζω	παραδειγματίζον.

Hic admonitum volo puerum, observet vocalium elisiones, item cognatarum literarum ξυμβολίστους, ut συμβάλλω συνέβαλλον, ubi pro ν erat μ.

καθαίρω, ex κατά et αἰρῶ, ubi α eliditur, τ in θ mutatur, quoniam quae sequitur verbi vocalis aspirata est, καθήρουν.

Idem dixeris etiam, si plures in compositione sunt praepositiones, ut παρεξηλημένος νοῦς, turbatus animus; metaphora est a turbatis lingulis tibiatarum.

Porro τῶν πρὸ καὶ περὶ vocales non eliduntur, ut προβάλλω προέβαλλον, et οε in ου saepe commutata, προύβαλλον, quod verbum obiicio, propono significat. Unde πρόβλημα est quod proponitur. Ita autem ex οε, ου fit et aliis verbis.

περιοκκύζω, περιεκόκκυζον. Sic Aristophanes περιεκόκκυσα κόρδακα.

4) Notantur — etc.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522 — 1541. desunt.

Est autem ut hoc ceu auctarium καὶ πάρεργον adiiciam, Cordax comica saltatio, enervis ac indecora, cuius opinor aliquam speciem in Atellanis mansisse. Ad eam alludit in Adelphis Terentius [4, 8, 34.]: Tu inter eas restim ductans saltabis, id est, κορδακισμὸν agens. Vide Athenaeum in 14. lib. Et nos alias pluribus; parum enim ad rem attinent, quae istic a Donato, si modo γνήσια sunt, scribuntur.

Sexta regula.

Δυς et ευ in plerisque non mutantur, ut δυσ-αρρεσιῶ δυσηρέστοιν, εὐεργεσιῶ εὐεργέτοιν etc.

Alibi mutantur, ut δυστυχῶ ἐδυστύχουν, a quo δεδυστυχηθέναι apud Isocratem in Archid., εὐτυχῶ, ἠτύχουν. Hinc διητυχήσαν apud Athenaeum lib. 12. 5).

Ὁμῶς autem et α steriticon perpetuo variantur, ut ὁμολογῶ ὠμολόγουν, ἀφρονῶ ἠφρόνουν.

Hactenus de formatione primae personae praeteriti imperfecti; reliquas ex illa fingito, ut analogica forma vides, quippe quae solis ἐγκλίσει, id est, finalibus desinentiis a prima persona variant, ut ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε, et pro ἔτυπτε, Ionice τύπτεσκε. Cuius te pleonasmī hic admoneo, quod nusquam in Homero non occurrit in tertiis personis praeteriti imperfecti activi, ac duorum aoristorum, ut in secundo Iliados [vs. 100.] ὁμοκλήσασκέ τε μύθη, id est, oratione cohortatus est. Erat enim haec regularis forma, ὁμοκλῶ ὠμόκλουν, et in aoristo primo, ἀμόκλησα ὠμόκλησας ὠμόκλησε. Hinc ablato augmento, sic enim solet, et s finali in α mutato, adiecto σκε, fit ὁμοκλήσασκε.

Τέτυφα unde?

Omne praeteritum paraceimenon activum α desinit cum sua characteristicā, quam supra ex ordinibus coniugationum pete, τύπτω τύφα.

Cur τσ?

Augetur praeteritum paraceimenon aut pariter cum paratatico, si verbum a vocali incipit, ut ἄδω ἴδον ἦκα. Aut supra parataticon, si a consonante incipiens verbum s assumpserit, τῶ s addet primam verbi consonantem, ut λέγω ἔλεγον λέλεχα, perinde ac veteres Latini: mordeo momordi.

5) Alibi — lib. 12.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522 — 1541. desunt.

Exempla.

θύω τέθυκα Vides, ut non repetuntur aspiratio, sed sola asperae tenuis.
 θησαυρίζω τεθησαύριχα
 φιλομουσῶ περιφιλουμούσηκα
 χολάω κεχόληκα
 φυσάω πεφύσηκα
 ἐμφυσάω ἐμπεφύσηκα.

Excipe quae primam verbi consonantem non repetunt, quorum haec videlicet sunt initia.

γνω, ut γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώριχα notifico. γρη, ut γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρα medium hoc est.

ρ, ῥίπτω ἔρριπτον ἔρριφα proiicio, ῥαψῶ δῶ ἔρραψῶδουν ἔρραψῶδηκα.

Et quaecunque a duabus consonantibus incipiunt, ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλχα, ξυρῶ ἐξύρουν ἐξύρηκα, στέλλω ἔσταλχα.

Id vero sic habet, non repetunt consonantem verbi primam, quae a duabus consonantibus incipiunt, nisi fuerit muta cum liquida; tum enim muta repetitur initii causa.

φροιμιάζω πεφροιμίαιχα
 τρέπω τέτραφα⁶⁾
 πράττω πέπραχα
 φράζω πέφραχα etc. Quam formam et κτώμαι κέκτημαι sequitur.

Notabis tamen, quae de γρη et γνω dicta sunt. Interim quod alii magnis commentariis agunt, disce, ut vocales praeteritorum penultimae variant intercisis diphthongis, σπείρω ἔσπαρχα, στέλλω ἔσταλχα etc.

Peculiariter enim verba quintae coniugationis, quae ε in futuri penultima habent, α in praeteriti penultimam transferunt. Quod et in aliis quibusdam servatur, praesertim disyllabis, in quibus ρ cum ε in penultima est, ut στρέφω ἔστραφα, τρέφω τέτραφα. Hinc apud Homerum [Il. II, 25. 62.] ἐπιτετράφαται praeteritum passivum Ionicum est.

Item τρέφω, θρέψω, τέθραφα, quod verbum consonantem thematis in praeterito et futuro in aspiratam suam convertit differentiae causa⁷⁾.

6) Huic praeterito in Editt. 1522—1541. adscripta sunt haec: Apud Homerum ἐπιτετράφαται praeteritum passivum Ionicum est.

7) Quod et — causa.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522—1541. h. l. desunt.

Haec sunt communes paraceimemi notiones.

Habet autem Attica dialectos gemino augmento praeteritum, ut ὄραω, ὤρων cummuniter, εῶρων Attice, ὠρακα communiter, εῶρακα Attice etc.

Saepe etiam consonante repetita, ut ἀκούω, ἤκουκα et ἀκήκοα Attice. ἐλεύθω, ἤλυθα et ἐλήλυθα. ὀρύσσω, ὠρυχα et ὀρώρυχα⁸⁾.

Si vero⁹⁾ ab λ vel μ verbum incipit, τῶ λ vel μ nihil nisi ε praeponunt, ut λήχω, εἴληχα. Theocrit.¹⁰⁾ εἴληχας μέγα ἄστν etc.

Iam neque illud praetereundum, quod verba in να quintae coniugationis, in quibus ι praecedit ω, pleraque ν abiiciunt in praeteritis, ut κρίνω κέκριχα, κτείνω ἔκταχα. Caetera ν in γ vertunt, ut φαίνω πέφαγχα, μολύνω μεμόλυγχα etc. Ea vero, quae μ ante ω habent, praeterita fere aliunde mutuuntur, ut νέμω νενέμηχα, τέμνω τέμηχα; κατὰ συγκοπήν, etc.¹¹⁾.

Cave obliviscaris eorum, quae initio non variant, ut in tabella supra vidisti.

ἤχῶ	ἤχουν	ἤχηκα
ἵππεύω	ἵππευον	ἵππευχα.

ἔτετύφειν unde?

Hypersyntelicon a paraceimeno derivatum, α postremo paraceimemi mutato in ει, ut τέτυφα ἔτετύφειν¹²⁾.

Variat initio. Augetur enim vocali ε supra paraceimemon, si a consonante verbum incipit; secus si a vocali, ut

ἄδω	ἤδον ¹³⁾	ἤχα	ἤκειν.
-----	---------------------	-----	--------

τύπω unde?

Futurum primum a themate formatur¹⁴⁾ sola characteristica mutata, ut τύπτω τύπω¹⁵⁾. Alia est cuique coniugationi futuri characteristica, ut supra in discernendorum ordinum typis videre licet.

8) ἐλεύθω — ὀρώρυχα.] in Editt. 1522—1541. desunt.

9) vero] sic Editt. 1542. seqq.; Editt. 1522—1541. quando.

10) Theocr. Idyll. XVI, 84., ubi Ed. Kiessl. habet εἴληχας μ. α.

11) Iam neque — συγκοπήν, etc.] in Editt. 1522—1541. desunt.

12) ut τέτυφα ἔτετύφειν] in Editt. 1522—1541. desunt.

13) ἄδω ἤδον] sic recte Editt. 1522—1541.; in Editt. 1542—1557. ἤδον male omissum est.

14) a themate formatur] sic Editt. 1542. seqq.; in Editt. 1522—1541.: est

15) ut τύπτω τύπω.] in Editt. 1522—1541. desunt.

Quintae coniugationis verba, quia characteristicam consonantem praesentis non mutant, futura discrimine accentus notant¹⁶⁾, ut *κρίνω κρινῶ*. Item aliquoties penultima vocalis passionis, quae ut brevis sit, fit e *ψάλλω ψαλῶ*, e *σπείρω σπερῶ*, *φαίνω φανῶ*, *στέλλω στελῶ*, *κάμνω καμῶ*.

De anomalis nihil praecipio, ut sunt¹⁷⁾ *καίω καύσω*, *πλέω πλεύσω*, *φέω φεύσω*, *πνέω πνεύσω*. Item¹⁸⁾ *μέλω μελήσω*, *αὔξω αὐξήσω*, et similia¹⁹⁾, et Atticum est *νομίζω νομιῶ* pro *νομίσω*. Quo pacto²⁰⁾ huius formae similia afficiuntur.

Τυπῶ unde?

Secundum futurum significando a primo non differt, variat ab eo sola characteristicam consonante mutata. Fit autem secundi futuri character e primi futuri formativa, si mollescat. Mutatur ergo characteristicam sic²¹⁾.

Prima regula.

Si praesens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem, quae est coniugationis propria, ut *τύπτω τυπῶ* π et β primae coniugationis, *βλάπτω βλαβῶ* propriae sunt, non τ.

Secunda regula²²⁾.

Sin fuerit in praesenti duplex consona ζ, et ξ in futuro primo, secundo γ facies, ut *κράζω*, *κράξω*, *κραγῶ*²³⁾. Idem fit verbis in σσω, ut *δρύσσω*, *δρύξω*, *δρυγῶ*²⁴⁾. Sin autem²⁵⁾ ζ habet σ in futuro primo (scis enim ambiguum primum futurum quartae coniugationis esse), secundo δ facies. *φράζω*, *φράσω*, *φραδῶ*.

Tertia regula²⁵⁾.

Si unica praesenti consona in fine sit, antequam diphthongus sit, intercide diphthongum

16) notant] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. nota

17) sunt] in Editt. 1522—1541. deest.

18) πλέω — Item] in Editt. 1522—1541. desunt.

19) αὔξω — similia.] ab iisd. Editt. absunt.

20) νομιῶ — pacto] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: *νομίσω νομιῶ*, sic

21) Mutatur — sic.] in Editt. 1522—1541. ab his verbis subseq. Prima Regula incipit.

22) Haec inscriptio ab Editt. 1522—1541. abest.

23) κράζω etc. — δρύσσω etc.] haec duo exempla in Editt. 1522—1541. non h. l., sed in huius regulae fine leguntur.

24) Sin autem] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: aut

25) Tertia regula] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. Secunda.

consona manente, ut *φεύγω φυγῶ*, *λείπω λιπῶ*, *ἐλεύθω ἐλυθῶ*, *οἰκτείρω οἰκταρῶ*, *φθείρω φθαρῶ*, *σπείρω σπαρῶ*. Sic de aliis quintae coniugationis, ut *στέλλω σταλῶ*. Quamquam non haec tantum, sed et caeterarum coniugationum ea, quae liquidam ante ε habent in penultima, ε in α vertant, ut *πλέκω πλακῶ*, *τρέπω τραπῶ* etc.²⁶⁾.

Sin vocalis unica consonam praedit, longam in ancipitem²⁷⁾ brevem transformam *τρώγω*²⁸⁾ *τραγῶ*, unde *τραγήματα*, id est, bellaria quaecunque esu apta.

Quod si²⁹⁾ vocalis per sese brevis est, haud raro simile est secundum futurum praesenti, ut *λέγω λεγῶ*, idque³⁰⁾ internosces tono, ut *γράφω γραφῶ*³¹⁾.

De impuris, inquires, verbis haec tantum. Igitur et purorum verborum secunda futura statuo.

Prima regula.

Disyllaba circumflexa nec secunda futura, nec secundos aoristos faciunt, ut *ποιῶ*, et similia, quae ante ῶ consonantem non habent.

Secunda regula.

Reliqua inflexa ante ῶ consonantem habentia, admittunt quidem³²⁾ secunda futura et secundos aoristos, sed primis syllaba una breviores³³⁾, ut *δουπῶ*, *δουπήσω*, *ἐδούπησα*, *δουπῶ*, *ἔδουπον*³³⁾, quamquam et haec eis tempora non sunt sequentia admodum.

Pura non inflexa sic forma, ut *παύσω παῶ*, *καύσω καῶ*³⁴⁾.

ἔτυπα unde?

Aoriston primum est, praeteriti significatio, ut e superioribus liquet. Formatur a futuro

26) Quamquam — *τραπῶ* etc.] ab Editt. 1522—1541. absunt.

27) ancipitem] in Editt. 1522—1541. deest.

28) τρώγω] Ed. 1538. errore typogr.: *τράγω*

29) si] in Ed. 1538. excidit.

30) idque] in Editt. 1522—1541. deest.

31) *γραφῶ*.] Editt. 1522—1541. h. l. addunt: Item *χραιομῶ*.

32) quidem et sed primis — breviores] in Editt. 1522—1541. desunt.

33) Haec 5 formae gr. in Editt. 1522—1541. post verba „sequentia admodum.” leguntur.

34) *καύσω καῶ*.] ab Editt. 1522—1541. absunt.

τύπω, ω in α mutato, et augmento paratatici adiecto, ut γράφω, γράψω, ἔγραφα. ᾠω, ᾤσω, ᾄσα laedo. Homerus [Odys. XI, 61.] ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακή. α littera integra manet, cum in η pro regula mutetur. Grammatici verbum hoc exceperunt.

Κύρω, futurum κύρω extra communem regulam. Aor. ἔκυρσα. Gregorius Nazianzenus disertus theologus: ἀλλοίη δ' ἄλλος ἔκυρσε τύχη, id est, Variam alius incidit fortunam, Subiicio integros versiculos, quod et pauci sint, et mirum in modum suaves.

Θυμὲ βλέπον ἄνω, χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων,
Μὴ δέ σε νίκηση πρὸς κακότητα δέμας.
Τυτθὸς μὲν βίος οὗτος, ὃδ' ὄλβιος, ὡς ἐν ὀνείρω
Τέρπεται, ἀλλοίη δ' ἄλλος ἔκυρσε τύχη.
Μούνης δὲ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεὶ,
Καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ἐστὶν ἀρειότερον.

Eos non infeliciter quidam ad Ioannem Oecolampadium theologum Latine sic ³⁵⁾:

Mens bona tollere humo, terrestriaque excute curis,

Ne ³⁶⁾ te carnis amans, saeva libido vehat.
Incertum 'st quod vivitur et breve, somnia quosdam

Forte beant, alios undique casus agit.
Unius est vitae sors integra, libera, perpes,
Quae positis mundi sordibus excolitur.

Κισσῶ, κισσήσω, ἐκίσσησα lascive ³⁷⁾ concupisco, pro concipio Graecus interpres Psalmi quinquagesimi [51, 7.] usurpavit, quo Hebraisimum exprimeret significantiae paulum immodestae מִן יִנְחֶמֶת quippe Genesis capite XXX. de accenso libidine pecore verbi חַיִּי est usus aliquoties. Ita κισσᾶν γλίχασθαι ἐπὶ τῶν γυναικῶν significat. Unde et κίττα pica, gravidae mulieris morbus apud Aristotelem et Galenum. Latinus interpres incommode emphasis tam Hebraeae quam Graecae vocis reddidit, cuius obiter pium Lectorem volebam admonitum, quod mysterio tractando mire conveniat. In Horariis ³⁸⁾ quae passim excusa habentur in Psalmo Miserere

35) Latine sic] Editt. 1522—1541. Latine tuta sic

36) Ne] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. Nec

37) lascive] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. lascivus

38) Horariis] Ed. 1538. corrupte: Hortaijs

[L, 6.], male igitur ἐκτίσησε pro ἐκίσσησε ³⁹⁾, hic: Et in peccato concepit me mater mea. Nam si a κυῶ sit, ἐκτύης legendum est, fideles liberi ἐκίσσησε habent.

In formando aoristo primo penultimas vocales observa. Quintae coniugationis verba, quibus α in futuro primo est, η hoc aoristo faciunt; quibus ε, ει habent: ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ⁴⁰⁾ ἔφηννα, σπερῶ ἔσπειρα. De verbis aliarum coniugationum non est ut labores.

ἔτυπον unde?

Aoriston secundum significatione a primo non discrepat. Formatur a secundo futuro ῶ in ον mutato, et augmento addito. Faxis secundi futuri regulas et characteri huic formando adsciscas, mihi sat fuerit iis egisse exemplis, quae supra ponuntur.

ἔτυπον	τυπῶ
ἔβλαβον	βλαβῶ
ἔκραγον	κραγῶ
ἔρρυγον	ῥρυγῶ
ἔφραδον	φραδῶ
ἔφθαρον	φθαρῶ
ἔσπαρον	σπαρῶ
ἔλεγον	λεγῶ.

Viden' hoc aoriston voce cum paratatico convenire, ut λεγῶ futurum cum praesenti λέγω?

Atque hae sunt Indicativi formulae, si quae reliquae personae analogia, quam toties tibi commendo, aberrant, in examine spectabis. Nam curae mihi est, quam potest fieri paucissimis regulam absolvere.

ΤΥΠΟΙ Formationum.

	I. Coniug.	II.	III. ⁴¹⁾
Praesens	τύπτω	λέγω	πείδω
Imperf. ⁴²⁾	ἔτυπτον	ἔλεγον	ἔπειθον
Perfect.	τέτυφα	λέλεχα	πέπεικα
Plusqmparf.	ἔτετύφειν	ἐλελέχειν	ἐπετείκειν
Fut. a.	τύψω	λέξω	πείσω
Fut. b.	τυπῶ	λεγῶ	πειθῶ

39) [ἐκίσσησε] hanc vocem Cod. Vatic. et Cod. Alex. recte exhibent. In varia lectione ab Holmesio collecta ἐκτίσησε h. l. non invenitur. Camerarii Editt. pro ἐκτίσησε habent ἐκίσσησε.

40) φανῶ] sic Editt. 1522., 1542. sqq.; Editt. 1538., 1541. φάνω

41) I. Coniug. II. III. IIII. V. VI.] hae inscriptiones ab Editt. 1522—1541. absunt.

42) Huius et seqq. lat. nominum loco, quae Editt. 1522—1541. habent, Editt. 1542. sqq. graeca exhibent: παρατατικός, παρακείμενος, ὑπερσυντελ., μέλλων α., μέλλων β. ἀόριστος α., ἀόριστος β.

Aor. a.	ἔτυψα	ἔλεξα	ἔπεισα
Aor. b.	ἔτυπον	ἔλεγον	ἔπειθον.
	III.	III.	V. 41)
Praesens	φράζω	πράττω	ψάλλω
Imperf. 42)	ἔφραζον	ἔπραττον	ἔψαλλον
Perfect.	πέφρακα	πέπραχα 43)	ἔψαλκα
Plusqmparf.	ἔπεφράκειν	ἔπεπράχειν 43)	ἔψάλκειν
Fut. a.	φράσω	πράξω	ψαλῶ
Fut. b.	φραδῶ	πραγῶ	ψαλῶ
Aor. a.	ἔφρασα	ἔπραξα	ἔψηλα
Aor. b.	ἔφραδον	ἔπραγον	ἔψαλον.

VI. 41)

Praesens	μύω	Fut. a.	μύσω
Imperf.	ἔμυον	Fut. b.	μυῶ
Perfect.	μέμυκα	Aor. a.	ἔμυσα
Plusquamperf.	ἔμεμύκειν	Aor. b.	ἔμυον.

Sex coniugationum typos tradidi, quartae coniugationis duplicem, propter duos eius characteres praeteritorum ac futurorum. Enitatur puer, ut quaecunque occurrant verba, hoc modo per indicativi formulas demetiatur, nihil maiore commodo in re grammatica faciet. Nam ex his reliquam coniugationem facile coniciet. Quid, inquires, de circumflexis? cur adhuc illa latent? Equidem et illa in haec includam paradigmata, ut videbis, atque adeo satisfaciam tibi prorsum in varianda diathesi ω unius τοῦ τύπτω inflexione.

De indicativo satis. Exigit fides mea, ut nonnihil in alios adnotem modos. Quamquam facile illi quidem, quippe ex indicativis formantur, tamen ut compendio puer omnia sequatur, mihi curae est.

τύπτε. analogiam sequere.

τύψον aoriston futurum est, non praeteritum 44), a τύψω, ω in *ον*, sic de aliis; frequens enim hoc futurum est, ἐλέησω ἐλέησον. Fortasse miraris, quaenam sint huiusmodi praeterita. Audi Priscianum in octavo lib. sic scribentem: Apud Graecos etiam praeteriti temporis sunt imperativa, quamvis ipsa quoque ad futuri temporis sensum pertineant. ἀνεώχθω ἢ πύλη, aperta sit porta, videtur imperare, ut in futuro tempore sit praeteritum, ut si dicam, aperi nunc ianuam, ut crastino sit aperta. Haec ille.

43) πέπραχα, ἐπεπράχειν] Ed. 1538. male: πέφραχα, ἐπεφράχειν.

44) aoriston — praeteritum] sic Editt. 1522 — 1542; Editt. 1545 — 1557. aoriston vel futurum est vel praeteritum.

τέτυψε a τέτυφα, una litera mutata.

Duae sunt imperativo personae tantum, secunda ac tertia, perinde ut Latinis.

τύπτοιμι, optativus. Peculiaris autem 45) huic character et notio est *αι* diphthongus. Eam non vulgariter tibi commendo. In aoristo primo in *αι* transit, et Aeolice in *ει*, ut τύψαιμι communiter, et τύψεια Aeolice.

ἐὰν τύπτω. Notio coniunctivi est, subscriptae secundae ac tertiae personae per omnia tempora η , ut τύπτῃς, quippe a τύπτεις, *αι* vero in η transit. Caeterum et huiusmodi aorista futura sunt, non praeterita.

τύπτειν. Infinitivi ἐγκλίσεις variae sunt. Scis enim, quid soleant circumflexa, et pro βοάειν βοᾶν, κισσάειν, κισσᾶν, ζάειν ζᾶν, et pro ζᾶν ζῆν, id est, vivere, et apud Theocr. pro συρίζειν legitur συρίσδεν.

Est et activi Aparempthati terminatio *μεναι*, ut τυπτέμεναι pro τύπτειν, et abscisim τυπτέμεν, id quod apud Homerum frequenter videbis; est enim Ionica proprietates, ut Odys. I. [vs. 370 sq.]:

ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ

τοιούδ', ὁλὸς ὄδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.

i. e. Honestum est audire cantorem talem, qualis hic est similis Diis. ἀκουέμεν ab ἀκουέμεναι pro ἀκούειν, ut ἔμμεναι pro εἶναι, sed de hoc infra.

Hactenus diathesis ω , qua flectes activa et neutra, puerorum causa statim et iis participia adiciam.

Terminationes activi participii sunt *ων*, *ως*, *ας*. Solum praeteritum perfectum participium augetur iuxta verbi sui augmentum. Reliqua ut aorista nequaquam augetur.

Part. praes.	$\left\{ \begin{array}{l} \delta \text{ τύπτων} \text{ τοῦ} \text{ τύπτοντος} \text{ quint. simpl.} \\ \eta \text{ τύπτουσα} \text{ τῆς} \text{ τυπτούσης} \text{ sec. simpl.} \end{array} \right.$
Part. perf. 46)	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \text{ τετυφῶσα} \text{ τῆς} \text{ τετυφούσας} \text{ sec. simpl.} \\ \tauὸ \text{ τετυφός} \text{ τοῦ} \text{ τετυφότης} \text{ quint. simpl.} \end{array} \right.$
Part. Fut. 1. 47)	$\left\{ \begin{array}{l} \tauὸ \text{ τύψον} \text{ τοῦ} \text{ τύψοντος} \text{ quint. simpl.} \end{array} \right.$

45) autem] in Editt. 1538 — 1541. doest.

46) Perf.] sic latine scripsi, ut hoc nomen praecedenti et subsequenti lat. congruat; Editt. habent graecum: παρακ. s. parac.

47) Part. Fut. 1. 2.] Editt. 1522 — 1541. Fut. prim., sec.; Editt. 1542. sqq.: Part. μίλλ. α', β.

48) simpl.] h. l. et in subseqq. ab Editt. 1538., 1541. abest.

Part. Fut. 2. ⁴⁷	} ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος quint. simpl.	} ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης sec. simpl.
Part. Aor. 1.	} ὁ τύψας τοῦ τύψαντος quint. simpl.	} ἡ τύψασα τῆς τυψάσης sec. simpl.
Part. Aor. 2.	} ὁ τυπῶν τοῦ τυπόντος quint. simpl.	} ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης sec. simpl.

Curae sit puero in formandis participiis spectare verbi characterem, unde et ipsum deducitur, ut a τύπτω τύπτων, πτ praesentis character, τύψων a τύψω, ψ futuri character est, ψας enclisis aoristi. τετυφώς, φ praeteriti character est.

Passivorum ac Deponentium commune paradigma.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεστώσ.

S. τύπτομαι	τύπτη	τύπτεται
D. τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον ⁴⁹)
P. τυπτόμεθα	τύπτεσθε ⁵⁰)	τύπτονται.
<i>Παρατατικός.</i>		
S. ἐτυπτόμην	ἐτύπτον	ἐτύπτετο
D. ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
P. ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
<i>Παρακείμενος.</i>		
S. τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται
D. τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
P. τετύμμεθα	τέτυφθε ⁵¹)	τετυμμένοι εἰσὶ.
<i>ὑπερσυντελικός.</i>		
S. ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο
D. ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην
P. ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν.
<i>Ἄοριστος α'.</i>		
S. ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη
D.	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην
P. ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.
<i>Ἄοριστος β'.</i>		
S. ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη
D.	ἐτύπητον	ἐτυπήτην
P. ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.
<i>Μέλλων α'.</i>		
S. τυφθήσομαι	τυφθήση	τυφθήσεται
D. τυφθήσομεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον
P. τυφθήσομεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

<i>Μέλλων β'.</i>		
S. τυπήσομαι	τυπήση	τυπήσεται
D. τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον
P. τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.
<i>Μετ' ὀλίγον μέλλων.</i>		
S. τετύψομαι	τετύψη	τετύψεται
D. τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον
P. τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώσ.

S. τύπτον	τυπτέσθω
D. τύπτεσθον	τυπτέσθων
P. τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακείμενος.

S. τέτυψο	τετύφθω
D. τέτυφθον	τετύφθων
P. τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S. τύφθητι	τυφθήτω
D. τύφθητον	τυφθήτων
P. τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Ἄοριστος β'.

S. τύπητι	τυπήτω
D. τύπητον	τυπήτων
P. τύπητε	τυπήτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώσ.

S. τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιοτο
D. τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην
P. τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιοντο.

Παρακείμενος.

S. τετυμμένος	εἶην	εἶης	εἶη
D. τετυμμένω	εἶητον	εἶητον	εἶητην
P. τετυμμένοι	εἶημεν	εἶητε	εἶησαν.

Ἄοριστος α'.

S. τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη
D.	τυφθείητον	τυφθείητην
P. τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Ἄοριστος β'.

S. τυπείην	τυπείης	τυπείη
D.	τυπείητον	τυπείητην
P. τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων α'.

S. τυφθήσοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιοτο
D. τυφθήσοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθήσοίσθην
P. τυφθήσοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιοντο.

Μέλλων β'.

S. τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιοτο
D. τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην
P. τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιοντο.

49) τύπτεσθον] Ed. 1538. male: τύπτετον
 50) τύπτεσθε] Ed. 1542. male: τύπτεσθαι
 51) τέτυφθε] Ed. 1538. male: τέτυφε

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. τετυροίμην	τετύρω	τετύρωιτο
D. τετυροίμεθον	τετύρωσθον	τετυροίσθην
P. τετυροίμεθα	τετύρωσθε	τετύρωιτο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. εἰάν τυπταμαι	τίπη	τύπηται
D. τυπτάμεθον	τύπησθον	τύπησθον
P. τυπτάμεθα	τύπησθε	τύπτανται.

Παρακείμενος.

S. εἰάν τετυμμένος	ῶ	ῆς	ῆ
D. τετυμμένω		ῆτον	ῆτον
P. τετυμμένοι	ῶμεν	ῆτε	ῶσι

Ἄοριστος α'.

S. εἰάν τυφθῶ	τυφθῆς	τυφθῆ
D.	τυφθῆτον	τυφθῆτον
P. τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἄοριστος β'.

S. εἰάν τυπῶ	τυπῆς	τυπῆ
D.	τυπῆτον	τυπῆτον
P. τυπῶμεν	τυπῆτε ⁵²⁾	τυπῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώς. τυπτεσθαι
 Παρακείμενος. τετύφθαι
 Ἄοριστος α'. τυφθῆναι
 Ἄοριστος β'. τυπῆναι
 Μέλλων α'. τυφθῆσεσθαι
 Μέλλων β'. τυπῆσεσθαι
 Μετ' ὀλίγον μέλλων. τετύψεσθαι.

Annotationes in passivam coniugationem.

Indicativi praesens est *τύπτομαι*. Nam ut Latini activo r adiicimus formaturi passivum, ita *μαι* Graeci. Interim observet puer et hanc passivorum diphthongon longi quidem temporis pro brevi haberi, quod non *τυπτόμαι* iuxta regulam, sed *τύπτομαι* pronuntietur.

Τύπη si solvas Ionice, *τύπται* fiet. Ita licebit facias et reliquis secundis personis passivae diatheseos *η* finientibus. Idem fit in mediis verbis, ut Homerus [Od. I, 123.] *παρ' ἄμμι φιλήσεται*, pro *φιλήσῃ*; reliqua *κατ' ἀναλογίαν* exequere.

Ἐτυπτόμην parataticon duabus literis superat activi parataticon, *μη*. Sic ergo formabis, omnibus literis activi imperfecti praeteriti manentibus, *ν* postremo *μη* antepones, *ἔτυπτον* *ἔτυπτόμην*, *ἔλεγον* *ἔλεγόμην*.

52) *τυπῆτε*] Ed. 1538. male: *τυλήτων*

Nolo schemate persequi, quibus nonnunquam apud poetas augmentum tollitur, aut litera quaeprimam exciditur, ut *σειῦτο*. II. Iliados [vs. 597.] in Thrace Thamyrī, *σειῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν*, a *σειύομαι* paratat. *ἔστευόμην*, et tertia persona *ἔστεύετο*, tolle augmentum, et systole vocalem penultimam excide, fit *σειῦτο*. Hic oportet admoneri puerum semper activam fingat vocem, coniugaturus huius dispositionis verbum quodcunque. Ita enim facile tempora omnia et modos formabit.

τέτυμμαι unde?

Praeteritum perfectum est pass. ab activo. Regula⁵³⁾. Quaecunque est activi praeteriti terminatio *φα*, *κα*, *χα*, eam in *μαι* vertito, et habebis passivum paraceimenon. Est ergo a *τύπτω* *τέτυφα*, hinc *φα* in *μαι* verso fit *τέτυμμαι*.

Porro quid fit, ut et alterum *μ* adiiciatur?

In causa est, quod oportet penultimas passivi praeteriti longas esse, quare ante ultimam hanc *τοῦ μαι* inflexionem variant verba.

Prima regula.

Primae coniugationis omnia *τοῦ μαι μ* anteponunt, *γέγραφα γέγραμμαι*. Nota quae vocalem mutant, *στρέφω ἔστραμμαι*, *τρέπω τέτραμμαι*.

Secunda.

Secundae coniugationis omnia *γ* adiiciunt *τῶ μαι*, *λέλεχα λέλεγμαι*.

Tertia.

Omnia tertiae coniugationis *σ* adponunt, ut *πέπειχα πέπεισμαι*.

Quarta.

Coniugationis quartae, quae in *κα* praeteritum activum faciunt, *σ τῶ μαι* addunt, ut *πέφρακα πέφρασμαι*. Quorum vero activo praeterito *χα* est, per *γ* passivum formant⁵⁴⁾, *ᾠρυχα ᾠρυγμαι*.

Quinta.

In *ρω* et *λω* quintae coniugationis *ρ* et *λ* retinent, ut *ἔσπαρμαι* ab *ἔσπαρκα*, *ἔψαλμαι* ab *ἔψαλκα*.

53) Praeteritum — Regula.] sic Editt. 1522—1541.; in Editt. 1542. sqq. haec ommissa sunt.

54) formant] Editt. 1522—1541. format

Nō variat. Aut enim anteit thematis characterem syllaba brevis, ut κρίνω, nec extenditur praeteritum passivum contra supra positam regulam, ut κέκριμαι. Aut anteit longa, tum fiet et passivum praeteritum longum, φαίνω πέφραγκα πέφραμμαι, κάμνω κεκάμημαι, aliunde petitum. Sic caetera pleraque, quae μ ante ω habent. Aliunde enim ea praeterita sibi adsciscunt; et in sextam coniugationem deflectunt, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι⁵⁵).

Sexta.

In sexta coniugatione, si praeteritum activum κα longa penultimat, nihil adde τῶμαι, ut πεποίηκα⁵⁶ πεποίημαι, πεπολίτευκα πεπολίτευμαι. Excipe ἤκουκα⁵⁷ ἤκουσμαι. Sin brevi penultimat, σ adde, ut μέμνυκα μέμνυσμαι, τετέλεκα τετέλεσμαι.

Et haec de prima persona praeteriti passivi, in quo formando versabor diutius, quod ex eo longe plurima verbalia nomina orientur.

Τέτυπται unde?

Secunda persona paraceimēni passivi characteristicam futuri sibi adserit per omnes coniugationes, ut

γέγραπται	πέπεισαι	ἤκουσαι
λέλεξαι	πέφρασαι	πεποίησαι.

Quinta coniugatio variat. Nam⁵⁸) quae λω aut ρω desinunt, λ et ρ servant, ac σαι addunt. ἔφαλμαι ἔφαλσαι, ἔσπαρμαι ἔσπαρσαι.

Quae νω finiunt, quorum praeterita activa longa penultimant, ν servant⁵⁹), ut φαίνω πέφραγκα, πέφραμμαι πέφρασσαι. Reliqua ν tollunt, κέκρικα κέκρισαι⁶⁰).

55) Sic caetera — νενέμημαι.] sic Ed. 1542.; in Editt. 1522 — 1541. haec hoc quidem loco desunt (conf. seq. nota 60.). In Camerarii Editt. haec leguntur sic mutata: Sic — habent, Quasi aliunde enim — deflectunt, assumpto η ut diximus, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, veluti esset νεμέω.

56) πεποίηκα] Ed. 1538. typ. err.: πεποίη

57) ἤκουκα] sic Editt. 1522., 1541., 1557.; Ed. 1538. ἤκουσα; Editt. 1542., 1545., 1548. ἤκουα [at ἤκουα non in usu est, sed ἤκουα, Att. ἀκήκουα, Dor. ἀκουκα, et ap. scriptores posterioris aetatis ἤκουκα; ἤκουσα aor. 1. est.]

58) Nam] in Editt. 1522 — 1541. deest.

59) servant] in Ed. 1538. omis.

60) Editt. 1522 — 1541. h. l. addunt haecce: Nondum, iniquies, quidquam de μω desinentibus. Aliunde vero ea sibi praeterita adsciscunt, in sextam coniugationem deflectunt, ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι νενέμησαι. (conf. praeced. nota 55.).

τέτυπται unde?

Tertia persona paraceim. passivi ται desinit.

Prima Coniugatio π ante ται statuit, γέγραπται.

Secunda Coniugatio κται facit, λέλεκται.

Tertia Coniugatio σται, ut πέπισται.

Quarta, Verbis σω futurum habentibus, σται facit, ut πέφρασται. ξω vero κται dat, ut ὤρουκται, ut apud Homerum [Il. IX, 67.], παρὰ τάρφρον ὄρουκτήν. Nam verbale ὄρουκτός ab ὤρουκται est.

In Quinta λω et ρω, λ et ρ retinent, ἔφαλται, ἔσπαρται. Nō praeteriti activi longa penultima, ν retinet, ut πέφρανται. Sic Theocritus [Id. VI, 18 sq.] ἦ γὰρ ἔρωτι Πολλάκίς, ὦ Πολύφραμς, τὰ μὴ καλά, καλά πέφρανται, id est, Quae minime sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti. πέφρανται καλά, id est, visa sunt pulchra, singulare quidem est, non plurale, ex regula in examine superiori posita: Supposito neutro plurali datur appositum singulare.

Brevis tollit ν, κέκριται.

Sexta, Verbis κα penultima longa praeteritum activum facientibus, solo ται finit, ut πεποίηκα πεποίηται, πεπολίτευται. Nota ἤκουσται. Faciunt σται, quibus activo praeterito penultima fuit brevis, μέμνυκα μέμνυσται. Nota λέλυται longum. Reliquae personae ἀναλογικῶς formentur iuxta cuiusque coniugationis characteristics, τετύμμεθον, λελέγμεθον, τέτυφθον, λέλεχθον. Viden' quanta oporteat curae tibi characterem esse?

Tertia persona pluralis e participio fit, ut τετυμμένοι εἰσί; exceptis quae in μαι purum praeteritum faciunt. Ea enim singulari tertiae ν apponunt in penultima, ut πεποίηται πεποίηται⁶¹).

Est autem et Ionica quaedam tertia pluralis, qua vulgo utimur⁶²), ut apud Homerum [Il. II, 25.], ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφαται. Sic τετύφεται, λελέχεται⁶³) etc.

61) ut τετυμμένοι — πεποίηται] ab Editt. 1522 — 1541. absunt.

62) Est autem — utimur] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541.: sed est Ionica quaedam qua vulgo utimur τετύφεται (Ed. 1538. err. typ.: τετύφεται),

63) Sic ter. λελ.] haec h. l. in Editt. 1522 — 1541. desunt.

ἐτετύμην unde?

Plusquamperfectum a perfecto, auctum ut supra de plusquamperfecto statuimus. *αι* paracsimeni in *ην* vertitur, ut ἐτετύμην. Singulae plusquamperfecti personae a perfecti characteribus petuntur.

ἐτύφθην unde?

Aoriston primum, initio iuxta regulas superiores augetur, *θην* desinit, nec fine supra activi thema crescit, *τύπτω τύφθην*, *ε* adde ἐτύφθην, atqui ante *θην* variant *συζυγίαι*.

Prima ante *θην* aoristi *φ* locat, *γράφω* ἐγράφθην.

Secunda *χ* adiicit, *λέγω* ἐλέχθην, *τρώγω* ἐτρώχθην.

Multus est huius temporis, ut prorsum aoristorum omnium usus. Discat puer observare, et regulam sedulus volvat. Saepenumero in sacris usurpatur, ut [Luc. 22, 66.] *συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον*. *συνάγω*, hinc *συνάγομαι* congregor, *συνηγόμην*, *συνήγμαι*, *συνήχθην* etc.

Tertia *σ* addit, *πείθω* ἐπέισθην.

In Quarta, quibus *ω* futurum est activum, *σ* dabis aoristis passivis, *φράζω*, *φράσω*, ἐφράσθην.

Quibus *ξω* futurum est, aoriston passivum per *χ* facies, *δρύσσω* δρύξω ᾠρύχθην, *στενάξω* ἐστενάχθην.

In Quinta, ab *λω*, *ρω*, *λ* et *ρ* manent, ut *ἐστάλθην*, *ἐσπάρθην*.

In *νω*, cuius praeteritum activum longa penultima, *ν* manet, ut *φραίνω* πέφαγκα ἐφάνθην, *μωραίνω* μεμώραγκα ἐμωράνθην, ut ad Rom. 1. [vs. 22.] *φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν*, id est, Cum se sapientes crederent, stulti facti sunt.

Supra meminimus, ut variant vocales. Id et huc referas. Sin *νω* brevi penultima in praeterito, *ν* abiicitur⁶⁴⁾, ut *κέκρικα* ἐκρίθην. De poeticis schematibus nihil praecipio, diligens per sese puer venabitur, adiutus regula analogica, ut apud Callimachum in Delo [vs. 209.]: *ἀπὸ δ' ἐκλίνθη βίος ἔμπαλιν ᾧμοις*.⁶⁵⁾ *ἐκλίνθη* pro *ἐκλίθη*⁶⁶⁾.

Sexta Coniugatio verbis *κα* penultima longa praeteritum activum facientibus, *κα* in *θην* mutat, ut *πεποίηκα* ἐποίηθην, *πιστεύω* πεπίστευκα

64) *ν* abiicitur] in Editt. 1522—1541. desunt.

65) Ed. Ernesti habet ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ᾧμοις.

66) *ἐκλίνθη* pro *ἐκλίθη*] in Editt. 1522—1541. haec verbis Callimachi praecedunt.

ἐπιστεύθην. Ut ad Rom. 3. [vs. 2.], *ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ*. Commissa sunt eis oracula Dei.

Quae brevi praeterito penultimant, *σ* addunt, ut *μύω* μέμυκα ἐμύσθην. Tolle *ήκούσθην*. *εὔρέθην* ab *εὔρημαι*. Frequens est *ἐββέθη*, id est, dictum est. Sic autem⁶⁷⁾ deducito *δῶ ῥήσω* ἐββήκα. Scis enim ex superioribus, quomodo a *ρ* incipientia augeantur. *ἐββήμαι* praeteritum passivum. *ἐββέθη* aoriston regulare, pro quo⁶⁸⁾ *ἐββέθη* utimur.

Ἐτύπην unde?

Aoriston secundum est, ab activi⁶⁹⁾ forma, *ον* activi in passivi characterem *ην* mutato, *ἔτυπον* ἐτύπην.

Τυφθήσομαι unde?

Futurum primum passivum ab aoristo primo passivo formatur, cuius characterem, ut vides, tenet. Hoc itaque futurum post aoristos locavimus, quoniam ab illis derivatur. Activum futurum suos anteit aoristos, quoniam hi ex eo futuro fiunt. Vides hic aliter solere, ut *ἐτύφθην*, tolle augmentum, et *ν* in *σομαι* transfer, fit⁷⁰⁾ *τυφθήσομαι*. Sic⁷¹⁾ *ἐλέχθην* *λεχθήσομαι*.

Τυπήσομαι unde?

Futurum secundum secundi aoristi characterem constat, ut *ἐλέγην*⁷¹⁾ *λεγήσομαι*.

Τετύψομαι unde?

Paulo post futurum, quid significet, supra commonui. Fit autem⁷²⁾ a secunda persona paracsimeni passivi, *αι* in *ομαι* variata, ut *λέλεξα* *λελέξομαι*.

Indicativi Passivorum ΤΥΠΟΙ, quibus omnia facile tempora et modos reliquos formabis.

	I.	II.	III. ⁷³⁾
Praesens	<i>γράφομαι</i>	<i>πλέκομαι</i>	<i>πείθομαι</i>
Imperf. ⁷⁴⁾	<i>ἐγραφόμην</i>	<i>ἐπλεκόμην</i>	<i>ἐπειθόμην</i>

67) autem] in Editt. 1522—1541. desunt.

68) quo] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. eo

69) activi] sic Ed. 1538.; Editt. 1522., 1541., 1542. sqq. activo

70) fit . . . Sic] in Editt. 1522—1541. desunt.

71) ut *ἐλέγην*] in iisd. Editt. absunt.

72) Fit autem] in iisd. Editt. non leguntur.

73) I. II. III. IIII. V. VI.] hi numeri in Editt. 1522—1541. desunt.

74) Imperf. etc.] pro his lat. nominibus, quae Editt. 1522—1541. habent, in Editt. 1542. sqq. graeca temporum nomina h. l. et in seqq. exhibentur.

	I.	II.	III.
Perf.	γέγραμμαι	πέπλεγμαι	πέπεισμαι
Plusqmpf.	ἔγεγραμμην	ἔπεπλέγμην	ἔπεπεισμην
Aor. a.	ἔγραψθην	ἔπλεχθην	ἔπεισθην
Aor. b.	ἔγραψην	ἔπλεχην	ἔπεισθην ⁷⁵⁾
Fut. a.	γραφθήσομαι	πλεχθήσομαι	πεισθήσομαι
Fut. b.	γραφήσομαι	πλεχθήσομαι	πειθήσομαι ⁷⁶⁾
Paulo p. f.	γεγράψομαι	πεπλέξομαι	πεπεισομαι.

	III.	III. 73)
Praesens	βασανίζομαι	ἀλλάττομαι
Imperf.	ἔβασανίζομην	ἠλλατόμην
Perf.	βεβασάνισμαι	ἠλλαγμαί
Plusqmpf.	ἔβεβασανίσμην	ἠλλάγμην
Aor. a.	ἔβασανίσθην	ἠλλάχθην
Aor. b.	ἔβασανίσην	ἠλλάγην
Fut. a.	βασανισθήσομαι	ἀλλαχθήσομαι
Fut. b.	βασανισθήσομαι	ἀλλαγήσομαι
Paulo p. f.	βεβασανίσομαι	ἠλλάξομαι.

	V.	VI. 73)
Praesens	φθείρομαι	χείρομαι
Imperf.	ἔφθειρόμην	ἐχειρόμην
Perf.	ἔφθαρμαι	κέχρισμαι
Plusqmpf.	ἔφθάρμην	ἐκεχρίσμην
Aor. a.	ἔφθάρθην	ἐχρίσθην
Aor. b.	ἔφθάρην	
Fut. a.	φθαρθήσομαι	χρισθήσομαι
Fut. b.	φθαρήσομαι	
Paulo p. f.	ἔφθάρσομαι	κεχρίσομαι.

Rara sunt in puris verbis aorista et futura secunda⁷⁷⁾.

Τύπτου.

Imperativus est, *ου* in *εο* solvitur, ut *κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶν δέ, γαστρος μὲν πρῶτιστα καὶ ὕπνου λαγνείης τε καὶ θυμοῦ*, id est, Imperrare assuesce iis, ventri primum et somno, luxuriae et irae. Philolai sunt in Pythagoricis institutis, et est *εἰθίζεο* pro *εἰθίζου*. Estque *ει* prima syllaba, ut hoc *παρέργως* admoneam, aucto tempore, cum pro verbi etymologia *εἰθίζομαι* dicatur. Quin et pro *τύπτου τύπτει* Dorice, sed hoc supra [p. 76.] in *δημηρεῖσαι* Hesiodii examinis.

Τύφθητι.

Aoriston primum imperativi ab aoristo indicativi venit, *ἐτύφθη*, tolle augmentum, et

75) *ἔπεισθην*] sic recte Editt. 1522—1541., 1545. sqq.; Ed. 1542. *ἔπεισθην*.

76) *πειθήσομαι*] Ed. 1538. male: *πειθήσομαι*.

77) Rara — secunda] haec in Editt. 1522—1541. Aoristo b. *ἔφθάρην* adscripta sunt sic: Sunt enim rara puris (Ed. 1538. male: pueris) verbis aorist. et futura secunda.

adde *τι*, *τύφθητι*. Augmentum vero tolles, quod in hoc aoristo non sit praeteriti significatio, sed plane futuri. Matthaei 8. [vs. 2.], Domine si velis me mundare, sequitur [vs. 3.] *καθαρίσθητι* mundare, passivum imperativum est.

<i>καθαρίζω</i>	<i>καθαρίζομαι</i>	
	<i>ἐκαθαρίσθην</i> ⁷⁷⁾	Aor. a.
	<i>καθαρίσθητι</i> .	

Τύπηθι.

Aoriston secundum imperativi ab aoristo indicativo nascitur *ἐτύπη*, *τύπηθι*. Puer observat characterem *π* in hoc verbo, sic⁷⁸⁾ alium in aliis coniugationibus. Matthaei 5. [vs. 24.] *διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου*. Reconciliare fratri tuo. Sic deducito.

<i>διαλλάττω</i> , <i>διαλλάττομαι</i>	
<i>διηλλάχθην</i>	Aor. a. Ind.
<i>διηλλάγην</i> ⁷⁹⁾	Aor. b. Ind. Hinc
<i>διαλλάχθητι</i>	Aor. a. Imperat.
<i>διαλλάγηθι</i>	Aor. b. Imperat.

Reliqua tempora modosque analogiae commendo, et facile tu cuiusque derivandi rationem tenebis, si character tibi⁸⁰⁾ curae sit. Unde enim *τέτυγο* nisi ab *ἐτέτυγο*? Unde *τυφθῆην* nisi ab *ἐτύφθη*? Idem fac observes in aliis coniugationibus.

Participia Passiva

Duabus finiunt *ἐγκλίσεις*, *ος* et *εις*. *ος* flecte ut *λόγος*, varia *ος*, *η*, *ον*. Solum autem⁸¹⁾ participium passivum augetur.

Part. Praes.	{ ὁ τυπτόματος ἡ τυπτομένη τὸ τυπτόμενον	πρῆσεν ⁸²⁾ character praesentis participium indicat.
Part. Perf.	{ ὁ τετυμμένος ἡ τετυμμένη τὸ τετυμμένον	μμ praeteriti character ⁸³⁾ .
Aor. a.	{ ὁ τυφθεῖς ἡ τυφθεῖσα τὸ τυφθέν	τοῦ τυφθέντος φθ aoristi character.

77a) *ἐκαθαρίσθην*] h. l. et saepe etiam in seqq. Ed. 1538. pro *η* in terminationibus exhibet s.

78) sic] in Ed. 1538. typ. err.: si

79) *διηλλάγην*] Ed. 1542. male: *διηλλάχην*

80) tibi] in Editt. 1522—1541. deest.

81) autem] in iisd. Editt. deest.

82) praesentis] Ed. 1538. typ. err.: praeteritis

83) μμ praeteriti character] in Ed. 1538. omitta sunt.

Aor. b.	{ ὁ τυπεῖς τοῦ τυπέτος ἢ τυπεῖσα τῆς τυπέσης τὸ τυπέν τοῦ τυπέτος.
Fut. a.	
Fut. a.	{ ὁ τυφθρήσομενος φθρήσομαι fut. primi ἢ τυφθρησομένη character. τὸ τυφθρήσομενον.
Paulo p. f.	{ ὁ τετυψόμενος α τετύψομαι paulo post ἢ τετυψομένη futuro. τὸ τετυψόμενον.

Medii verbi coniugatio.

Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώσ.

S.	τύπτομαι	τύπη	τύπτεται
D.	τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον
P.	τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
<i>Παρατατικός.</i>			
S.	ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο
D.	ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
P.	ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
<i>Παρακείμενος.</i>			
S.	τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε
D.	τετύπατον	τετύπατον	τετύπατον
P.	τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασθι.
<i>Ὑπερσυντελικός.</i>			
S.	ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει
D.	ἐτετύπειτον	ἐτετύπειτον	ἐτετυπέτην
P.	ἐτετύπαιμεν	ἐτετύπείτε	ἐτετύπειςαν.
<i>Ἰσχυριστός α'.</i>			
S.	ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο
D.	ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην
P.	ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.
<i>Ἰσχυριστός β'.</i>			
S.	ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο
D.	ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην
P.	ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.
<i>Μέλλων α'.</i>			
S.	τύψομαι	τύψη	τύψεται
D.	τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον
P.	τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.
<i>Μέλλων β'.</i>			
S.	τυποῦμαι	τυπή	τυπείται
D.	τυπούμεθον	τυπέσθον	τυπέσθον
P.	τυπούμεθα	τυπέσθε	τυποῦνται.
<i>Μέσων προστακτικῶν ἐνεστώσ.</i>			
S.	τύπτου	τυπτέσθω	
D.	τύπτεσθον	τυπτέσθων	
P.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.	

Παρακείμενος.

S.	τέτυπε	τετυπέτω
D.	τετύπετον	τετυπέτων
P.	τετύπετε	τετυπέτωσαν.
<i>Ἰσχυριστός α'.</i>		
S.	τύψαι	τυψάσθω
D.	τύψασθον	τυψάσθων
P.	τύψασθε	τυψάσθωσαν.
<i>Ἰσχυριστός β'.</i>		
S.	τυποῦ	τυπέσθω
D.	τύπεσθον	τυπέσθων
P.	τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

Μέσων εὐκτικῶν ἐνεστώσ.

S.	τυπτοίμην	τύπτω	τύπτω
D.	τυπτοίμεθον	τύπτωσθον	τυπτοίσθην
P.	τυπτοίμεθα	τύπτωσθε	τύπτωντο.
<i>Παρακείμενος.</i>			
S.	τετύποιμι	τετύποις	τετύποι
D.	τετύποιμεν	τετύποιτον	τετυποίητην
P.	τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
<i>Ἰσχυριστός α'.</i>			
S.	τυψαίμην	τύψαιω	τύψαιτο
D.	τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην
P.	τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
<i>Ἰσχυριστός β'.</i>			
S.	τυποίμην	τύποιω	τύποιτο
D.	τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην
P.	τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο ⁸⁴).
<i>Μέλλων α' 85).</i>			
S.	τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο
D.	τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην
P.	τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.
<i>Μέλλων β' 85).</i>			
S.	τυποίμην	τυποῖω	τυποῖτο
D.	τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποῖσθην
P.	τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.
<i>Μέσων ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.</i>			
S.	ἐὰν τύπτωμαι	τύπη	τύπηται
D.	τυπτώμεθον	τύπησθον	τύπησθον
P.	τυπτώμεθα	τύπησθε	τύπτωνται.
<i>Παρακείμενος.</i>			
S.	ἐὰν τετύπω	τετύπησ	τετύπη
D.	τετύπωμεν	τετύπητον	τετύπητον
P.	τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι.

84) τύποισθε τύποιντο] sic recte Editt. 1522., 1557.; Editt. 1538 — 1548. τυποῖσθε τυποῖντο

85) Hae formae Opt. Fut. 1. et 2. in Editt. 1522 — 1541. desunt.

Ἄοριστος α΄.

S. ἐὰν τύψωμαι	τύψη	τύπηται
D. τυψώμεθον	τύψησθον	τύπησθον
P. τυψώμεθα	τύψησθε	τύπωνται.

Ἄοριστος β΄.

S. ἐὰν τύπωμαι	τύπη	τύπηται
D. τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον
P. τυπώμεθα	τύπησθε	τύπωνται.

Μέσων ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώς. τύπτεσθαι

Παρακείμενος. τετυπέναι

Ἄοριστος α΄. τύψασθαι

Ἄοριστος β΄. τυπέσθαι

Μέλλων α΄. τύψεσθαι

Μέλλων β΄. τυπέισθαι.

Fortasse puero difficile est internoscere hos infinitivos a passivis, characterem igitur⁸⁶⁾ sequatur indicativi, ut aoristus indicativi passivorum ἐτύφθην est, hinc⁸⁷⁾ passivum infinitivum τυφθῆναι, aoriston indicativum medium est ἐτυψάμην, hinc⁸⁷⁾ medium infinitivum⁸⁸⁾ τύψασθαι.

Indicativi Mediorum Verborum notio.

Supra te puer admonui, non esse eadem media verba, et deponentia seu communia. Deponentia analogiam passivorum sequuntur ubique prorsum, ut μάχομαι, praeterito μεμάχησμαι, id quod esse passivae vocis agnoscis, deinde quae formandi ratio passivis est, eadem et deponentibus est, afficta, si lubet, voce activa, perinde ac e superioribus accepisti.

Media verba sic vocantur, quod et active et passive significant, et coniugando partim voce activa, partim passiva variantur. Plura ad hanc rem in constructionibus nobilis Grammaticus Apollonius. Observabis ergo praeterita voce activa efferri, aorista, futura et praesentia voce passiva. Omnia autem modorum omnium praesentia, item indicativi parataton, mutuatur medium a passivis, τύπτομαι ἐτυπτόμην.

τέτυπα unde?

Paracamenon medium, ab activi paracamenon⁸⁹⁾ indicativo formatur, sola characteristic praeteriti mutata. Caeterum et augmentum et

86) igitur] in Editt. 1522—1541. deest.

87) hinc] sic utroque loco Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. sit

88) medium infinitivum] sic scripsi; Editt. 1516., 1538—1548. habent: passivum; Ed. 1522.: medium; Ed. 1557.: infinitivum.

enclisis medii praeteriti cum activo convenit, ut λέλεχα λέλογα^{88a)}, πέφραχα πέφραδα.

Quae vero est medii praeteriti characteristic? Ea, quae futurum activum secundum format, id quod regulis supra duabus egi.

P r i m a.

Medii praeteriti character a praesenti indicativo activi sumitur. Ergo quae unam consonantem et non duplicem ante ω habent, eandem faciunt praeteritum medium, ut

ἄδω ἦδα

λείβω λέλοιβα

πείθω πέποιθα. Obiter admoneo, quibus verbis ε in futuri penultima est, id solere in o transire in medio praeterito.

λέξω λέλογα

σπείρω σπερῶ ἔσπορα

πείσω⁸⁹⁾ πέποιθα

τρέψω τέτροπα

ἀνέθω ἀνέσω ἦνοθα. Unde sunt qui trahunt⁹⁰⁾

ἐπενήνοθε apud Homerum II. Iliados [vs. 219.] in Thersite: ψεδνή δ' ἐπενήνοθε λάχρη. Rarus autem defloruit capillus, ut sit e tribus compositum verbum ἐπί, ἐν et ἀνέθω.

Viden' ita et ei diphthongon variari? Sic et⁹¹⁾ εἶδα οἶδα, εἶκω αἶκα, unde est εἶοικα Atticum, nemini non frequens praeteritum⁹²⁾.

In hunc modum et αι in η transit, ut φαίνω πέφρηνα, μαίνω μέμηνα etc.⁹³⁾.

S e c u n d a.

Sin duae consonantes praecesserint ω, altera atque ea, quae coniugationi est genuina, manet, ut τύπτω τέτυπα⁹⁴⁾, κόπτω κέκοπα, καλύπτω autem κεκάλυβα, β pro π usurpat. Ita et pauculis aliis fit, quae thematis consonantem in ἀντίστοιχον suam mutant, ut βλέπω βέβλαβα, σκάπτω ἔσκαφα, etc. manetque eadem haec litera etiam in aoristo et futuro secundo⁹⁵⁾.

88a) λέλογα] sic recte Editt. 1522., 1557.; Editt. 1516., 1538 — 1548. λέλεγα

89) πείσω] hoc Fut. Editt. 1541., 1542. sqq. exhibent; Editt. 1522., 1538. habent Praes. πείθω

90) Unde sunt qui trahunt] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. Sunt qui inde trahunt

91) Sic et] in Editt. 1522—1541. desunt.

92) Viden' ita — praeteritum.] haec in Editt. 1522—1541. illis verbis: „Unde sunt qui — et ἀνέθω.” praecedunt.

93) μαίνω — etc.] ab Editt. 1522—1541. absunt.

94) ut τύπτω τέτυπα,] in Editt. 1522—1541. desunt; in Ed. 1538. post κέκοπα male additum est: ἐτυψάμην

95) quae thematis — secundo.] in iisd. Editt. desunt.

Sin una duplex, ζ vel σσ, praecesserit ω, ea⁹⁶⁾, quae ξ futurum faciunt, γ habent pro medii praeteriti caractere, ut κράξω κέρραγα. Quae σ futurum habent, δ medio praeterito impartuntur, ut φράξω φράσω πέφραδα. Nam ζ praesentis in σδ solvitur, ergo a praesenti δ petitur.

In verbis puris rara sunt praeterita media, ut et indefinita et futura secunda, sed tamen quae habent illa, in α purum faciunt, ut ἀκούω, ἀκούομαι ἤκουα; δαίω, δαίομαι δέδηα⁹⁷⁾.

ἐτυπάμην unde?⁹⁸⁾

Medium aoriston primum est ab ἐτυπα, addita⁹⁹⁾ μην, scilicet, ut inflexionem passivis similem habeat¹⁰⁰⁾. Sic ἐτυπόμην ab ἐτυπον, τύπομαι a τύπω. Nec enim multi laboris videre propiores activis esse mediorum quam passivorum characteres. Esto curae tibi¹⁾, quod cum circumflexa verba, quae ante ω consonantem non habent, secundis aoristis ac secundis futuris activorum careant, item praeterito medio carere²⁾, caeterum aoristos medios primos tantum, et futura priora tantum media formare. Tale aoriston circumflexi verbi est apud Theocrit. in Idyllio IX.³⁾ Versiculos, quoniam festivi sunt admodum, subiicio integros.

Τέτιξ μὲν τέτιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἄ μῶσα καὶ ὠδά.

Τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνος,
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἀνθεα, ὅσσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρῶσαι⁴⁾
γαθεῦσιν, τῶς δ' οὔτι⁴⁾ ποτῶ δηλήσατο Κίρκα.

Cicada cicadae chara, formicae formica,
Accipitres accipitribus, mihi vero Musa et cantio.
Qua mihi omnis sit plena domus; neque enim
somnia

Neque ver subitum suavius, neque apibus

96) praecesserit ω, ea,] in liis. Editt. desunt.

97) In verbis — δέδηα.] ab liis. Editt. absunt.

98) unde?] in liis. Editt. non legitur.

99) addita] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. adde

100) habeat.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. facias.

1) curae tibi] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. tibi curae

2) carere] in Ed. 1538. excidit.

3) Idyll. IX. s. Θ.] sic recte Ed. 1557.; leguntur enim versus seqq. in Idyll. IX. vss. 31—36.; Editt. 1522—1548. male: Idyll. I.

4) ὀρῶσαι γαθεῦσιν, τῶς δ' οὔτι] sic Editt. omnes huius Gramm.; Theocr. ed. Kiessl. vs. 35 sq. habet: ὀρεῦντι Γαθεῦσαι, τῶςδ' οὐ τι

Flores, quam mihi Musae sunt charae; illae quos tuentur,

Ii gaudent, eos neque potione laeserit Circe.

Ἀηλήσατο aoriston medium est, abiecto augmento, id quod saepe fit, non in poematis tantum, sed in soluta quoque oratione. ἐδηλήσαμην ἐδηλήσω ἐδηλήσατο. Hinc δηλήσατο offenderit, ut ἄν particulam interponas. Est enim sententia: Quibus benignae Musae sunt, qui amore studiorum tenentur, solis a Circae venenis, id est, a foeda lue voluptatum esse immunibus licere. Adnotet hic puer (παρέργως agam) variationes Doricas, γηθοῦσιν commune fuerat, γαθεῦσιν Doricum est, τῶς pro τοῦς, μῶσαι pro μούσαι.

ΤΥΠΟΙ Indicativorum Mediorum.

	I. Coniug.	II.	III. ⁵⁾
Praesens	κόπτομαι	λέγομαι	πέθομαι
Imperf. ⁶⁾	ἐκοπτόμην	ἐλεγόμην	ἐπειθόμην
Perf.	κέκοπα	λέλογα	πέποιθα
Plusqmpf.	ἐκεκόπειν	ἐλελόγειν	ἐπεποίηειν
Aor. a.	ἐκοψάμην	ἐλεξάμην	ἐπεισάμην
Aor. b.	ἐκοπόμην	ἐλεγόμην	ἐπιθόμην
Fut. a.	κόψομαι	λέξομαι	πέσομαι
Fut. b.	κοποῦμαι	λεγοῦμαι	πιθοῦμαι.
	III.	III.	V. ⁵⁾
Praesens	κράζομαι	φραζομαι	στελλομαι
Imperf.	ἐκραζόμην	ἐφραζόμην	ἐστελλόμην
Perf.	κέρραγα	πέφραδα	ἔστολα
Plusqmpf.	ἐκεκράγειν	ἐπεφράδειν	ἔστολειν
Aor. a.	ἐκραξάμην	ἐφραξάμην	ἔστειλάμην
Aor. b.	ἐκραγόμην	ἐφραδόμην	ἔσταλόμην
Fut. a.	κράξομαι	φράσομαι	στελοῦμαι
Fut. b.	κραγοῦμαι	φραδοῦμαι.	σταλοῦμαι.
	VI. ⁵⁾		
Praesens	ἀκούομαι		
Imperf.	ἤκουόμην		
Perf.	ἤκουα Attice ἀκήκοα		
Plusqmpf.	ἤκούειν		
Aor. a.	ἤκουσάμην		
Fut. a.	ἀκούσομαι	Reliqua tempora purorum	

verborum rara sunt.

Ex his indicativi formulis facile et aliorum modorum tempora formabis, ut a λέλογα fac Im-

5) I. Coniug. II. III. IIII. V. VI.] hae inscriptiones in Editt. 1522—1541. desunt.

6) Pro his lat. nominibus, quae Editt. 1522—1541. exhibent, in Editt. 1542. sqq. graeca leguntur.

perativo λέλογε. Optativo λελόγοιμι. Subiunctivo λελόγω. Infinitivo λελογέναι. Sic de similibus.

Participia Media.

Part. praes. $\left\{ \begin{array}{l} \acute{\omicron} \text{ τυπτόμενος, νου} \\ \acute{\eta} \text{ τυπτομένη, νης} \\ \tau\acute{\omicron} \text{ τυπτόμενον, νου.} \end{array} \right.$

Praeteritum $\left\{ \begin{array}{l} \text{τετυπώς, πότος} \\ \text{τετυπυῖα, πυίας} \\ \text{τετυπός, πότος.} \end{array} \right.$

Aor. a. $\left\{ \begin{array}{l} \acute{\omicron} \text{ τυψάμενος} \\ \acute{\eta} \text{ τυψαμένη} \\ \tau\acute{\omicron} \text{ τυψάμενον.} \end{array} \right.$

Aor. b. $\acute{\omicron}$ τυπόμενος.

Fut. a. τυψόμενος.

Fut. b. τυπούμενος.

Formaturus ea non est ut anxie labores, vides *χαρακτήρα τύνομαι*, fac *ἔγκλιτον* terminationem *τυψόμενος*. Sic de aliis 7). Atque haec est simplicis encliseos ratio. Iam et circumflexa persequar, eaque paucis, quod in eandem superioris formulae regulam cogi posse videantur.

De circumflexis verbis.

E sexta coniugatione nascuntur circumflexa verba, quae sic vocamus, quod contracta syllaba, elisa vocali inflectatur, *ποιέω ποιῶ*.

Coniugationes tres sunt. Prima ex *ἔω ᾗ* facit. Secunda ex *ἄω ᾧ* facit. Tertia ex *ὄω ᾧ* facit. Subeunt enclises superiorum paucis variatis. Nam sola praesentia et paratatica contrahi possunt, de praeteritis, aoristis, futuris prorsum positas regulas sequere. Praesentia et paratatica variantur sic 8):

In prima coniugatione.

ἔω	εἶ	εο	εε	εου	εοι	εη
ᾧ	ει	ου	ει	ου	οι	η.

Exemplum.

ποιέω	ποιῶ	ποιέεις	ποιεῖς
ἔλεέω	ἔλεῶ	ἔλεέεις	ἔλεεῖς.

In secunda coniugatione.

ἄω	αει	αε	αο	αου	αοι	αη
ᾧ	α	α	ω	ω	φ	η.

7) Participia Media — Sic de aliis.] haec in Editt. 1532—1541. non h. l. leguntur, sed illis, quae inscripta sunt: „Indicativi Mediorum Verborum notio.” (vide p. 113.) proxime praecedunt.

8) sic] Ed. 1538. sicut

Exemplum.

βοάω	βοῶ	βοάεις	βοᾷς
δράω	δρῶ	δράεις	δράς.

In tertia coniugatione.

οω	οει	οε	οο	οου	οη	οοι
ᾧ	οι	ου	ου	ου	οι	οι.

Exemplum.

χρυσόω	χρυσῶ	χρυσόεις	χρυσοῖς
ἀργυρόω	ἀργυρῶ	ἀργυρόεις	ἀργυροῖς.

Iam qui volet integras declinandi formulas, Guarini⁹⁾ Erotemata requirat. Mihi satius visum est adsuefacere in omni coniugatione puerum ad unum *παράδειγμα τοῦ τύπτω*, videlicet quando et futura, et praeterita, et aorista *ἀπαθῆ* sunt, et prorsum in regulas formandi *τὸ τύπτω* cadunt. Nisi quod et illud hoc loco monendum, ea, quae *ε* vel *α* ante *ω* habent, solere eandem vocalem in praeteritis et futuris in *η* mutare, ut *ποιέω ποιῶ ποιήσω πεποίηκα*. *βοάω βοῶ βοήσω βεβόηκα*, rursus quae in *ὄω* desinunt, *ο* in *ω* convertere, ut *χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω κερύσωκα* etc. Exceptis paucis quibusdam, ut *τελέω, ᾧ, τελέσω. καλέω, ᾧ, καλέσω. γελάω, ᾧ, γελάσω. ὁμόω, ᾧ, ὁμόσω* etc. quae usus docebit.

Iam neque hoc praetereundum, verba circumflexa propria ac regularia praeterita Optativi et Coniunctivi habere. Optativi hoc modo:

S. *πεποιήμην*   *πεποιῆο*   *πεποιῆτο*
 D. *πεποιήμεθον*   *πεποιῆσθον*   *πεποιῆσθην*
 P. *πεποιήμεθα*   *πεποιῆσθε*   *πεποιῆντο.*

Coniunctive autem sic:

S. *ἐὰν πεποιῶμαι*   *πεποιῆ*   *πεποιῆται*
 D. *ἐὰν πεποιῶμεθον*   *πεποιῆσθον*   *πεποιῆσθον*
 P. *ἐὰν πεποιῶμεθα*   *πεποιῆσθε*   *πεποιῶνται.*

Sic caetera quoque¹⁰⁾.

De verbis in *μι*.

E¹¹⁾ sexta coniugatione pura videlicet *μι* terminatio nascitur. Coniugationes in *μι* quatuor sunt.

Prima a prima circumflexorum fit, *ἔω, ᾧ* in *η* mutato, et *μι* addito, ut *τιθέω τιθῶ τίθημι*.

9) Guarini] sic omnes Editt. excepta Ed. 1538., quae habet: Guariani

10) Nisi quod et illud — caetera quoque] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

11) E] sic Editt. 1541., 1542. sqq.; Editt. 1522., 1538. A

Secunda, a secunda circumflexorum *άω*, *ᾱ* in *η* mutato, et *μ* addito, *ιστάω* *ιστῶ* *ιστημι*.

Tertia, a tertia circumflexorum *όω*, *ω̄* in *ω* mutato, et *μ* adiecto, ut *διδάω* *διδῶ* *διδωμι*.

Quarta, a pura barytonorum¹²⁾ *ύω*, *ω* in *μ* mutato, ut *ζευγνύω* *ζευγνυμι*.

Quae verba paulo aliter quam *ω* desinentia flectuntur, quamquam magna parte iisdem characteristicis, ut *τύπτω* *τύπτεις*, *δίδωμι* *δίδως*, *ἀκούω* *ἤκουκα*, *δίδωμι* *δέδωκα*. Id volo diligens puer animadvertat, ut, quam res patitur, in unum τὸ *τύπτω* παράδειγμα referat aptissime verborum variationes.

Deinde suum cuique in *μ* coniugationi παράδειγμα datur. Mihi sat videtur uno egisse, ne pueri paradigmatum turba sese obrui horreant. Iam et unius enclisis omnibus serviet, solo characterem distinctivo coniugationis mutato, ut infra dicam.

Coniuga.

Ὅριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστῶς.

S. δίδωμι	δίδως	δίδουσι
D.	δίδοτον	δίδοτον
P. δίδομεν	δίδοτε	δίδουσι.

Sic *τίθημι* *τίθης* *τίθησι*, solo *ω* variato, quod formativa tertiae coniugationis est, ut *η* ex *s* primae, *η* ex *α* secundae.

Παρατατικῶς.

S. ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω
D.	ἐδίδοτον	ἐδίδότην
P. ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδωσαν.

Παρακείμενος.

S. δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε
D.	δεδώκατον	δεδώκατον
P. δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Vides *x* praeteriti characterem e sexta coniugatione barytona¹³⁾ regularem. Item vocalem longam, quam caetera quoque servant, praeter *ἴστημι*, quod *ἔστακα* facit differentiae causa, et *τίθημι*, quod *τέθεικα*, Boeotica dialecto¹⁴⁾.

12) barytonorum] sic scripsi; omnes Editt. habent: varytonorum

13) barytona] sic Editt. 1522., 1538.; Editt. 1541., 1542. varytona

14) Item vocalem — dialecto.] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

Ὑπερσυντελικῶς.

S. ἐδεδάκειν	ἐδεδάκεις	ἐδεδάκει
D.	ἐδεδάκειτον	ἐδεδάκειτην
P. ἐδεδάκειμεν	ἐδεδάκειτε	ἐδεδάκεισαν.
Ἄοριστος <i>ᾱ</i> .		
S. ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε
D.	ἐδώκατον	ἐδώκατην
P. ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἐδώκαν.

Aoristus hic characterem praeteriti recipit, non, ut supra solebant verba, futuri. Sic et *ἔθηκα* a *τίθημι*¹⁵⁾. Hesiodus [Opp. et D. 289 sq. ed. Goettl.] *τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι*. Et *ἦκα* ab *ἴημι*. Item *εἶπα* et *ἦνεγκα* ex gravitonis. Haec enim quinque a grammaticis notantur. Caetera ut *ἔστησα*, *ἔζευξα*, a futuro pro communi regula formantur¹⁶⁾.

Ἄοριστος *β̄*.

S. ἔδω	ἔδω	ἔδω
D.	ἔδοτον	ἔδοτην
P. ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Sic et *ἔθεμεν*, *εἶτε*, *εἶσαν*. Caetera vocalem longam in plurali retinent, ut *ἔστημεν*, *ἦτε*, *ἦσαν*. *ἔγνωμεν*, *ωἶτε*, *ωἶσαν*¹⁷⁾.

Μέλλων.

S. δάσω	δάσεις	δάσει
D.	δάσετεον	δάσετεον
P. δάσομεν	δάσετε	δάσουσι.

Προστακτικῶν ἐνεστῶς.

S. δίδοθι	διδότω ¹⁸⁾
D. δίδοτον	διδότων
P. δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακείμενος.

S. δέδωκε	δεδώκετω
D. δεδώκετον	δεδώκετων
P. δεδώκετε	δεδώκετωσαν.

Ἄοριστος *ᾱ*.

S. δῶκον	δωκάτω
D. δῶκατον	δωκάτων
P. δῶκατε	δωκάτωσαν.

15) a *τίθημι*] in Editt. 1522—1541. desunt.

16) Et *ἦκα* — formantur.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: Sed *ἔστησα* ab *ἴστημι* a futuro pro communi regula fit, *ἔζευξα* item variat.

17) Sic et *ἔθεμεν* — *ωσαν*.] haec ab Editt. 1522—1541. absunt.

18) In Editt. 1522—1541. his apposita sunt haecce: Sic *γνώθι* a *γνώμι*, sed (Ed. 1538. err. typ.: sex) extensa syllaba.

	Ἄριστος β'.	
S. δόθῃ ἢ δός	δοῦναι	δοῦναι
D. δότων	δοῦναι	δοῦναι
P. δότε	δοῦναι	δοῦναι.

Sic θές et ἕς quoque. Caetera vocalem longam retinent, στήθῃ, γνῶθῃ¹⁹).

	Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώς.	
S. δολῆν	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δολῆμεν	δοῦναι	δοῦναι καὶ δοῦναι Attice ²⁰).

	Παρακείμενος.	
S. δεδώκοιμι	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δεδώκοιμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Ἄριστος α'.	
S. δώκοιμι	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δώκοιμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Ἄριστος β'.	
S. δοῖν	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δοῖμεν	δοῦναι	δοῦναι καὶ δοῦναι Attice ²¹).

Haec propria diphthongus: *oi* haud raro in impropriam transit, ut δῶν.

	Μέλλων.	
S. δώσοιμι	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δώσοιμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.	
S. εἰάν διδῶ	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. διδῶμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Παρακείμενος.	
S. εἰάν δεδώκω	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δεδώκοιμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Ἄριστος α'.	
S. εἰάν δώκω	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δώκοιμεν	δοῦναι	δοῦναι.

	Ἄριστος β'.	
S. εἰάν δῶ	δοῦναι	δοῦναι
D.	δοῦναι	δοῦναι
P. δῶμεν	δοῦναι	δοῦναι.

19) Sic θές — tantum.] in Editt. 1522 — 1541. desunt. Ed. 1542. post: „γνῶθῃ,” addit: ἢ tantum. (haec in Camerarii Editt. recte omissa sunt.)

20) Attice.] in Editt. 1522 — 1541. deest.

21) δοῖσαν — Attice.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. δοῖν καὶ δοῖσαν.

Quo tempore usus Hesiodus in vulgato versiculo [Opp. et D. 354. ed. Goettl.], ut eum obiter explicem, καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ. Et da ei qui dederit, et ne da ei qui non dederit. Δόμεν infinitivum aoriston secundum est, Ionice ex δοῦναι factum δόμεναι, αὐτὴν autem recisa fit δόμεν. Estque usus infinitivi pro imperativo familiaris Graeciae.

Ἀπαρεμφάτων
Ἐνεστώς. δίδοναι
Παρακείμενος. δεδωκέναι
Ἄριστος α'. δῶναι
Ἄριστος β'. δοῦναι cum diphth. ut θείναι, quo fiat penult. longa. Nam caetera vocalem indicativi servant, ut στήναι, γνῶναι, etc.²²).
Μέλλων. δώσειν.

Participia Activa.

Praesens.	{ ὁ διδούς	τοῦ διδόντος
	{ ἡ διδοῦσα	τῆς διδοῦσης
	{ τὸ διδόν	τοῦ διδόντος.
Praeterit.	{ ὁ δεδωκώς	τοῦ δεδωκότος
	{ ἡ δεδωκυῖα	τῆς δεδωκυίας
	{ τὸ δεδωκός	τοῦ δεδωκότος.
Aorist.	{ ὁ δούς	τοῦ δόντος
	{ ἡ δοῦσα	τῆς δούσης
	{ τὸ δόν	τοῦ δόντος.
Fut.	{ ὁ δώσων	τοῦ δώσοντος
	{ ἡ δώσουσα	τῆς δωσούσης
	{ τὸ δῶσον ²³ .	τοῦ δώσοντος.

Activam verborum in *μι* formulam passiva sequitur. Ad unum autem *δίδομαι* adsuescas, et reliqua coniugare, ita ut²⁴) habeas rationem sui cuiusque characteris, ut *δίδομαι δίδουσα*²⁵). Sic *τίθεμαι τίθεσαι*. Nam ut *ω* activi *δίδωμι*²⁶) in *ο* passivi *δίδομαι* vertitur: ita *η* activi *τίθημι* in *ε* passivi *τίθεμαι*, *η* activi *ἵστημι* in *α* passivi *ἵσταμαι*, sic deinceps.

	Ὅριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.	
S. δίδομαι	δίδουσα	δίδουσαι
D. διδόμεθον	διδουσθον	διδουσθον
P. διδόμεθα	διδουσθε	διδονται.

22) cum diphth. — etc.] in Editt. 1522 — 1541. desunt.

23) δῶσον] sic Editt. 1522 — 1541. et Camerarii Editt.; Ed. 1542. δῶσον

24) Ad unum autem *δ.* adsuescas et reliqua coniugare, ita ut] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. Ad unum *δ.* adsuescas, reliqua secundum hoc verbum ita coniugatus, ut

25) δίδουσα. . . δίδωμι] Ed. 1522. typ. err.: δίδουσα. . . δίδουσαι

	<i>Παρατατικός.</i>	
S. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, ἐδίδον	ἐδίδοτο
D. ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδίδοσθην
P. ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται
D. δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον
P. δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται και δε- δόαται.

Sic caetera, brevi penultima praeter τέθει-
μαι, quod diphthongum activi servat²⁶⁾.

	<i>Ὑπερσυντελικός.</i>	
S. ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο
D. ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδέδοσθην
P. ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο και ἐδε- δόατο.

	<i>Ἰόριστος α'.</i>	
S. ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη. Sic ἐτέθην
D.	ἐδόθητον	ἐδοθήτην
P. ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Secundum aoristum passiva non habent²⁷⁾.

	<i>Μέλλων.</i>	
S. δοθήσομαι	δοθήση	δοθήσεται
D. δοθήσόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον
P. δοθήσόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

	<i>Μετ' ὀλίγον μέλλων.</i>	
S. δεδόσομαι	δεδόση	δεδόσεται
D. δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον
P. δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

	<i>Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. δίδοσο και δίδον	διδόσθω.	Sic τίθεισο.
D. δίδοσθον	διδόσθων	
P. δίδοσθε	διδόσθωσαν.	

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. δέδοσο	δεδόσθω	Nota τέθεισο per ei ut supra ²⁸⁾ .
D. δέδοσθον	δεδόσθων	
P. δέδοσθε	δεδόσθωσαν.	

	<i>Ἰόριστος α'.</i>	
S. δόθητι	δοθήτω	
D. δόθητον	δοθήτων	
P. δόθητε	δοθήτωσαν.	

26) Sic caetera — servat] haec in Editt. 1522—1541. de-
sunt.

27) Secundum — habent] haec in iisd. Editt. desunt.

28) Nota — supra.] haec h. l. apposita ab iisd. Editt. ab-
sunt.

	<i>Τῶν εὐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. διδοίμην	διδοίω	διδοίτο
D. διδοίμεθον	διδοίσθον	διδοίσθην
P. διδοίμεθα	διδοίσθε	διδοίοντο.

Invenias tamen et ἴσταιο, δύναιο, κρέμαιο,
antepenultima acuta, sed hoc in secundo solum
ordine²⁹⁾.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. δεδοίμην	δεδοίω	δεδοίτο
D. δεδοίμεθον	δεδοίσθον	δεδοίσθην
P. δεδοίμεθα	δεδοίσθε	δεδοίοντο.

	<i>Ἰόριστος α'.</i>	
S. δοθείην	δοθείης	δοθείη
D.	δοθείητον	δοθείητην
P. δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν και δο- θείην.

	<i>Μέλλων.</i>	
S. δοθήσοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο
D. δοθήσοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθήσοίσθην
P. δοθήσοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιοντο.

	<i>Μετ' ὀλίγον μέλλων.</i>	
S. δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο
D. δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην
P. δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιοντο.

	<i>Ὑποτακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. ἐὰν διδώμαι	διδῶ	διδῶται
D. διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον
P. διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

	<i>Sic τιθῶμαι τιθῆ.</i>	
	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. ἐὰν δεδώμαι	δεδῶ	δεδῶται
D. δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον
P. δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

	<i>Ἰόριστος α'.</i>	
S. ἐὰν δοθῶ	δοθῆς	δοθῆ
D.	δοθῆτον	δοθῆτον
P. δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

Ἀπαρεμφάτων παθητικῶν
Ἐνεστώς. δίδοσθαι Παρακείμενος. δεδόσθαι
Ἰόριστος. δοθῆναι Μέλλων. δοθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. δεδόσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. { δ διδόμενος, νου
          { ἡ διδομένη, νης
          { τὸ διδόμενον, νου.

29) Invenias — ordine.] haec in iisd. Editt. desunt.

Praeter.	{	ὁ δεδομένος, νου
		ἢ δεδομένη, νης
		τὸ δεδομένον, νου.
Aorist.	{	ὁ δοθείς, θέντος
		ἢ δοθεῖσα, σης
		τὸ δοθέν, θέντος.
Futur.	{	ὁ δοθησόμενος, νου
		ἢ δοθησόμενη, νης
		τὸ δοθησόμενον, νου.
Paul. post fut.	{	ὁ δεδοσόμενος, νου
		ἢ δεδοσομένη, νης
		τὸ δεδοσόμενον, νου.

Superest medii verbi formula eorum, quae *μι* desinunt. Huius item praesentia et paratatica adsciscimus e passiva coniugatione.

Mediorum indicativorum Ἐνεστῶς.

S. *δίδομαι* *δίδουσαι* *δίδονται*, perinde ut supra.

Παρακείμενος.

S. *ἰδιδόμην*, ut supra: cum praesentis tum paratatici formulam e passivis pete³⁰). Deinde quia purorum verborum media praeterita pauca formantur, ut supra in mediis diximus, eadem³¹) et his verbis in *μι* desunt.

Ἄοριστος α΄.

S. *ἰδωκάμην* *ἰδώκω* *ἰδώκατο*.
ut *ἔτυνάμην*, sed hic ἀχρηστος est, ut et in caeteris modis³²):

S. <i>ἰδόμην</i> ³³)	Ἄοριστος β΄.	ἔδοσο καὶ ἔδου	ἔδοτο. Sic <i>ἔθέρην</i>		
				ἔδοσθον	ἔδόσθην
				ἔδοσθε	ἔδοντο.

Μέλλων.

S. <i>δώσομαι</i>	<i>δώσῃ</i>	<i>δώσεται</i>
D. <i>δώσομεθον</i>	<i>δώσεσθον</i>	<i>δώσεσθον</i>
P. <i>δώσομεθα</i>	<i>δώσεσθε</i>	<i>δώσονται.</i>

Προστακτικῶν μέσων ἔνεστῶς.

S. *δίδου καὶ δίδου* *διδόσθω*, ut in passivis.

Ἄοριστος.

S. <i>δόσο καὶ δοῦ</i>	<i>δόσθω</i>	Sic <i>θέσο</i> <i>θοῦ</i> .
D. <i>δόσθον</i>	<i>δόσθων</i>	
P. <i>δόσθε</i>	<i>δόσθωσαν</i>	

30) *Παρακείμ.* — pete.] sic Editt. 1542, sqq.; Editt. 1522 — 1541. pete cum praesentis tum paratatici formulam e passivis. *ἰδιδόμην* ut supra.

31) eadem] in Editt. 1522 — 1541. deest.

32) Ἄορ. α΄. — modis.] haec ab iisd. Editt. absunt.

33) *ἰδόμην*] Ed. 1541. male: *ἰάν ἰδόμην*

Ἐπικτικῶν μέσων ἔνεστῶς.

S. *διδόμην* ut in passivis.

S. <i>δοίμην</i>	Ἄοριστος.	<i>δοῖο</i>	<i>δοῖτο</i> Sic <i>θείμην</i>			
				D. <i>δοίμεθον</i>	<i>δοῖσθον</i>	<i>δοῖσθην</i>
				P. <i>δοίμεθα</i>	<i>δοῖσθε</i>	<i>δοῖντο.</i>

Μέλλων.

S. <i>δώσοιμην</i>	<i>δώσοιο</i>	<i>δώσοιτο</i> Sic <i>θη-</i> <i>σοίμην</i>
D. <i>δώσοιμεθον</i>	<i>δώσοισθον</i>	<i>δώσοισθην</i>
P. <i>δώσοιμεθα</i>	<i>δώσοισθε</i>	<i>δώσοιντο.</i>

Ἐποτακτικῶν μέσων ἔνεστῶς.

S. *ἔάν διδώμαι* ut in passivis.

Ἄοριστος.

S. <i>ἔάν δῶμαι</i>	<i>δῶ</i>	<i>δῶται</i> Sic <i>δῶμαι</i> <i>θῆ</i>
D. <i>δῶμεθον</i>	<i>δῶσθον</i>	<i>δῶσθον</i>
P. <i>δῶμεθα</i>	<i>δῶσθε</i>	<i>δῶνται.</i>

Ἀπαρεμφάτων μέσων

Ἐνεστῶς. δίδουσαι

Ἄοριστος. δόσθαι

Μέλλων. δώσεσθαι.

Participia media.

Praesens ὁ *διδόμενος*

Aoriston ὁ *δόμενος*

Futurum ὁ *δωσόμενος.*

Atque haec est formula regularis et analogica coniugationis *μι*. Puero exempla experiundi causa obiciuntur, ut [Hom. Od. I, 320 sq.] *τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος*, id est, Telemacho in animo Pallas posuit ardorem ac audaciam. Dic *θῆκε* unde? a *τίθημι*, aoriston *ἔθηκα* *ἔθηκας* *ἔθηκε*. Poeta augmentum sustulit; sic *δώκεν* et pleraque alia. In Horariis Graeculis, quid enim non et ista proferam? quippe ludicra puerorum, in hymno: Quem terra, legitur: *γαστρος εἰσέδν κυβωτόν*. Ventris subiit arculam. Dic *εἰσέδν* unde? Compositum est ab *εἰς* et *δύω*. Hinc *δύμι*, sicut a *ζευγνύω* *ζεύγνυμι*. Coniuga ut *δίδωμι*, sed suo caractere, scilicet *υ*. Est *εἰσέδν* aoriston secundum indicativi activi, *εἰς* praepositio, *ς* augmentum sequens praepositionem. Nam verbum, non praepositionem augeri oportet, ut supra. *δν* verbi radix, ut *δω*, *ἔδων* *ἔδως* *ἔδω*. Sic *εἰσέδν* *εἰσέδς* *εἰσέδν*.

Sunt autem et³⁴) anomalae verborum *μι* coniugationes, eorum scilicet, quae ab *ἴημι* et

34) autem et] sic Ed. 1542.; Editt. 1522 — 1541. aliae (In Camerarii Editt. inter „*εἰσέδν*“ et „Sunt autem et“ insertum est additamentum, quod fere duas pagg. explet.)

εἰμι³⁵) sunt. Res est multi negotii, et ego in libro constructionum aliquid eius attingam.

Praesens ἴημι ἴης ἴησι, id est, Mitto seu iaculor, sicut τίθημι. Hinc et ἀφίημι, unde ἄφες.

Paratat. ἴην ἴης ἴη.

Parac. εἶχα etc.

Aoriston ἦκα. Sic saepe leges ἀφῆκα dimisi, ab ἀπό et ἦκα, ο elisa, et π in φ versa ob sequentem adspirationem. Attici etiam ε praepo- nunt, hinc ξυνέηκα.

Aoriston b. ἦν ἦς ἦ
ἔτον ἔτην
ἔμεν ἔτε ἔσαν.

Odyss. δ. [vs. 681.] τίπτε δέ σε πρόεσαν μνη-
στῆρες.

Futurum ἦσω ἦσεις ἦσει etc.

Προστακτ. ἀόριστ. β. ἔς ἔτω, ut θές θέτω.

Εἰμι, Εο.

Praes. εἰμι εἶς et εἷ εἶσι ut apud Theo-
ἔτον ἔτον³⁶) critum³⁷) εἷ μῆ
ἔμεν ἔτε ἔσι ἀπει τουτῶθεν.
et Ionice
ἔασι³⁸).

Praesens εἰμι, eo.

Praeteritum perfectum³⁹) εἶχα, et apud Home-
rum ἦχα.

Plusquamperfectum³⁹) ἦκειν et ἦειν.

Aoriston a. εἶσα, hinc εἶσαν tertia persona
pluralis, et poetice ἦσαν⁴⁰).

Aoriston b. ἔον ἔες etc.

Futurum³⁹) εἶσω.

Imperativo ἔθι, i, ⁴¹) hinc ἀπιθι, abi, ut ἦ
πίθι, ἦ ἀπιθι, Aut bibe aut abi, πίθι ex πίε fac-
tum est schematicῶς. Sic ἔθι ex ἔε, et ἀπιθι
compositum est ex ἀπό et ἔθι, πίθι simplex
est⁴²).

35) εἰμι] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. ἴημι

36) ἔτον] sic hoc alterum scripsi; Editt. 1542—1557. male:
ἔτην

37) Theocr. Idyll. IV, 48.

38) Attici autem ε praepo- nunt — et Ionice ἔασι.] sic Editt.
1542. sqq.; in Editt. 1522—1541. haec desunt.

39) Pro his tribus latinis nominibus temporum, quae Editt.
1522—1541. habent, in Editt. 1542. sqq. leguntur graeca:
παρακ., ὑπεραν., μέλλον.

40) hinc εἶσαν — ἦσαν] haec in Editt. 1522—1541. desunt.

41) i,] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541.: id est, εἷ.

42) ἔθι, πίθι simplex est] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522
—1541. ἔθι ab εἷ et πίθι bibe simplex est.

Aoriston b. ἔε, et per metathesin εἷ. Hinc ἔξει
apud Aristophan. ἔξει τὸν ἀσκάτην λαβῶν, pro
ἔξελεθε.

Optativo εἶην εἶης εἶη, ut ἀλλὰ καὶ εἶη εἰπεῖν
Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, hoc est,
Eat, ut dicat Agamemnoni etc.

Infinitivo ἵναι, a quo ἵμεναι Ionicum, et ἵμεν
per apocopen. Item εἶναι per diphthongum,
quod ab ἵναι ab ἴημι descendit, per metathesin
factum volunt; hinc ἀπειναι, παρειναι etc.⁴³).

Εἰμί substantivum.

᾿Οριστικοῦ ἐνεστώτος⁴⁴).

S. εἰμί εἷ καὶ εἶς ἐστί
D. ἐστόν ἐστόν
P. ἐσμέν ἐστέ εἰσί, ἐντί Doric.

Theocritus in Odoeporica [Idyll. V, 109.]
Μῆ μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους, ἐντί γὰρ ἄβαι,
id est, Ne laedite vites meas, sunt enim tene-
rae. μῆ λωβάσησθε pro λωβήσησθε coniuncti-
vum aoriston medium. ἀμπέλους systole pro ἀμ-
πέλωσ Dorico accusativo, ab ἀμπέλουσ, ἐντί pro
εἰσί.

Παρατακτικὸς καὶ Παρακείμενος.

S. ἦν ἦς ἦ et Attice ἔην
ἔης etc.
D. ἦτον ἦτην
P. ἦμεν ἦτε ἦσαν.

Μέλλων.

S. ἔσομαι ἔση et ἔσαι et ἔσσαι ἔσεται καὶ ἔσται
D. ἐσόμεθον ἔσεσθον ἔσεσθον
P. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσοντα.

Προστακτικοῦ ἐνεστώτος⁴⁵).

S. ἔσθι⁴⁶) ἔσο ἔστω
D. ἔστον ἔστων
P. ἔστε ἔστωσαν.

Ἐντικτικοῦ ἐνεστώτος⁴⁶).

S. εἶην εἶης εἶη
D. εἶητον εἶητην
P. εἶημεν εἶητε εἶησαν.

43) Aoriston b. ἔε — παρειναι etc.] in Editt. 1522—1541.
desunt.

44) Εἰμί — ἐνεστώτος.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—
1541. De Verbo Substantivo εἰμί. Indicativi Praesens.

45) Horum 4 graecorum nominum loco Editt. 1522—1541.
habent latina: Imperativum Praesens. — Optativum Prae-
sens. — Coniunctivum Praesens. — Infinitivum.

46) ἔσθι] sic recte Editt. 1522., 1542. sqq.; Editt. 1539.,
1541. ἔσθι.

	<i>Μέλλων.</i>	
S. ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
D. ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἔσοίσθην
P. ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

Ὑποτακτικῶν ἐισεστώς.

S. εἰάν ᾧ	ἦς	ἦ
D.	ἦσον	ἦτον
P. ᾧμεν	ἦτε	ᾧσι.

Ἀπαρέμφατον.

Praesens εἶναι, id quod dialecticis variatur. Dores ἔμεναι et ἔμμεναι faciunt, ut supra e τύπτειν τυπτέμεναι et Iones ex ἔμεναι ἔμεν, ut apud Homerum Iliados i. 47) φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάκλιδα, et verso ε in η, ἦμεν. Theocritus [Idyll. II, 41.], ἀπάρθρον ἦμεν.

Futurum ἔσοσθαι.

Participia.

Praesens	{ ὁ ᾧν	τοῦ ὄντος
	{ ἡ οὔσα	τῆς οὔσης
	{ τὸ ὄν	τοῦ ὄντος.
Fut.	{ ὁ ἐσόμενος	νον
	{ ἡ ἐσομένη	νης
	{ τὸ ἐσόμενον	νου.

Φημί, Dico. Praesens 47).

S. φημί	φῆς, unde φᾶς, φησί
D.	φατόν
P. φημέν	φατέ

Futurum φήσω etc.

Aoriston a. ἔφησα.

Aoriston b. ἔφην, et aphaeresi φῆν etc.

Infinitivum φάναί.

Congeriem verborum anomalorum et impersonalium libro Constructionum adiiciam, ideo haec satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter verba reposuimus. Supersunt e verbis nomina verbalia.

De nomine verbali.

Verbale nomen est quod a verbi modo statim deflectitur. A praeteritis autem verbalium formae cadunt medio et passivo. Sed formando augmenta concidito.

A medio sunt substantiva, ut a τύπτω τέτυπα, fit τύπος dempto augmento 48), et facta

47) i.] sic recte Kditt. 1522—1541. 1557.; Kditt. 1542—1548. male: α. Legitur enim hic versus II. IX, 35.

48) Pro his, Editt. 1522—1541. habent inscriptionem: Verbum φημί praesens.

49) dempto augmento] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522—1541. augmento dempto

nominis terminatione, λέγω λέλογα λόγος, στέλλω ἔστολα orno, στολή stola vestis. Item στέλλω ἔστολα mitto, στόλος classis, ἐπιστέλλω ἐπέστολα ἐπιστολή, ἀποστέλλω ἀπέστολα ἀπόστολος legatus, στρέφω ἔστροφα στροφή.

Adnotet hic puer accentus varietatem. Os desinentia communem regulam sequuntur, η fines acuit pro derivatorum more. Exempla congerat, quo ditior linguae fiat.

A passivi praeteriti prima persona, fiunt maxime substantiva neutra in μα, τύπτω τέτυμαι, tolle augmentum et fac nominis terminationem τύμμα, quod pro flagro, nempe a τύπτω apud Theocritum [Idyll. IV, 55.] legitur, ὄσυχόν ἐστι τὸ τύμμα καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάσδει. Quantillum est flagrum et tantum virum domat, in proverbii speciem dicitur, ἀλίχον pro ἡλίχον et δαμάσδει pro δαμάζει, sicut pro συρίζειν συρίζειν, solvitur enim ζ in σδ.

πράττω	πέπραγμα	πράγμα
σκώπτω	ἔσκωμμα	σκῶμμα
γράφω	γέγραμμα	γράμμα.

Sunt et aliae terminationes hinc deflecti solitae, ut ὄσμος ab ὄζειν, ψαλμός ab ἐψαλμαι, λελόγισμαι λογισμός. Simplicia omnia fines acunt.

φράζομαι πέφρασμαι φράσμων regulare fuerat, sed repetita est thematis litera. Nam ζ in σδ liquitur. Itaque δ posterius characteris sibi ius arrogat, et dicitur φράδμων consultor, συμφράδμων apud Homerum [II. II, 372.].

νοῶ	νενόημαι	νόημων
φιλοῶ	πεφίλημαι	φιλήμων.

A praeteriti passivi secunda persona maxime in ις foemina verbalia cadunt, ut

ποιῶ	πεποίησαι	ποίησις ποῆσις
μορφῶ	μεμόρφωσαι	μόρφωσις
αἰροῦμαι	ἤρησαι	η in ε αἰρασις
λέγω	λέλεξαι	λέξις.

A praeteriti passivi tertia persona plura sunt verbalia, quam numerari queant, τος adiectiva, παρακαλῶ παρακέληται, tolle augmentum, et fac nominis terminationem παράκλητος. Simplicia omnia fines acunt, composita tonum transerunt.

Cum adnotarem τοῦ παράκλητος tonum, venit in mentem magni cuiusdam disputatoris, qui nuper cum Haganoe essemus, Dii boni, quo

supercilio pro concione falsi, dein et impietatis criminabatur pronuntiantem Latino more paracletus, oblitus opinor Grammaticae, dum intentiones formarum argutatur, quas mirum ut ridicule plebi vulgabat.

χρῶ   κέχρισται   χριστός
διαλέγομαι   διαλέλεκται   διάλεκτος,

unde *διαλεκτικός*.

Sunt hinc substantiva, si *τος* in *τρον* vertas, plurima, ἀμφιβέβλησται ἀμφίβληστον, interpone ρ, ἀμφίβληστρον⁵⁰). Sic πληκτός πλήκτρον, καλύπτω κεκάλυπται καλύπτρα. Et ἀλάβαστρον huius formae est, sed ἀναλογικῶς⁵¹).

Sunt et verbalia in *τήρ*, ut *σωτήρ* a *σέσωται* et similia. Et in *της*, ut *πεποιήται ποιητής*, ἔφαται ψάλτης. Sic *συκοφάντης* a *σῦκος* ficus, et *φαίνω φαίνομαι*, Praeterito *πέφαμμαι πέφανσαι πέφανται*. Hinc *φάντης* augmento *resecto συκοφάντης* dictus, ut Plutarchus Chaeronensis in Solone scribit: Οὐκ ἂν οὖν τις ἠγγήσαιτο παντελῶς ἀπιθάνως τοὺς λέγοντας, ὅτι καὶ σύκων ἐξαγωγή τὸ παλαιὸν ἀπειρήτο, καὶ παρὰ τὸ φαίνειν τὸν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας κληθῆναι *συκοφάντας*. Id si non falso interpreteris, aliter leges in iis Plutarchi vitis, quae nescio a quibus versae, passim mendosissime manibus voluntur studiosorum.

Finis de Verbis⁵²).

De Pronomine.

Pronominis varius multusque usus apud Graecos est, ut Priscianus Latinus auctor commemorat, et ego in Constructionibus, ne quid desit *φιλέλληνι*, conabor. Hic praeter flexum nihil tractabo. Id unum pueri observent, esse eis pro possessivo primitivi usum, ut *πατήρ μου* pater mei, pro pater meus. Gellio longa est de hac re disputatio. Pronominum alia prima sunt, alia possessiva, alia demonstrativa, alia relativa, alia composita.

Prima, Ἐγώ, Ego.

S. ἐγώ, et adscita γε, ἔγωγε

ἐμοῦ, et ε ablati μου, et ἐμέο ἐμοῖο ἐμεῦ

50) ἀμφιβέβλησται — ἀμφίβληστον.] sic Editt. 1542. sqq.; Editt. 1522 — 1541. ἀμφίβληστρον ἀμφιβέβλησται ἀμφίβληστον, interpone ρ,

51) ἀναλογικῶς.] sic Editt. 1522., 1542 — 1557.; Editt. 1538., 1541. ἀνομαλῶς.

52) Haec subscriptio in Ed. 1538. deest.

ἐμοί	μοί		
ἐμέ	με		
D. νῶϊ	νῶ		
νῶϊν	νῶν		
P. ἡμέες	ἡμεῖς	ἄμμες	
ἡμέων	ἡμῶν	ἄμμέων	
ἡμῖν	ἄμιν	Hom. ⁵³) παρ' ἄμμι	
ἡμέας	ἡμᾶς	ἄμμε	φιλήσεται.
		Σύ, Tu.	
S. Σύ Dorice τὺ			
σοῦ	σέο	σεῖο	σεῦ, ita Dorice τεῦ
σοί	τοί		
σέ;	τύ.		

Hic Doricus accusativus est apud Theocr., ut obiter admoneam, in Cyclope [Idyll. IX, 5.] *γινώσκειν δ' οἶμαι τὴν καλῶς, λατρὸν ἔοντα*. id est, Dignoscere vero arbitror te recte medicum existentem. *γινώσκειν* infinitivum pro *γινώσκειν, ἔοντα* pro *όντα*.

σύ			
D. σφῶϊ		σφῶ	
σφῶϊν		σφῶν	
P. ὑμέες	ὑμεῖς	ὑμμες	
ὑμέων	ὑμῶν	ὑμείων	ὑμμέων
ὑμῖν	ὑμιν		
ὑμέας	ὑμᾶς		
ὑμεῖς.			

Ὅς Οὐ, Sui.

S. ὅς			
οὐ	ἐο	εἶο	
οἶ	ἐοι		
ἔ	ἐθεν.		
D. σφῶέ	καὶ	σφέ	
σφῶϊν		σφῖν	
P. σφέες		σφεῖς	σφέες
σφέων		σφῶν	σφείων
σφισί			
σφέας		σφᾶς.	

Possessiva, Meus.

ἐμός	σός	ἐός
ἐμή	σή	ἐή
ἐμόν	σόν	ἐόν.

Declina ut adiectiva nominum. Sic *νωῖτερος*, *σφῶϊτερος*, *ἡμέτερος*, *σφέτερος* *σφετέρα* *σφέτερον*.

Demonstrativa duo.

Masc. S. οὗτος Huic pronomini προσχηματίζεται τὸ ε τούτου ut οὗτοσί, τουτουῖ

53) Hom. Od. I, 123.

	τούτω		
	τούτων		
D.	τούτω		
	τούτων		
P.	οὗτοι		
	οὗτων		
	οὗτοις		
	οὗτους		
Foem. S.	αὕτη	Illa, ab αὕτῃ ipsa, tono internoscet.	
	αὐτῆς	προσχημάτιζε, ut αὐτῆ	
	ταύτη		
	ταύτην		
Dual.	ταῦτα		
	ταύταιν		
Plur.	αὗται		
	οὐτῶν		
	οὐταις		
	οὐτας		
Neutr. S.	τούτο	D. τούτω	P. ταῦτα
	τούτου	τούτων	οὐτων
	τούτῳ	οὐτοις	οὐτοις
	τούτο	οὐτα.	οὐτα.
	ἐκεῖνος	Ut adiectiva nominum fle-	
	ἐκεῖνη	cte. Saepe ἐκεῖνος, ε au-	
	ἐκεῖνο	fortur κείνος.	

Relativum unum.

Αὐτός αὐτή αὐτό Ipse, flecte ut nominis adiectiva. Viden' et tenue αὐ esse, et in posteriore syllabam tonum ferri? Quod si αὐ asperum videris, tonumque in fine, ut αὐτοῦ, scias esse compositum pronomen reciprocum ab ἐαυτοῦ sui ipsius. Nota μίν pro αὐτόν.

Composita tria.

Ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἐαυτοῦ. Mei ipsius, Tui ipsius, Sui ipsius; nominativis carent. Varia sic:

ἐμαυτοῦ	ἐμαυτῆς	ἐμαυτοῦ	} plur. carent et rectis.
ἐμαυτῶ	ἐμαυτῆ	ἐμαυτῶ	
ἐμαυτόν	ἐμαυτήν	ἐμαυτό	
σαυτοῦ	σαυτῆς	σαυτοῦ	} plur. rectisque carent.
σαυτῶ	σαυτῆ	σαυτῶ	
σαυτόν	σαυτήν	σαυτό	
ἐαυτοῦ	ἐαυτῆς	ἐαυτοῦ	} horum sequuntur pluralia.
ἐαυτῶ	ἐαυτῆ	ἐαυτῶ	
ἐαυτόν	ἐαυτήν	ἐαυτό	
ἐαυτῶν	καὶ σφῶν	αὐτῶν	} Affinge foem. et neutra.
ἐαυτοῖς	καὶ σφίσι	αὐτοῖς	
ἐαυτούς	καὶ σφᾶς	αὐτούς	

De Adverbio.

Hactenus partes, quae declinabiles vocantur, compendio tractavi. Supersunt indeclinabiles, Adverbium, Praepositio, Coniunctio. Interiectionem Graeci sub Adverbio comprehendunt. Quid enim aliud est Interiectio quam verbi σχελιαστικοῦ nota, et quasi declaratio? Adverbium igitur est, quoniam verbi nota.

Adverbium ἐπίρρημα, quod verbo adiectum ipsum definit. Id significationibus adverbii fit. Accidit ergo adverbio significatio. Nam alia sunt loci, ut ἐνταῦθα hic. Alia temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualitatis, ut ἡδέως iucunde etc. Variationes significationum, quandoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum videbatur hic omnes recensere. Sed de localibus attingam pauca, quo gratum pueris faciam.

Adverbia localia aut sunt genuina τοῖς ἀκλίτοις, ut ἐκεῖ, ἔξω, aut a nominibus trahuntur; τῶν γνησίων facilis notio est, quoniam definita sunt numero, quid significant, in locone, an de loco, an ad locum. Quae a nominibus trahuntur, sic discernimus.

Θι desinentia in loco significant, ut ἀγρόθι in agro. Ideo ἀγρόθι penultimam acuit, quia ab ἀγρός acutae ultimae cadit. Tenes enim regulam, haud fere excedere tonum syllaba, quae recti acuti finis est. Tu faxis pariter et de aliis iudices. ἄλλοθι antepenultimam acuit, quia ἄλλος primam, non ultimam. Sic de aliis. Ἀθήνησι in Athenis; desinunt enim σι, quae a pluralibus⁶⁴) nominibus cadunt, similia dativis suis.

σε ad locum, ἀγρόσε et ἀγρόνδε, ut sit nominis aliqua in eo species, sic Ἀθήναζε; nam pro σε, ζε faciunt huiusmodi pluralium παράγωγα.

θεν de loco, Ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν e coelo.

Accidunt adverbio item compositio, ut πάλαι πρόπαλαι, et comparatio, σοφῶς σοφώτερον σοφώτατον.

De Praepositione.

Simillima adverbio praepositio πρόθεσις est. Nam et pleraque adverbia Graecorum, casibus nominum construuntur, ut χωρὶς τούτων etc., quod nos praepositionem facimus, praeter haec:

64) pluralibus] Edit. 1538., 1541. male: pluribus

ἄκρι σκελῶν, Crurum tenuis, Graeca constructio. Idque hoc loco a Graecis dissidemus, qui nullum adverbium regere casum dicimus, et praepositiones incerto numero deputamus, ut pridie Calendas, Pridie quoque praepositionem patiamur. Graeci vero definitas numero praepositiones habent, omnes decem et octo sunt.

Quare quid inter adverbium et praepositionem intersit, fortasse dubitas. Sed huius loci non est haec tractare. Praepositiones tibi ordine recensebo, et nonnihil constructionum τῶν προθέσεων attingam, praelusurus iis, quae alio mihi opere scribentur. Vix enim alia pars Graeci sermonis liberius vagatur. Nos vel hoc faciemus modo, ut puerum sollicitum in observanda notandaque praepositionum syntaxi reddamus.

Accidunt praepositioni Tonus et Casus. Quae tonis insigniuntur, acutae sunt posteriori syllaba, ἀπό, ὑπό, περί. Perinde ac Latinorum προθέσεις, contra Troiam sita Tenedos. Transferunt tonum in priorem syllabam, si casum sequantur, εἰρήνης περί. Sic et Latinis in more est, Italiam contra etc.

Tenues omnes sunt a vocali coeptae, praeter ὑπό et ὑπέρ. Omnia enim ab *v* incipientia aspera sunt.

Casus tres habet praepositio, genitivum, dativum et accusativum. Praeponi casui solet, ut apud Latinos ἀναλογικῶς. Caeterum ornatus loco habetur, et in soluta oratione praepositionem casu antevorti, ut Διονύσου μὲν περί πολλὸς λόγος, Ἡρακλέους δὲ οὐ πολλός. De Baccho mentio crebra, de Hercule infrequens, ut ille in fluentem luxu Graeciam dixit.

Omnes praepositiones Graecorum apponi, componique possunt. Sunt autem, aliae monosyllabae, aliae disyllabae.

De constructione et significantia monosyllabarum.

Ἐν, *in* significat cum ablativo constructum, soli dativo ξυντάσσεται, ut ἐν οἴκῳ. Pro ἐν ἐνί faciunt, ut ἐνὶ θυμῷ, Homerus. Ἐν ἄδου, ἐξ ἄδου non sunt huius ordinis, Atticae eclipses, qualis haec Livii est: ad Murtiae, aut⁵⁵⁾ Terentii: ad Dianae. Composita non *in* ablativi modo, sed et *in* accusativi significat, ἐμβάλλω iniicio.

Εἰς et ἐς Attice, *in* accusativo constructum significat, solum accusativum exigit, εἰς ὕδωρ γράφω. In aquam scribo. Motum ad inanima significat. Ne dicito: ἴθι εἰς πατέρα. Vade ad patrem, sed ἴθι εἰς ἀγοράν, in forum. Itaque localibus familiaris est, ut ἐς κόρακας, Ad corvos, qui locus suppliciorum in Thessalis fuit, unde factum est verbum σκορακίζειν, τῷ σσηματικῶς addito, quod profligare, eiicere, damnare significat. Interpres Psal. 26. [27, 9.], eo usus est, βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσης με, quo Hebraismus commodius redderet, non est enim uti nos legimus sine emphasi: Adiutor meus esto, ne derelinquas me⁵⁶⁾, sed ne odio persequere, ne profliga me, ἰσχυρῶς ἦν quale et hoc est, timor Dei odit malum, excutit, propulsat etc. Composita *in* accusativi significationem habet, εἰσάλλομαι insilio.

Ἐξ, quae et ἐκ dicitur, *ex* significat, soli genitivo constructur, ἐξ ἀμάξης, e plastro. Locum, tempus causamque notat, ἐξ ἡδονῆς τὸ δυστυχεῖν. E voluptate miseria. Composita auget, φάγω, ἐκφάγω edo, exedo. Sic τήκω liquefacio, ἐκτίκω tafefacio, ut Psalm. 38. [39, 12.] καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Et tafefecisti ceu araneam animam eius. Quo loco miror, cur Hieronymus, posuisti, mutarit, cum Hebraeis sit ὀξῆ) quando quod sequitur, pro animam eius, desiderabilia eius non incommode reddidit, est enim illic ἰσχυρῶς et ni fallor apte quadret sententiae. Est enim psalmus hic confessio eius, quod a Domino correptus vindicem agnoscit, et poenam fert. Ergo inquit, corripuisti me, et tafefecisti desideria mea, id est, contudisti effrenem vim et gliscentem concupiscentiae meae ardorem.

Alioqui ἐξ composita ἐξω quoque significat, ut ἐκβάλλω eiicio, extra iacio, ἐκφρων desipiens.

Σύν, ξύν, *cum* copulativam significat, libet enim cum Prisciano loqui, dativo constructur, auxilia, coniunctionemque designans, ξύν χάρισιν, cum Gratiis. Idem et composita potest, ξυμβάλλω, σύμβολα.

Πρὸς, constructione variat significationem. Genitivo iuncta *ab* notat, exitum a persona, πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθά, id est, a Deo bona. Est et iurandi nota, πρὸς χαρίτων. Per Gratias.

55) aut] Ed. 1538. typ. errore: ad

56) Lectio enim recepta, ad quam haec spectant, est: μὴ ἐγκαταλίπης με.

Perinde ac si Latine dicas: per te, per, qui te talem genuere parentes. Item *coram*, *πρὸς τῶν ἐπισκόπων*, coram Episcopis. Et officium, οὐ *πρὸς φιλοσόφου φιληδονεῖν*. Non est philosophi voluptati indulgere. Quanquam Demosthenes in oratione contra Aeschinem et *πρὸς ἐμὲ* hac significatione usurpat: ad me pertinens. Est et iunctura casus, qui passivo construitur, *Σωκράτης φιλεῖται πρὸς δαίμονος*.

Dativo, *supra*, ut *πρὸς τούτοις*⁵⁷⁾. Et *prope*, *erga*, *πρὸς ἅπασιν*, Demosthenes.

Accusativo iuncta, tum demum propriae significationis est, ut Manuel Moscopulus grammaticus omnium, ni fallor, qui superiore seculo literas instaurarunt, idem longe diligentissimus ac doctissimus, inquit: *ὅτε δὲ ἡ πρὸς τὰ ἐαντῆς σημαίνει, καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ ἑτέρας, μετ' αἰτιατικῆς ξυντάσσεται*. Motum ad personam significat, *ἔθι πρὸς τὸν ἄρχοντα*, id est, ad magistratum. Nec ad solas personas, sed ad inanimata, *πρὸς περίπατον*, Plato. *Adversum* significat, *Γότθοι πολεμοῦσι πρὸς Ῥωμαίους*, Gotthi bellum cum Romanis gerunt. Tale est *πρὸς κάρα κάριζε*. Neque vero motum significat solum, sed et quietem, id est, esse aliquid in loco, habetque emphasisin, *apud*. Lucianus in Cycno: *σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς*, Sirenas esse apud eos. Et *πρὸς σῆμα μητριᾶς κλαίεις*, Apud nocvercae tumulum ploras. Imitationem signat, ut *πρὸς μύρτον ἄδειν*, *πρὸς κλεψύδραν λέγειν*. Est e Graecis quispiam non ignobilis autor, qui magni mysterii loco *πρὸς* imitationem ac similitudinem designare putat apud Iohannem [1, 1.]: *ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν*. Et verbum erat apud Deum, verbum patris, *ἐκόννα* esse non spiritum. Composita *ad* valet, quam equidem significationem propriam *τῇ πρὸς* arbitror, *προσκαλῶ*, advoco.

Πρό, *ante*, Genitivi solius est, loci temporisque nota, Prisciano teste, *πρὸ πύλης*, ante portam. Composita *prae* significat, *προβάλλω*, praerono, *πρόβλημα*. Nonnunquam *ἀντὶ* significat, *γῆν πρὸ γῆς*, terram pro terra.

De disyllabarum constructione.

Παρά genitivo, dativo et accusativo construitur, sed alia significatione. Genitivo idem quod *πρὸς* signans exitum a persona, *βοήθειά μου*

παρὰ κυρίου. Auxilium meum a domino. Sic Plato in Phaedro: *παρὰ Λυσίου, ὃ Σώκρατες*.

Hac item praepositione passivum verbum casui aptatur, ut adversus imperitum Lucianus: *ξυλλαβὼν τὰ τοῦ Θουκυδίδου ὅσα παρὰ τοῦ Ἀημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθη*. Nactus Thucydidae opera, eaque quae a Demosthene octies descripta sunt etc. Significat et *supra* genitivi syntaxi, ut *θεὸς τοῦ μεγίστου τῶν ἀριθμῶν ὑπεροχῇ, παρὰ τῶν ἐγγυτάτων*. id est, Deus, maximi numerorum excessus supra proximos numeros est. Athenagorae verba sunt in oratione, qua legatus ad Antoninos Caesares circiter annum salutis instauratae centesimum et septuagesimum dogmata Christiani nominis tutatus est. Quo loco unum Deum asserit e philosophorum decretis. Hanc *ὑπογραφήν* Dei, familiarem scholae Pythagoricae e Philolao testem unitatis Dei allegat prorsus *ἀνιγματώδη*. Quamobrem, quo studiosis elegantioris philosophiae gratum faciam, scrupum solvam. Idque vel maxime oblectandi Francisci Stadiani amici nostri summi gratia, cui, ut est philosophiae omnis novae ac veteris probe peritus, ad haec Theologicas literas *τὸν νοῦν κατασκευασάμενος* sancte complexus, ea Pythagorae sententia mire probari solet. Est autem summa rei. Deus excessus est, quo maximus numerus, denarius videlicet, proximum nonarium superat, vincit nonarium unitate denarius. Deus igitur unitas est, atque adeo denarii unitas, perfectissimi numeri, id est, naturae omnes omnium perfectionum gradus complexae. *Supra* proximos numeros, sunt creaturae quaedam *εἰκόνες* Dei, *καὶ Θεοτυπία*, quae nobis ceu methodum praebent cognoscendi Dei. Quare sapiens vir Pythagoras *ὑπογραφήν* Dei e proximis denario numeris, id est, e similibus divinae naturae spiritibus traxit. Tempero mihi, ne longius extra septa evehar, ut dici solet, quod, si quis mihi contingeret lector studiosus mysteriorum philosophiae, haec pro ingenio suo uberius agat.

Dativo *παρά* construitur, *prope* vel *iuxta* significans, *παρὰ τῷ κυρίῳ ἔλεος*, Apud Dominum misericordia. Locorum ac personarum est, Aristoteles in Eudemiis moralibus *παρὰ τῷ Θεῷ* dixit, pro: a Deo.

Accusativo motum ad rem signans, *παρ' αὐτὸν ἴωμεν*, ad ipsum eamus. In Parmenide Platonis *παρὰ πότον βακχεύειν*, Insanire ad po-

57) ut *πρὸς τούτοις*] in Editt. 1522—1541. desunt.

cula, *παρὰ πάντα τὸν χρόνον*, Demosthenes, Circa omne tempus. Et hac constructione *prope* significat, Homerus [Il. IX, 67.], *παρὰ τάρφρον ὀρυκτῆν*. Iuxta fossam. Causam idem notat, ut *παρὰ τὸ εὖ ζῆν τὸ κλέος*, Gloria est, eo quod bene vivatur. Item *circa*, *παρὰ τὰ ἀδικήματα*. Demosthenes. Item *praeter*, *παρὰ πρέπον*, praeter decorem. Composita aut minuit, ut *παράσημος φήτωρ*, malae monetae, id est, adulterinus orator, apud Demosthenem. Aut *prope* seu *iuxta* significat, ut *παρακολουθεῖν*, prope sequi seu subsequi, assiduum adesse. Ita Simplicius magni nominis Peripateticus in praefatione sua in Categorias, *ἐπιμελέστερον δὲ, ὡς οἶός τε ἦν, τοῖς Ἰαμβλίχου παρακολουθῶν ἀπεγραψάμην, καὶ αὐτῇ πολλαχοῦ τῇ λέξει τοῦ φιλοσόφου χρησάμενος*, id est, Qua vero potui diligentia, Iamblichi commentariis inhians, eos transscripsi etc. In quam sententiam accipiendum videtur, quod est apud Lucam cap. 1. [vs. 3.] *παρακολουθηκότες* inhiant *τοῖς αὐτόπταις* narrantibus solito, e quibus rem omnem didici etc. Congere acervos compositorum a *παρά*, spectaturus duplicem eam significationem, minuendi, aut *prope* seu *iuxta*. Minuit *παραδειγματίζω*, prope significat, *παρεμβάλλω*, prope infodio. Graeci hoc verbo significant id, quod Latini dicimus vallum ducere, vallo munire, vallare. Psal. 33. [34, 8.], *παρεμβαλεῖ ἄγγελος κυρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ἔρυσεται αὐτούς*. Nostri vertunt: Immittet angelus Domini in gyro timentium eum, et eripiet eos. Quanto praestabat, vallabit aut vallo muniet, quando id et Graeca et Hebraica sonant *ἦη* et *παρεμβαλεῖ*. Nam futurum est hoc *παρεμβάλλω παρεμβαλῶ*, ut a *ψάλλω ψαλῶ*. Et nescio, quorsum nostri huius versiculi interpretes. Chrysostomus in nobili illa Panegyri de angelis, ad coelestium spirituum munia refert, sic inquit: *δι' ἀγγέλων τοῖς ἀξίοις ἐκ πειρασμῶν λύτρωσις, παρεμβαλεῖ γάρ φησιν ἄγγελος κυρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ἔρυσεται αὐτούς*.

Ἄνα per loci aut temporis, accusativi solius est, *ἀνὰ ὅλον χρόνον*, per omne tempus. Schematicῶς genitivo, ut *ἀνὰ μέσων ὄρέων*, per medios montes.

Composita significat, quod *re* Latinis solet, *ἀναμάθω* redisco. Cave putes ab *ἀνὰ* composita esse, quae privandi significantia usurpamus, ab

ἀ, si sequentis dictionis initium vocale fuerit, *ν* interposita, ut *ἀνάργυρος ἄνευ τοῦ ἀργυρίου*.

Διά genitivo iuncta *per*, instrumentum signat, *διὰ πείρας συγχῆς*, per frequens studium. Est et cum locum tempusve notat, *διὰ δακτυλίου δεῖσε ἐλκυσθῆναι*, per annulum, apud Aristophanem.

Accusativo *propter*, *διὰ φόβον*, propter timorem. Homerus superioris constructionis significantiam hoc casu extulit [Il. X, 41.], *νύκτα δι' ἀμβροσίην*.

Composita *dis* significat, *διαρτᾶν*, dividere, *διαπάλλιν*, per vices psallere, *διάπαλμα*, vicis-situdo psallendi.

Κατά, genitivo iuncta, accusandi nota, *λόγος τοῦ Πορφυρίου κατὰ χριστιανῶν*, Contra Christianos. Et progressum de re quapiam indicat, *κατ' αἰγίλιπος πέτρης*, apud Homerum [Il. IX, 15.] de excelsa rupe, et *κατ' Οὐλύμποιο καρήνων*, de Olympi vertice. Odyss. 1. [vs. 102.] Propemodum tale est, *κατὰ πετρῶν σπειρώ*. In petras semino.

Accusativo *secundum* signat, *κατὰ τύπον*, secundum typum, *κατὰ ῥάβδον*, apud Isocratem, ad virgulam, *κατὰ ῥάβδον ἔφρασε*, Ad virgulam pronuntiavit, id est, sartum carmen cecinit. Temporis item nota est, ut *καθ' ἡμᾶς ἐνδοξος ἀνήρ ἐστιν Ἰωάννης ὁ καπνίων*.

Composita aut *deorsum* significat, ut *καταβαίνω*, descendo. Sic *καταλέγω*, ordine dico, et quasi deduco deputoque dicendo. Homerus [Il. IX, 115.] *οὔτι ψεῦδος ἐμᾶς ἄτας κατέλεξας*. Unde fit *κατάλογος*. Ita fit, ut *κατὰ* propemodum *dis* significationem obtineat, ut apud Theocritum *εἰδυλλίῳ X. [vs. 55.] μὴ πιτάμης τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμνον*, Ne incidas manum disseccans cuminum. Parioemiacon est, unde et avaros *κυμνοπρίστας*, cuminisecas Aristoteles quarto Moralium nuncupat. Aut vitiat infamatque compositionem perinde ac *παρά*, ut *κατανηφίξεσθαι*, apud Demosthenem, damnari.

Μετὰ genitivo constructa idem potest quod *σύν*, autore Prisciano. *ἡδὺς μετὰ φίλων βίος*, Suavis cum amicis vita. Saepe hac significatione dativum patitur ut *σύν*, *μετὰ πρώτοις*, Homerus [Il. V, 536. et al.].

Accusativo *post* designat, *μετὰ τὰ φυσικά*, id est, post naturalia.

Composita aut *cum*, *μετέχω* participo, *μέτοιχος* inquilinus. Aut *trans*, *μέτωπον*, trans faciem, frons.

Ἀντί pro, retribuendi vim habet, *ἀντί ἀγαθῶν κακὰ, ἀντ' εὐεργεσίας σκόρπιον*. Genitivo soli construitur.

Composita *contra* significat, ut *στρέφω*, verito, *ἀντιστρέφω* contraverto.

Περί genitivo iuncta, *de*, memorativa particula est, ut appellat Priscianus eam, *περὶ τῶν ἀγώνων*. De agonibus. Et *περὶ σοῦ μάχομαι*, Pro te pugno. Quo casu et *prae*, excellentiae nota est, ut Homerus [II. IX, 38.] *σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τιμηθῆσθαι περὶ πάντων*, Sceptro dedit honorari te *prae* omnibus.

Dativo *pro*, usum, commodum notat. Homerus Odys. VII. [vs. 110 sq.] *περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς*, de mulieribus Phaeacum, Pro eis dedit Minerva opera scire egregia, et bonam habere mentem.

Accusativo *circa*, locum, causam, tempus, *περὶ τείχη, περὶ πολιτείαν, περὶ ὥραν ἕκτην*, circa horam sextam, ut Actuum 10. [vs. 9.]. Quin et cum accusativo excellere designat, *ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν*. Qui superat mentes hominum. De Ulysse Odys. I. [vs. 66.] Una ex praepositionibus omnibus *περὶ* tralato tono, adverbiascit, ut apud Homerum Iliados IX. ⁵⁸⁾ [vs. 53.] *Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἐν καρτερὸς ἔσαι*. Tydide, admodum in bello strenuus es, *πέρι* egregie, eximie.

Composita *circum* significat, ut *περιπατέω*, obambulo.

Item excellentiam, ut *περικαλλής* admodum venustus, *περίεμι* antecello, praesto, quae significatio *ἀναλογικῶς* genitivum exigit. Aristophanes per accusativum extulit, ut *περιφρονῶ τὸν ἥλιον*.

Ἐπί, genitivo iuncta *circa* significat, ut Demosthenes: *ἐμοὶ δ' ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὐνοίαν ἐνδέειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων τῶν πρώτου γεγενημένων*. Mihi vero quam superioribus certaminibus expertus sum benevolentiam, et nunc indulgere etc. Item tempus, id quod mirum in modum frequens est, *ἐπὶ Κρόνου*, Re gnante Saturno, Temporibus Saturni.

Dativo *propter* et *super*. Propter, *ἐπὶ ἀγαθῷ πατρὶ ἐπαινηθεὶς υἱός*. Super, *ἐπὶ κρηπίδι*

τείχος, Super fundamento murus. Item *in* ablativi, *ἐπὶ βιβλίῳ*, In libro.

Accusativo, motus ad rem exponitur, ut *ἐπὶ νῆας*, In naves. *Adversum* seu *contra* [Psalm. 142, 4.], *ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμα μου*. Anxiatus est adversum me spiritus meus. Demosthenes *ἐπὶ τοῦτο*, propterea etc.

Composita accusativi *in* seu *super* significat, *ἐπιγράφω*, inscribo.

Ἀμφί, prorsum idem quod *περὶ* construendo significandoque potest. *Pro* saepe significat, ut *περὶ*, [Hom. Od. I, 48.] *Ἄλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆ δαΐφροني δαίεται ἦτορ*, Pro Ulysse angor.

Composita *circum* significat, *ἀμφιβάλλω* circumiicio. Hinc *ἀμφίβολον*, *ἀμφιβολία*.

Ἀπό genitivi solius est, motum a loco, re, persona, circumstantia. Nec motum modo, sed et absentiam significat, *ἀπὸ πατρίδος*, a patria, *ἀπὸ τῆς ἰσῆς οὐσίας*, ex aequis viribus.

Composita iisdem significationibus usurpatur, *ἀπογράφειν* describere, ab alio exemplari scribere. Historicum verbum, pro censum agere. Describi orbem in Luca [2, 1. 3. 5.] legimus, pro censum orbis agi.

Ὑπό genitivo *sub*, occulendi nota ⁵⁹⁾, *ὑπὸ κόλπου*, sub sinu. Causam quoque notat, *ὑπὸ νόσου*, a morbo, qua constructione proprium verbis passivis est. Sunt enim passivorum praepositiones tres, *πρός*, *παρά* et *ὑπό*. Moscopulus proprium esse verbis ait, quae vim quandam victi, superati, illusi designant. Plutarch. in Isocrate: *εἰς ἀλλοὺς κεκωμώθηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους*, Comoedia lusum est ab Aristophane in tibias etc. Caeterum generaliter omnium esse passivorum *ὑπὸ* scias.

Dativo *sub*, situs, non occulendi nota, ut *ὑπὸ δένδρῳ*, sub arbore.

Accusativo eadem significatio manet, quamquam *subter* potius videtur, ut *ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες*, Subter terram habitantes.

Ὑπέρ genitivi, *pro* significat, auxilii nota, et defensionis [Rom. 5, 8.], *ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν*, pro nobis Christus est mortuus. Item causae sive argumenti, *ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς*, De asini umbra.

Accusativo *supra*, *ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ*, Supra hominem sapit, *ὑπὲρ τὰ μέτρα*, *ὑπὲρ ἔσκαμμένα*, extra septa, *ἔσκαμμένα* participium

⁵⁸⁾ IX.] sic recte Editt. 1541., 1545. sqq.; Editt. 1522., 1538., 1542. male: primo.

⁵⁹⁾ nota] in Editt. 1522—1541. deest.

praeteritum ab ἔσκαμμαι praeterito verbi ἀκάπιομαι fodior.

Hae sunt Graecorum praepositiones in hunc modum paucis expositae pro varietate constructionum; longe plurimi idiotismi a me in Constructionum volumine conscribentur.

Finis Praepositionum⁶⁰).

De Coniunctione.

Συνδεσμός ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως, hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine.

Accidit autem Coniunctioni σχῆμα. Figura simplex, ut ἐπεὶ. Composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquae sunt συμπλεκτικοί, id est, copulativae, ut μὲν quidem, δέ autem, τε que, καί et, ἀλλά sed, ἀτάρ sed, αὐτάρ sed⁶¹), ὅτι quod.

Aliquae autem διαζευτικοί, id est, disiunctivae, ut ἢ vel, ἦτοι sive, ἢέ sive.

Aliquae autem συναπτικοί, id est, continuativae, ut εἰ si, εἴπερ, εἶδη, εἰδήπερ siquidem.

Aliquae autem παρασυναπτικοί, id est, subiunctivae, ut ἐπεὶ, ἐπειπερ quoniam, ἐπειδή, ἐπειδήπερ postquam.

Aliquae autem αἰτιολογικοί, id est, causales, ut ἵνα ut, ὅπως ut, ὅφρα ut, γάρ enim, ὅτι quod, διότι quia, καθότι quoniam, ἐνεκα causa, οὕνεκα quia.

Aliquae autem ἀπορηματικοί, id est, dubitativae, ut ἄρα an, εἴτα postea, μῶν num, μή an.

Aliquae autem συλλογιστικοί, id est, collectivae sive rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλά sed, ἀλλὰ μὲν verum, οὖν igitur, τοίνυν igitur, τοιγάρτοι itaque, τοιγαροῦν ergo.

Aliquae autem παραπληρωματικοί, id est, repletivae, ut δὴ iam, ῥά nempe, θὴν quidem, νύ certe⁶²), πού, τοί, αὖ, οὖν, πέρ, πῶ⁶³).

60) Finis Praepositionum.] sic Ed. 1542.; Ed. 1522. Finis de praepositione; Ed. 1541. Finis praepositionis; in Editt. 1518., 1538., 1545. sqq. haec subscriptio omissa est.

61) sed] in Ed. 1538. deest.

62) νύ certe] sic Editt. 1518., 1522., 1541—1557.; Ed. 1538. νή certe.

63) πῶ] sic Ed. 1538.; Editt. 1541—1557. πῶ; Editt. 1518., 1522. πρό.

μὴ⁶⁴), δὴτα, γέ quidem. At γέ non solum repletiva est, sed etiam diminutiva et causalis.

Aliquae autem δυνητικοί, id est, potestatis, ut ἄν, κέ, κέν, si, sive, utique. Inveniuntur etiam apud poetas repletivae.

Aliquae autem διακριτικοί sive ἐπιλεκτικοί, id est, discretivae sive electivae, ut ἢ quam.

Aliquae autem ἐλαττωτικοί, id est, extenuativae sive diminutivae, ut γοῦν saltem, γέ saltem.

Aliquae autem ἐναντιωματικοί, id est, adversativae, ut ὅμως tamen, καίτοι etsi, καίπερ quamquam, ἔμπης tamen, εἰκαί etsi.

Finis Coniunctionum⁶⁵).

THERSITA

e secundo Iliados Homericæ

[vss. 212—220.].

(Hanc inscriptionem in Editt. omnibus huius Grammaticæ subsequuntur: 1. Textus graecus huius loci; 2. eius Interpretatio latina Melanthonis; 3. eiusdem Scholion; 4. eius Examen. Hoc loco non solum textum gr., sed etiam interpretationem lat. et scholion omitto, quod utrumque iam in huius Corp. Vol. XVIII. p. 124—126. attuli, et tantum Mel. Examen huius loci illic consilio omissum (conf. p. 126. nota 11.) h. l. exhibeo, numeris versuum, ad quos singula spectant, adscriptis.)

Examen.

(Vs. 212.) Θεροίτης unde? In propriis nominibus negat Herodianus quaerendas etymologias, nisi fabularibus illis, quae non temere a poetis confinguntur. Quis enim dubitet Achaten frustra a Virgilio, Pyrgopolinicen casu a Plauto nominatum? Quare de etymo nominis Thersita dicendum est. Θεροίτης a θάρσος dicitur, quod confidentiam prope ac temeritatem significat, id quod vides quam apte quadret. Ut enim modestiae virtutum omnium elementa tribuunt philosophi, ita contra temeritati vitiorum omnium πρώτα, et ni fallor, haec vel aptissima est linguae concitandae. Reliqua alias. Declina Θεροίτης ut Ἀγχίσις.

μόνος, pro μόνος Ionice, augendi syllabae gratia, ut upilio, pro opilio.

ἀμέτροεπής, ἄ sine, μέτρον⁶⁶) mensura, ἔπος sermo, futilis, loquaculus, sine iudicio ac

64) μὴ] Ed. 1538. μή

65) Haec subscriptio, quam Editt. 1542. sqq. exhibent, in Editt. 1518—1541. deest.

66) μέτρον] Ed. 1538. typ. errore: ἀμέτρον

modo multa effutire solitus. Vanus enim est, qui orationem ratione non metitur, qui liberam ac vagam linguam non cohibet iudicio. Recte Hesiodus [Opp. et D. 719 sq. Ed. Goettl.], multam esse linguae gratiam iudicat, si modo cohibeatur:

Γλώσσης τοι θησαυρός ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.

ἀμετροεπῆς cuius generis? Communis. Declina ut ἀληθῆς primae contractorum, qua flectuntur omnia prae adiectiva in ης derivaticia.

ἐκολῶα⁶⁷⁾ Verbum, cuius temporis? Praeteritum imperfectum est indicativi modi, coniugationis secundae contractorum, κολῶάω ut βοάω, ἐκολῶαον, et contractim ἐκολῶων. ἐκολῶαες, et contractim ἐκολῶας. ἐκολῶαες, et contractim ἐκολῶα. Caeterum verbum ὀνοματοποιὸν est.

(Vs. 213.) ἔπεα. Sunt qui ab ἐπεσθαι trahunt, ut nos sermonem a sequendo. ἔπος declina primae contractorum, ut χάος. Deinceps qui volet oratione exequatur, cur ἀμετροεπῆ poeta, deinde ἔπεα ἀκοσμά τε καὶ πολλὰ⁶⁸⁾ dixerit, excutiat.

(Vs. 214.) ἐριζέμεναι pro ἐρίζειν. Vide supra in formatione infinitivi τύπτειν. Hic vero belle poeta factiosum designat, bonis infensum, cum optimatibus contendentem.

(Vs. 215.) εἶσαιτο unde? Medium praeteritum aoriston optativi, ut τυπαίμην. Thema verbi εἶσαιτο est εἶδω, unde et τὸ ἦδη est, id est, novit, quod supra secundi versiculi expositione praeterii, nam hic agetur.

Flecte εἶσαιτο et ἦδη⁶⁹⁾.

εἶδω	{	τύπτω	Ex activis quaedam raro usurpantur, surroganturque eis media.
εἶδον		ἔτυπτον	
εἶκα ut		τέτυφα	
εἶσω		τύψω	
εἶσα		ἔτυψα.	

67) ἐκολῶα] sic, φ cum s subscripto, et hanc formam et seqq. scripsi; Editt. huius Gramm. omnes habent φ sine s subscr.

68) καὶ πολλὰ] sic Editt. huius Gramm. in hoc quidem Examine; at in textu gr. praemisso (aeque ac in Ed. Wolf.) legitur: πολλὰ τε

69) Haec verba in Editt. 1522., 1541. subsequitur inscriptio: Activa; in Ed. 1539. haec illis verbis superscripta est; in Editt. 1542. seqq. deest.

Media.

Praesens εἶδομαι ut τύπτομαι.

Praeteritum imperfectum⁷⁰⁾ εἶδόμεν ut ἐτυπτόμεν.

Praeteritum perfectum εἶδα. Formatur enim per praesentis characterem, sicut supra in regulis vidisti. Hinc fit diphthongi temperamento ἦδα.

Praeteritum plusquamperfectum εἶδειν⁷¹⁾, et diphthongi temperamento ἦδειν. Vides ergo primae syllabae variationem, posterior syllaba dialectis variat. Nam pro ἐτετύφειν regulari praeterito plusquamperfecto dicunt Iones ἐτετύφρα. Sic ergo pro εἶδειν vel ἦδειν est ἦδεα. Flecte sic ἦδεα ἦδεες ἦδεε. Ex hac tertia persona ἦδεε fit crasi ἦδη. Nam εε in η mutari in declinationibus nominum contractorum vidisti, τείχεε τείχη. Adnotabis et hoc, quandoquidem εε in η cum subscriptione transit, primam verbi ἦδη subscribi, posteriorem non. Nam εε non mutatur nisi in solum η.

Futurum εἶσομαι.

Aorist. a. εἶσαίμην. Reliqua ex his forma κατὰ τὴν ἀναλογίαν, et in optativi aoristo habebis εἶσαιμην.

Haec tibi verbi huius coniugatio multis certe locis proderit. In primo Iliados [vs. 70.] verbum ἦδη invenies, ut innumera alia loca praeteream, Ὅς ἦδη τὰ τ' εἶόντα, τὰ τ' εἰσοόμενα, πρό τ' εἶόντα. Volo item te admonitum regularum augmenti praeteritorum, quorum εἶδω praeteritis non variet regulariter εἶδον εἶδα.

(Vs. 216.) ἔμμεναι Ionicum, vide εἶναι. αἰσχιστος. Vide formas comparationum

αἰσχρός	αἰσχίων	αἰσχιστος
αἰσχρά	αἰσχίων	αἰσχίστη
αἰσχρόν	αἰσχίον	αἰσχιστον

ἦλθε Aoriston secundum vocis activae.

ἔλεύθω	ἦλευθον	
ἦλευκα	ἦλεύκειν	ἦλευσα

ἦλυθον, ἦλθον per syncopen, unde ἦλθε est.

(Vs. 217.) Τὸ ὤμω humeri, dualia sunt. οἱ pronomen reciprocum, ei.

(Vs. 218.) συνοχηχότε⁷²⁾ participium praeteritum activae vocis a συνοχέω, vide formam in participiis, estque duale.

70) Praeteritum imperfectum] sic Editt. 1522., 1541.; Ed. 1538. typ. err.: Praet. perfectum; Editt. 1542. seqq. pro hoc lat. nomine et subsequenti habent graeca: παρατατικός, παρακείμενος.

71) εἶδειν] Ed. 1538. ἦδειν

72) συνοχηχότε] sic Editt. huius Gramm. et h. l. et in textu gr. praemisso; apud Hom. Ed. Wolf. legitur συνοχηχότε.

(Vs. 219.) ἐπενήνοθε, ἐπὶ, ἐν, ἀνέθω, ex his verbum hoc compositum est. Coniuga sic: ἐπενανέθω ἐπενήνοθον. Nam verbum, non praepositio augetur, ut supra in regulis meminimus, ἐπενήνεκα, et medium ἐπενήνεθα et Attica mutatione, ἐπενήνοθα, sicut λέλογα.

Finis 73).

CHELYS MERCURII,
ex Homericis Hymnis.

Locus Homericus sic inscriptus, qui in omnibus huius Gramm. Editt. invenitur, continet Hymni eis Ἑρμῆν versus 29—55. graece inde a verbo ἐγέλασσε (vs. 29.) usque ad verb. περιώμενος (vs. 55.), subiuncta interpretatione latina et scholio Mel., quas iam in huius Corp. Vol. XVIII. p. 155 sq. attuli, quapropter h. l. omittuntur. — Hoc loco Homericō haec Gramm. in Editt. 1518—1541. finitur; in Ed. 1542. additus est Luciani locus [ex Deorum dialogis dialogus XIX. Ἀφροδίτης καὶ Ἑρῶτος integer] graece fere duas paginas explens, inscriptus: LUCIANI CUPIDO, cui neque interpretatio lat., neque scholia adiuncta sunt, quam ob causam h. l. itidem omittitur. Huic loco graeco Camerarius in suis Editt. addidit Epigramma Platonis graece cum scholiis. Hoc additamentum praetermitto, quod non Melanthonis, sed Camerarii est.

Praeterea in Ed. 1542. illum Luciani locum et in Camerarii Editt. illud Platonis epigramma subscripserunt Tabulae Coniugationum, quibus praefixus est hicce titulus: Tabulae Coniugationum. Verborum Circumflexorum. Item Verborum in μ. Has tabulas h. l. exhibemus, quoniam non tantum in Camerarii Editt., sed etiam in Melanthonis Editionum tertia aetate leguntur.

TABULAE CONIUGATIONUM

Verborum circumflexorum.

Item Verborum in μ.

Τῶν περισπωμένων ξημάτων συζυγία.

PRIMA CIRCUMFLEXORUM.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώως.

S. ποιέω, ᾧ	ποιέεις, εἷς	ποιέει, εἶ
D.	ποιέετον, εἶτον	ποιέετον, εἶτον
P. ποίεομεν, οὔμεν ¹⁾	ποιέετε, εἶτε	ποιέουσιν, οὔσιν.

Παρατατικός.

S. ἐποίηον, οὖν	ἐποιέεις, εἷς	ἐποίηε, εἶ
D.	ἐποιέετον, εἶτον	ἐποιέετην, εἶτην
P. ἐποιέομεν, οὔμεν	ἐποιέετε, εἶτε	ἐποίηον, οὖν.

Παρακείμενος.

S. πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε
D.	πεποίηκατον	πεποίηκατον
P. πεποίηκαμεν	πεποίηκατε	πεποίηκασι.

73) Haec subscriptio in Editt. 1538., 1545. sqq. deest.

1) οὔμεν] sic recte Ed. 1557.; Editt. 1542—1548. male: ᾧμεν.

Ἵπερσυντελικός.

S. ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκαις	ἐπεποιήκει
D.	ἐπεποιήκαιτον	ἐπεποιήκειτην
P. ἐπεποιήκαμεν	ἐπεποιήκατε	ἐπεποιήκασαν.

Ἰόριστος α΄.

S. ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε
D.	ἐποίησατον	ἐποίησάτην
P. ἐποίησαμεν	ἐποίησατε	ἐποίησαν.

Μέλλων α΄.

S. ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει
D.	ποιήσετον	ποιήσεται
P. ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώως.

S. ποίεε, εἶ	ποιεέτω, εἶτω
D. ποιέετον, εἶτον	ποιεέτων, εἶτων
P. ποιέετε, εἶτε	ποιεέτωσαν, εἶτωσαν.

Παρακείμενος.

S. πεποίηκε	πεποιηκέτω
D. πεποιήκετον	πεποιηκέτων
P. πεποιήκατε	πεποιηκέτωσαν.

Ἰόριστος α΄.

S. ποιήσον	ποιησάτω
D. ποιήσατον	ποιησάτων
P. ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώως.

S. ποιέομι, οἶμι	ποιέοις, οἶς	ποιέοι, οἶ
D.	ποιέοιτον, οἶτον	ποιεοίτην, οἶτην
P. ποιέομεν, οἶμεν	ποιέοιτε, οἶτε	ποιέοιεν, οἶεν.

Ἰατικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς.

S. ποιῶην	ποιῶης	ποιῶη
D.	ποιῶητον	ποιῶήτην
P. ποιῶημεν	ποιῶητε	ποιῶησαν καὶ ποιῶεν.

καὶ δωρικῶς.

S. ποιῶην	ποιῶης	ποιῶη
D.	ποιῶητον	ποιῶήτην
P. ποιῶημεν	ποιῶητε	ποιῶησαν.

Παρακείμενος.

S. πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι
D.	πεποιήκοιτον	πεποιηκότην
P. πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Ἰόριστος α΄.

S. ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι
D.	ποιήσαιτον	ποιησαίτην
P. ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Αἰολικῶς δὲ καὶ ἄτικῶς.

ποιήσειω ποιήσειας ποιήσειε,
καὶ ποιήσειαν μόνον, ὡς ἄνω.

Μέλλων α'.
S. ποιήσοιμι ποιήσοις ποιήσοι
D. ποιήσοιμεν ποιήσοιτον ποιήσοιτην
P. ποιήσοιμεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν.
Υποτακτικῶ ἐνεργητικῶ, ἐνεστώς.
S. ἐὰν ποιέω, ᾧ ποιέης, ἧς ποιέη, ἧ
D. ποιέωμεν, ᾧμεν ποιέητον, ἧτον ποιέητον, ἧτον
P. ποιέωμεν, ᾧμεν ποιέητε, ἧτε ποιέωσι, ᾧσι.
Παρακείμενος.
S. ἐὰν πεποιήκω πεποιήκης πεποιήκη
D. πεποιήκωμεν πεποιήκητον πεποιήκητον
P. πεποιήκωμεν πεποιήκητε πεποιήκησσι.
Ἄοριστος α'.
S. ἐὰν ποιήσω ποιήσης ποιήση
D. ποιήσωμεν ποιήσητον ποιήσητον
P. ποιήσωμεν ποιήσητε ποιήσησσι.
Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικῶ.
Ἐνεστώς. ποιέειν, εἶν. Παρακείμενος. πεποιοῦμαι.
Ἄοριστος α'. ποιήσαι. Μέλλων α'. ποιήσειν.

Participia Activa.

Praesens et Imperfect. ὁ ποιέων, ᾧν, ἔοντος, οὔντος.
Παρακείμενος. ὁ πεποιηκώς, τοῦ πεποιηκότος.
Ἄοριστος α'. ὁ ποιήσας, τοῦ ποιήσαντος.
Μέλλων α'. ὁ ποιήσων, τοῦ ποιήσοντος.

PASSIVORUM παράδειγμα.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεστώς.
S. ποιέομαι, οὔμαι ποιέη, ἧ ποιέεται, εἶται
D. ποιέομεν, οὔμε- ἐσθον, εἶσθον ἐσθον, εἶσθον
P. ποιέομεθα, οὔμεθα ἐσθε, εἶσθε ἔονται, οὔνται.
Παρατατικός.
S. ἐποιέομαι, οὔμαι ἐποιέον, οὔ ἐποιέετο, εἶτο
D. ἐποιέομεν, οὔμε- ἐσθον, εἶσθον ἐσθον²⁾, εἶσθον
P. ἐποιέομεθα, οὔμεθα ἐσθε, εἶσθε ἔοντο, οὔντο.
Παρακείμενος.
S. πεποιήμαι πεποιήσαι πεποιήται
D. πεποιήμεθα πεποιήσθον πεποιήσθον
P. πεποιήμεθα πεποιήσθε πεποιήνται.
Υπερσυντελικός.
S. ἐπεποιήμην ἐπεποιήσο ἐπεποιήτο
D. ἐπεποιήμεθα ἐπεποιήσθον ἐπεποιήσθον
P. ἐπεποιήμεθα ἐπεποιήσθε ἐπεποιήντο.
Ἄοριστος α'.
S. ἐποιήθην ἐποιήθης ἐποιήθη
D. ἐποιήθημεν ἐποιήθητον ἐποιήθητην
P. ἐποιήθημεν ἐποιήθητε ἐποιήθησαν.

2) ἐσθον] Ed. 1542. typ. errore: ἐσθον

Μέλλων α'.
S. ποιηθήσομαι ποιηθήσῃ ποιηθήσεται
D. ποιηθήσομεθα ποιηθήσεσθον ποιηθήσεσθον
P. ποιηθήσομεθα ποιηθήσεσθε ποιηθήσονται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.
S. πεποιήσομαι πεποιήσῃ πεποιήσεται
D. πεποιήσομεθα πεποιήσεσθον πεποιήσεσθον
P. πεποιήσομεθα πεποιήσεσθε πεποιήσονται.
Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.
S. ποιέου, οὔ ποιέεσθω, εἶσθω
D. ποιέεσθον, εἶσθον ποιέεσθων, εἶσθων
P. ποιέεσθε, εἶσθε ποιέεσθωσαν, εἶσθωσαν.
Παρακείμενος.
S. πεποιήσο πεποιήσθω
D. πεποιήσομεθα πεποιήσθων
P. πεποιήσομεθα πεποιήσθωσαν.
Ἄοριστος α'.
S. ποιηθήτι ποιηθήτω
D. ποιηθήτην ποιηθήτων
P. ποιηθήτε ποιηθήτωσαν.
Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώς.
S. ποιείμην, σίμην ποιέοιο, οἶο ποιέοιτο, οἶο
D. ποιείμεθα, σίμε- εἶσθον, οἶσθον εἶσθην, οἶσθην
P. ποιείμεθα, σίμεθα εἶσθε, οἶσθε ἔονται, οἶντο.
Παρακείμενος.
S. πεποιήμην πεποιήῃο πεποιήτο
D. πεποιήμεθα πεποιήσθον πεποιήσθην
P. πεποιήμεθα πεποιήσθε πεποιήντο.
Ἄοριστος α'.
S. ποιηθείην ποιηθείης ποιηθείη
D. ποιηθείημεν ποιηθείητον ποιηθείητην
P. ποιηθείημεν ποιηθείητε ποιηθείησαν.
Μέλλων α'.
S. ποιηθήσοιμην ποιηθήσοιο ποιηθήσοιτο
D. ποιηθήσοιμεθα ποιηθήσοισθον ποιηθήσοισθην
P. ποιηθήσοιμεθα ποιηθήσοισθε ποιηθήσοίντο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.
S. πεποιησοίμην πεποιήσοιο πεποιήσοιτο
D. πεποιησοίμεθα πεποιήσοισθον πεποιησοίσθην
P. πεποιησοίμεθα πεποιήσοισθε πεποιήσοίντο.
Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.
S. ἐὰν ποιέωμαι, ᾧμαι ποιέη, ἧ ποιέηται, ἧται
D. ποιέωμεθα, ᾧμε- ἐσθον, ἧσθον ἐσθον, ἧσθον
P. ποιέωμεθα, ᾧμεθα ἐσθε, ἧσθε ἔονται, ᾧνται.
Παρακείμενος.
S. ἐὰν πεποιώμαι πεποιήη πεποιήται
D. πεποιώμεθα πεποιήσθον πεποιήσθον
P. πεποιώμεθα πεποιήσθε πεποιήνται.

	Ἄριστος α΄.	
S. εὖν ποιηθῶ	ποιηθῆς	ποιηθῆ
D. ποιηθῶμεν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον
P. ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων παθητικῶν

Ἐνεστώς. ποιέσθαι, εἶσθαι.

Παρακείμενος. πεποιῆσθαι.

Ἄριστος α΄. ποιηθῆναι.

Μέλλων α΄. ποιηθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. πεποιήσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ ποιούμενος, ούμενος. τοῦ νου.

Παρακείμενος. ὁ πεποιημένος, τοῦ νου.

Ἄριστος α΄. ὁ ποιηθείς, τοῦ θέντος.

Μέλλων α΄. ὁ ποιηθσόμενος, τοῦ νου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ πεποιησόμενος, τοῦ σομένου.

MEDIORUM παράδειγμα.

Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώς.

S. ποιῶμαι, οὔμαι	ποιέη, ἤ	ποιέεται, εἶται
D. ποιῶμεθον, οὔμεθον	έεσθον, εἶσθον	έεσθον, εἶσθον
P. ποιῶμεθα, οὔμεθα	έεσθε, εἶσθε	έονται, οὔνται.

Παρατατικός 3).

S. ἐποιέωμην, οὔμην	ἐποιέον, οὔ	ἐποιέετο, εἶτο
D. ἐποιέόμεθον, οὔμεθον	έεσθον, εἶσθον	έεσθον ⁴⁾ , εἶσθον
P. ἐποιέόμεθα, οὔμεθα	έεσθε, εἶσθε	έοντο, οὔντο.

Ἄριστος α΄.⁵⁾

S. ἐποιήσάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο
D. ἐποιήσάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιήσάσθον
P. ἐποιήσάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

Μέλλων α΄.

S. ποιήσομαι	ποιήση	ποιήσεται
D. ποιήσόμεθον	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον
P. ποιήσόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

Προστατικῶν μέσων ἐνεστώς.

S. ποιέον, οὔ	ποιεέσθω, εἶσθω
D. ποιεέσθον, εἶσθον	ποιεέσθων, εἶσθων
P. ποιεέσθε, εἶσθε	ποιεέσθωσαν, εἶσθωσαν.

3) Παρατατικός.] Ed. 1512. h. l. typ. errore habet scriptio- nis compendium, quod Παρακείμενον significat.

4) εἶσθον] Ed. 1542. male: εἶσθην

5) Huic Tempori in margine apposita est annotatio: Circumflexa mediis carent praeteritis, indef. et fut. secund. (sic Ed. 1542.; in Editt. Camerarii h. l. leguntur: Pleraque circumflexa carent mediis praeteritis, indefinitis et futuris secundis).

	Ἄριστος α΄.	
S. ποιήσαι	ποιησάσθω	
D. ποιήσασθον	ποιησάσθων	
P. ποιήσασθε	ποιησάσθωσαν.	

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώς.

S. ποιείμην, οἶμην	ποιέοιο, οἶο	ποιέοιτο, οἶτο
D. ποιείμεθον, οἶμεθον	έοισθον, οἶσθον	έοισθον, οἶσθον
P. ποιείμεθα, οἶμεθα	έοισθε, οἶσθε	έοιντο, οἶντο.

Ἄριστος α΄.

S. ποιησαίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο
D. ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθον
P. ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

Μέλλων α΄.

S. ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο
D. ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθον
P. ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. εὖν ποιῶμαι, οὔμαι	ποιέη, ἤ	ποιέηται, ἤται
D. ποιῶμεθον, οὔμεθον	έησθον, ἤσθον	έησθον, ἤσθον
P. ποιῶμεθα, οὔμεθα	έησθε, ἤσθε	έωνται, ὦνται.

Ἄριστος α΄.

S. εὖν ποιήσωμαι	ποιήση	ποιήσεται
D. ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον
P. ποιησώμεθα	ποιήσησθε	ποιήσωνται.

Τῶν ἀπαρεμφάτων μέσων

Ἐνεστώς. ποιέσθαι, εἶσθαι.

Ἄριστος α΄. ποιήσασθαι.

Μέλλων α΄. ποιήσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ ποιούμενος, ούμενος.

Ἄριστος α΄. ὁ ποιησόμενος.

Μέλλων α΄. ὁ ποιησόμενος.

SECUNDA CONIUGATIO CIRCUMFLEXORUM.

Ἄριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώς.

S. βοάω, ὦ	βοάεις, ᾗς	βοάει, ᾗ
D. βοάομεν, ὦμεν	βοάετον, ᾗτον	βοάετον, ᾗτον
P. βοάομεν, ὦμεν	βοάετε, ᾗτε	βοάουσι, ὦσι.

Παρατατικός.

S. ἐβόαον, ὦν	ἐβόαες, ας	ἐβόαε, α
D. ἐβόαομεν, ὦμεν	ἐβόαετον, ᾗτον	ἐβόαετην, ᾗτην
P. ἐβόαομεν, ὦμεν	ἐβόαετε, ᾗτε	ἐβόαον, ὦν.

Παρακείμενος.

S. βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε
D. βεβόηκαμεν	βεβόηκατον	βεβόηκατον
P. βεβόηκαμεν	βεβόηκατε	βεβόηκασι.

Ὑπερσυντελικός.

S. ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει
D. ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοήκειτον
P. ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Ἄριστος α'.

S. ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε
D. ἐβόησατον	ἐβόησατον	ἐβόησατον
P. ἐβόησαμεν	ἐβόησατε	ἐβόησαν.

Μέλλων α'.

S. βοήσω	βοήσεις	βοήσει
D. βοήσατον	βοήσατον	βοήσατον
P. βοήσομεν	βοήσατε	βοήσουσι.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώς.

S. βόαε, α	βοάετω, άτω	
D. βοάετον, άτον	βοάετων, άτων	
P. βοάετε, άτε	βοάετωσαν, άτωσαν.	

Παρακείμενος.

S. βεβόηκε	βεβοηκέτω	
D. βεβοήκετον	βεβοηκέτων	
P. βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.	

Ἄριστος α'.

S. βόησον	βοησάτω	
D. βοήσατον	βοησάτων	
P. βοήσατε	βοησάτωσαν.	

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώς.

S. βοάοιμι, ᾧμι	βοάοις, ᾧς	βοάοι, ᾧ
D. βοάοιμεν, ᾧμεν	βοάοιτε, ᾧτε	βοάοιεν, ᾧεν.
P. βοάοιμεν, ᾧμεν	βοάοιτε, ᾧτε	βοάοιεν, ᾧεν.

καὶ βοᾶν, ᾧς εἰς. ἄττικῶς ὡς ποιᾶν.

Παρακείμενος.

S. βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι
D. βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Ἄριστος α'.

S. βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι
D. βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

καὶ ἀολικῶς καὶ ἄττικῶς.

S. βοήσεια	βοήσειας	βοήσειε
D. βοήσειαμεν	βοήσειατε	βοήσειαιεν.

Μέλλων α'.

S. βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι
D. βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

Ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. βοάω, ᾧ	βοάης, ᾧς	βοάη, ᾧ ⁶⁾
D. βοάωμεν, ᾧμεν	βοάητε, ᾧτε	βοάησι, ᾧσι.

Παρακείμενος.

S. βεβοήκω	βεβοηκέω	βεβοήκη
D. βεβοήκωμεν	βεβοηκέτε	βεβοήκωσι.

Ἄριστος α'.

S. βοήσω	βοήσης	βοήση
D. βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

Ἀπαρεμφάτων ἐνεργητικῶν

Ἐνεστώς. βοάειν, ᾧν.	Παρακείμενος. βεβοηκέαι.
Ἄριστος α'. βοᾶσαι.	Μέλλων α'. βοήσειν.

Participia Activa.

Praesens. ὁ βοάων, τοῦ βοάοντος, ᾧντος.
Παρακείμενος. ὁ βεβοηκώς, τοῦ βεβοηκότος.
Ἄριστος α'. ὁ βοήσας, τοῦ βοήσαντος.
Μέλλων α'. ὁ βοήσων, τοῦ βοήσοντος.

PASSIVORUM παράδειγμα.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεστώς⁷⁾.

S. βοάομαι, ᾧμαι	βοάη, ᾧ	βοάεται, ᾧται
D. βοάομεν, ᾧμεν	βοάητε, ᾧτε	βοάωσι, ᾧσι.

Παρατατικός.

S. ἐβοαόμην, ᾧμην	ἐβοάου, ᾧ	ἐβοάετο, ᾧτο
D. ἐβοαόμεθα, ᾧμεθα	ἐβοάουτε, ᾧτε	ἐβοάουσι, ᾧσι.

Παρακείμενος.

S. βεβόημαι	βεβοησάμαι	βεβόηται
D. βεβόημεθα	βεβοησάτε	βεβόηται.

Ὑπερσυντελικός.

S. ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο
D. ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόησαν.

Ἄριστος α'.

S. ἐβοήθη	ἐβοήθης	ἐβοήθη
D. ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

6) ᾧ] sic Editt. 1548., 1557.; Editt. 1542., 1545. ᾧ.

7) Haec inscriptio, quam ex analogia primae Coniugationis Circumflexorum addidi, in Editt. 1542—1557. h. l. omis-
sa est.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. βοηθήσομαι	βοηθήση	βοηθήσεται
D. βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον
P. βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. βεβοήσομαι	βεβοήση	βεβοήσεται
D. βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον
P. βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. βοάου, ᾧ	βοάεσθω, ἄσθω
D. βοάεσθον, ἄσθον	βοάεσθων, ἄσθων
P. βοάεσθε, ἄσθε	βοάεσθωσαν, ἄσθωσαν.

Παρακείμενος.

S. βεβόησο	βεβόησθω
D. βεβόησθον	βεβόησθων
P. βεβόησθε	βεβόησθωσαν.

Ἰόριστος α'.

S. βοήθητι	βοηθήτω
D. βοήθητον	βοηθήτων
P. βοήθητε	βοηθήτωσαν.

Τῶν ἐνκτικῶν ἐνεστώσ.

S. βοαοίμην, ᾧμην	βοάοιο, ᾧο	βοάοιτο, ᾧτο
D. βοαοίμεθον, ᾧμεθον	ἀοισθον, ᾧσθον	ἀοισθην, ᾧσθην
P. βοαοίμεθα, ᾧμεθα	ἀοισθε, ᾧσθε	ἀοιντο, ᾧντο.

Παρακείμενος.

S. βεβοήμην	βεβοήο	βεβοήτο
D. βεβοήμεθον	βεβοήσθον	βεβοήσθην
P. βεβοήμεθα	βεβοήσθε	βεβοήντο.

Ἰόριστος α'.

S. βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη
D.	βοηθείητον	βοηθείήτην
P. βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

Μέλλων α'.

S. βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο
D. βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην
P. βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο
D. βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην
P. βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. ἐὰν βοάωμαι, ᾧμαι	βοάη, ᾗ	βοάηται, ᾗται
D. βοαώμεθον, ᾧμεθον	ἀησθον, ᾗσθον	ἀησθον, ᾗσθον
P. βοαώμεθα, ᾧμεθα	ἀησθε, ᾗσθε	ἀωνται, ᾗνται.

Παρακείμενος.

S. ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῆ	βεβοῆται
D. βεβοῶμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον
P. βεβοῶμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

Ἰόριστος α'.

S. ἐὰν βοηθῶ	βοηθῆς	βοηθῆ
D.	βοηθήτον	βοηθήτον
P. βοηθῶμεν	βοηθήτε	βοηθῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώσ. βοάεσθαι, ἄσθαι.

Παρακείμενος. βεβοῆσθαι.

Ἰόριστος α'. βοηθῆναι.

Μέλλων α'. βοηθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. βεβοῆσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ βοαόμενος, ὠμένος, νου.

Παρακείμενος. ὁ βεβοημένος, τοῦ μένου.

Ἰόριστος α'. ὁ βοηθείς, τοῦ θέντος.

Μέλλων α'. ὁ βοηθησόμενος, τοῦ μένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ βεβοησόμενος, τοῦ μένου.

MEDIORUM παράδειγμα.

Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώσ.

S. βοάομαι, ᾧμαι	βοάη, ᾗ	βοάεται, ᾗται
D. βοαόμεθον, ᾧμεθον	ἀεσθον, ᾗσθον	ἀεσθον, ᾗσθον
P. βοαόμεθα, ᾧμεθα	ἀεσθε, ᾗσθε	ἀονται, ᾗνται.

Παρατακτικός.

S. ἐβοαόμην, ᾧμην	ἐβοάου, ᾧ	ἐβοάετο, ᾗτο
D. ἐβοαόμεθον, ᾧμεθον	ἀεσθον, ᾗσθον	ἀεσθην, ᾗσθην
P. ἐβοαόμεθα, ᾧμεθα	ἀεσθε, ᾗσθε	ἀοντο, ᾗντο.

Circumflexa, et in μι, carent praeteritis.

Ἰόριστος α'.

S. ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο
D. ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην
P. ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων α'.

S. βοήσομαι	βοήση	βοήσεται
D. βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον
P. βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώσ.

S. βοάου, ᾧ	βοάεσθω, ἄσθω
D. βοάεσθον, ᾗσθον	βοάεσθων, ἄσθων
P. βοάεσθε, ᾗσθε	βοάεσθωσαν, ἄσθωσαν.

Ἰόριστος α'.

S. βοήσαι	βοησάσθω
D. βοησάσθον	βοησάσθων
P. βοησάσθε	βοησάσθωσαν.

Τῶν ἐνκτικῶν ἐνεστώσ.

S. βοαοίμην, ᾧμην	βοάοιο, ᾧο	βοάοιτο, ᾗτο
D. βοαοίμεθον, ᾧμεθον	ἀοισθον, ᾗσθον	ἀοισθην, ᾗσθην
P. βοαοίμεθα, ᾧμεθα	ἀοισθε, ᾗσθε	ἀοιντο, ᾗντο.

Ἰόριστος α΄.

S. βοησαίμην	βοήσαιε	βοησαιεο
D. βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαισθην
P. βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοησαιντο.

Μέλλων α΄.

S. βοησάμην	βοήσαιο	βοήσαιτο
D. βοησάμεθον	βοήσαισθον	βοησάσθην
P. βοησάμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. βοάμην, ὦμαι	βοάη, ᾗ	βοάηται, αῖται
D. βοάμεθον, ὠμεθον	ἀησθον, ᾗσθον	ἀησθον, ᾗσθον
P. βοάμεθα, ὠμεθα	ἀησθε, ᾗσθε	ἀωνται, ὠνται.

Ἰόριστος α΄.

S. ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσῃται
D. βοησάμεθον	βοήσῃσθον	βοήσῃσθον
P. βοησάμεθα	βοήσῃσθε	βοήσῃσθαι.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστώσ. βοάσθαι, ᾗσθαι.

Ἰόριστος α΄. βοήσασθαι.

Μέλλων α΄. βοήσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ βοάμενος, ὠμενος, μένη, νον.

Ἰόριστος α΄. ὁ βοησάμενος, μένη, νον.

Μέλλων α΄. ὁ βοησόμενος, μένη, νον.

TERTIA CONIUGATIO
CIRCUMFLEXORUM.

Ὀριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώσ.

S. χρυσόω, ὦ	χρυσόεις, οἷς	χρυσόει, οἷ
D.	χρυσόετον, οὔτον	χρυσόετον, οὔτον
P. χρυσόομεν, οὔμεν	χρυσόετε, οὔτε	χρυσόουσι, οὔσι.

Παρατατικός.

S. ἐχρύσοον, οον	ἐχρύσοες, οος	ἐχρύσοε, οο
D.	ἐχρυσόετον, οὔτον	ἐχρυσόετην, οὔτην
P. ἐχρυσόομεν, οὔμεν	ἐχρυσόετε, οὔτε	ἐχρύσοον, οον.

Παρακείμενος.

S. κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε
D.	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον
P. κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.

Ἰπερσυντελικός.

S. ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει
D.	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσώκειτην
P. ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.

Ἰόριστος α΄.

S. ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε
D.	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσώσατην
P. ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.

Μέλλων α΄.

S. χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει
D.	χρυσώσετον	χρυσώσετον
P. χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώσοσι.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώσ.

S. χρύσοε, ου.	χρυσόετω, οὔτω
D. χρυσόετον, οὔτον	χρυσόετων, οὔτων
P. χρυσόετε, οὔτε	χρυσόετωσαν, οὔτωσαν.

Παρακείμενος.

S. κεχρύσωκε	κεχρυσώκετω
D. κεχρυσώκετον	κεχρυσώκετων
P. κεχρυσώκετε	κεχρυσώκετωσαν.

Ἰόριστος α΄.

S. χρύσωσον	χρυσωσάτω
D. χρυσώσατον	χρυσωσάτων
P. χρυσώσατε	χρυσωσάτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώσ.

S. χρυσόοιμι, οἶμι	χρυσόοις, οἷς	χρυσόοι, οἷ
D.	χρυσόοιτον, οἶτον	χρυσόοιτην, οἶτην
P. χρυσόοιμεν, οἶμεν	χρυσόοιτε, οἶτε	χρυσόοιεν, οἶεν.

Παρακείμενος.

S. κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις	κεχρυσώκοι
D.	κεχρυσώκοιτον	κεχρυσώκοιτην
P. κεχρυσώκοιμεν	κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

Ἰόριστος α΄.

S. χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι
D.	χρυσώσαιτον	χρυσώσαιτην
P. χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

καὶ ἀολικῶς καὶ ἀττικῶς.

S. χρυσώσεια	χρυσώσειας	χρυσώσειε
D.	χρυσώσειατον	χρυσώσειατην
P. χρυσώσειαμεν	χρυσώσειατε	ἄχρηστα, ἀλλ' ἄττικοι, χρυσώσειαν.

Μέλλων α΄.

S. χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι
D.	χρυσώσοιτον	χρυσώσοιτην
P. χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. ἐὰν χρυσόω, ὦ	χρυσόης, οἷς	χρυσόῃ, οἷ
D.	χρυσόητον, ὦτον	χρυσόητον, ὦτον
P. χρυσόωμεν, ὦμεν	χρυσόητε, ὦτε	χρυσόωσι, ὦσι.

Παρακείμενος.

S. ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκης	κεχρυσώκη
D.	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον
P. κεχρυσώκωμεν	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

Ἰόριστος α΄.

S. ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσης	χρυσώσῃ
D.	χρυσώσητον	χρυσώσητον
P. χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώς. χρυσόειν, οὖν.

Παρακείμενος. κεχρυσωκέναι.

Ἰόριστος ἄ. χρυσῶσαι.

Μέλλων ἄ. χρυσώσειν.

Participia Activa.

Praesens. ὁ χρυσοῶν, ὦν. ὄουσα, οὔσα. ὄον, οὔν.

Παρακείμενος. ὁ κεχρυσωκώς, σωκῶτα, σωκός.

Ἰόριστος ἄ. ὁ χρυσώσας, σῶσασα, σῶσαν.

Μέλλων ἄ. ὁ χρυσώσων, σῶσουσα, σῶσων.

PASSIVORUM παράδειγμα.

Τῶν ὀριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.

S. χρυσοῦμαι, οὔμαι χρυσόη, οἷ χρυσόεται, οὔται

D. χρυσοῦμεθον, οὔ- ὀεσθον, οὔσθον ὀεσθον, οὔσθον
μεθονP. χρυσοῦμεθα, οὔ- ὀεσθε, οὔσθε ὄονται, οὔνται.
μεθα

Παρατατικός.

S. ἐχρυσόμην, οὔμην ἐχρυσόου, οὔ ἐχρυσόετο, οὔτο

D. ἐχρυσόμεθον, οὔ- ὀεσθον, οὔσθον ὀεσθην, οὔσθην
μεθονP. ἐχρυσόμεθα, οὔ- ὀεσθε, οὔσθε ὄοντο, οὔντο.
μεθα

Παρακείμενος.

S. κεχρυσώμαι κεχρυσώσαι κεχρυσώται

D. κεχρυσώμεθον κεχρυσώσθον κεχρυσέσθον

P. κεχρυσώμεθα κεχρυσώσθε κεχρυσώνται.

Ἰπερσυντελικός.

S. ἐκεχρυσώμην ἐκεχρυσώσο ἐκεχρυσώτο

D. ἐκεχρυσώμεθον ἐκεχρυσώσθον ἐκεχρυσώσθην

P. ἐκεχρυσώμεθα ἐκεχρυσώσθε ἐκεχρυσώσαντο.

Ἰόριστος ἄ.

S. ἐχρυσώθη ἐχρυσώθης ἐχρυσώθη

D. ἐχρυσώθημεθον ἐχρυσώθητον ἐχρυσώθητην

P. ἐχρυσώθημεν ἐχρυσώθητε ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων ἄ.

S. χρυσωθήσομαι χρυσωθήση χρυσωθήσεται

D. χρυσωθήσομεθον θήσεσθον θήσεσθον

P. χρυσωθήσομεθα θήσεσθε θήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται

D. κεχρυσώσομεθον σῶσεσθον σῶσεσθον

P. κεχρυσώσομεθα σῶσεσθε σῶσονται.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώς.

S. χρυσόου, οὔ χρυσοέσθω, οὔσθω

D. χρυσόεσθον, οὔσθον χρυσοέσθων, οὔσθων

P. χρυσόεσθε, οὔσθε χρυσοέσθωσαν, οὔσθωσαν.

Παρακείμενος.

S. κεχρυσώσο κεχρυσώσθω

D. κεχρυσώσθον κεχρυσώσθων

P. κεχρυσώσθε κεχρυσώσθωσαν.

Ἰόριστος ἄ.

S. χρυσώθητι χρυσώθήτω

D. χρυσώθητον χρυσώθήτων

P. χρυσώθητε χρυσώθήτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.

S. χρυσοῖμην, οἶμην χρυσόοιο, οἶο χρυσόοιτο, οἶτο

D. χρυσοῖμεθον, οἶ- ὀοισθον, οἶσθον οἶσθην, οἶσθην
μεθονP. χρυσοῖμεθα, οἶ- ὀοισθε, οἶσθε ὀοίντο, οἶντο.
μεθα

Παρακείμενος.

S. κεχρυσώμην κεχρυσῶτο κεχρυσῶτο

D. κεχρυσώμεθον κεχρυσῶσθον κεχρυσῶσθην

P. κεχρυσώμεθα κεχρυσῶσθε κεχρυσῶντο.

Ἰόριστος ἄ.

S. χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη

D. χρυσωθείημεθον χρυσωθείητον χρυσωθείήτην

P. χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων ἄ.

S. χρυσωθήσοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο

D. χρυσωθήσοίμεθον θήσοισθον θήσοισθον

P. χρυσωθήσοίμεθα θήσοισθε θήσοίντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρυσώσοιτο

D. κεχρυσωσοίμεθον σῶσοισθον σῶσοισθην

P. κεχρυσωσοίμεθα σῶσοισθε σῶσοίντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. ἐὰν χρυσόωμαι, χρυσόη, οἷ χρυσόῦται, ὤται

D. χρυσόωμεθον, ὀησθον, ὤσθον ὀησθον, ὤσθον
ώμεθονP. χρυσόωμεθα, ὀησθε, ὤσθε ὀώνται, ὤνται.
ώμεθα

Παρακείμενος.

S. ἐὰν κεχρυσώμαι κεχρυσῆ κεχρυσῆται

D. κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον

P. κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Ἰόριστος ἄ.

S. ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθής χρυσωθῆ

D. χρυσωθῶμεθον χρυσωθήτον χρυσωθῆτον

P. χρυσωθῶμεν χρυσωθήτε χρυσωθῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων παθητικῶν

Ἐνεστώς. χρυσόεσθαι, οὔσθαι.

Παρακείμενος. κεχρυσῶσθαι.

Ἰόριστος ἄ. χρυσωθῆναι.

Μέλλων α'. χρυσωθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ χρυσοόμενος, ούμενος.

Παρακείμενος. ὁ κεχρυσωμένος.

Ἄοριστος α'. ὁ χρυσωθείς.

Μέλλων α'. ὁ χρυσωθησόμενος.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ κεχρυσωσόμενος.

MEDIORUM παράδειγμα.

Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώς.

S. χρυσοίμαι, οὔμαι χρυσή, οἷ χρυσόεται, οὔται

D. χρυσοόμεθον, ού- ὀεσθον, οὔσθον ὀεσθον, οὔσθον

P. χρυσοόμεθα, ού- ὀεσθε, οὔσθε ὀονται, οὔνται.

μέθον
μέθα

Παρατατικός.

S. ἐχρυσόμην, ού- ἐχρυσόου, οὔ ἐχρυσόετο, οὔτο

D. ἐχρυσόμεθον, ού- ὀεσθον, οὔσθον ὀεσθην, οὔσθην

P. ἐχρυσόμεθα, ού- ὀεσθε, οὔσθε ὀοντο, οὔντο.

μέθον
μέθα

Ἄοριστος α'.

S. ἐχρυσωσάμην ἐχρυσάσω ἐχρυσάσατο

D. ἐχρυσωσάμεθον ἐχρυσάσασθον ἐχρυσωσάσθην

P. ἐχρυσωσάμεθα ἐχρυσάσασθε ἐχρυσάσαντο.

Μέλλων α'.

S. χρυσώσομαι χρυσώση χρυσώσεται

D. χρυσωσόμεθον χρυσώσεσθον χρυσώσεσθον

P. χρυσωσόμεθα χρυσώσεσθε χρυσώσονται.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώς.

S. χρυσόου, οὔ χρυσόεσθω, οὔσθω

D. χρυσόεσθον, οὔσθον χρυσόεσθων, οὔσθων

P. χρυσόεσθε, οὔσθε χρυσόεσθωσαν, οὔσθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S. χρύσωσαι χρυσωσάσθω

D. χρυσώσασθον χρυσωσάσθων

P. χρυσώσασθε χρυσωσάσθωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν μέσων ἐνεστώς.

S. χρυσοίμην, οίμην χρυσόοιο, οἶο χρυσόοιτο, οἶτο

D. χρυσοίμεθον, οί- ὀοισθον, οἶσθον οοίσθην, οοίσθην

P. χρυσοίμεθα, οί- ὀοισθε, οἶσθε ὀοίντο, οἶντο.

μέθον
μέθα

Ἄοριστος α'.

S. χρυσωσαίμην χρυσώσαιο χρυσώσαιτο

D. χρυσωσαίμεθον χρυσώσαισθον χρυσωσαίσθην

P. χρυσωσαίμεθα χρυσώσαισθε χρυσώσαιντο.

ΜΕΛΑΝΘΗ. ΟΡΕΒ. Vol. XX.

Μέλλων α'.

S. χρυσωσοίμην χρυσώσοιο χρυσώσοιτο

D. χρυσωσοίμεθον χρυσώσοισθον χρυσωσοίσθην

P. χρυσωσοίμεθα χρυσώσοισθε χρυσώσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. ἐὰν χρυσώμαι, χρυσή, οἷ χρυσόηται, ὦται

D. χρυσώμεθον, ὠμαι ὀησθον, ὠσθον ὀησθον, ὠσθον

P. χρυσώμεθα, ὠμεθον ὀησθε, ὠσθε ὀονται, ὠνται.

ὠμεθον
ὠμεθα

Ἄοριστος α'.

S. ἐὰν χρυσώσωμαι χρυσώση χρυσώσεται

D. χρυσωσώμεθον χρυσώσησθον χρυσώσησθον

P. χρυσωσώμεθα χρυσώσησθε χρυσώσωνται.

Ἀπαρέμφορα μέσα.

Ἐνεστώς. χρυσόεσθαι, οὔσθαι.

Ἄοριστος α'. χρυσώσασθαι.

Μέλλων α'. χρυσώσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ χρυσοόμενος, ούμενος.

Ἄοριστος α'. ὁ χρυσωσάμενος.

Μέλλων α'. ὁ χρυσωσόμενος.

PRIMA CONIUGATIO VERBORUM IN MI.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώς.

S. τίθῃμι τίθης τίθῃσι

D. τίθετον τίθετον τίθετον

P. τίθεμεν τίθετε τίθεισι.

Παρατατικός.

S. ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθῃ

D. ἐτίθετον ἐτίθετον ἐτιθέτην

P. ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

S. τέθεικα τέθεικας τέθεικε

D. τεθείκατον τεθείκατον τεθείκατον

P. τεθείκαμεν τεθείκατε τεθείκασι.

Ἐπερσυντελικός.

S. ἐτεθείκειν ἐτεθείκεις ἐτεθείκει

D. ἐτεθείκειτον ἐτεθείκειτον ἐτεθείκειτην

P. ἐτεθείκαμεν ἐτεθείκειτε ἐτεθείκεισαν.

Ἄοριστος α'.

S. ἔθῃκα ἔθῃκας ἔθῃκε

D. ἔθῃκατον ἔθῃκατον ἔθῃκάτην

P. ἔθῃκαμεν ἔθῃκατε ἔθῃκαν.

Ἄοριστος β'.

S. ἔθην ἔθης ἔθῃ

D. ἔθετον ἔθετον ἔθέτην

P. ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. θήσω	θήσεις	θήσει
D.	θήσετον	θήσετον
P. θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.
Futuro 2. carent in <i>μ</i> , ut circumflexa.		

	<i>Προστακτικῶν ενεργητικῶν ἐνεστώς.</i>	
S.	τίθει	τιδέτω
D.	τίθετον	τιδέτων
P.	τίθετε	τιδέτωσαν.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S.	τέθεικα	τεδεικέτω
D.	τεθείκετον	τεδεικέτων
P.	τεθείκετε	τεδεικέτωσαν.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S.	θήκον	θηκάτω
D.	θήκατον	θηκάτων
P.	θήκατε	θηκάτωσαν.

	<i>Ἄοριστος β'.</i>	
S.	θέτι ἢ θές	θέτω
D.	θέτον	θέτων
P.	θέτε	θέτωσαν.

	<i>Τῶν ἐδικτικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. τιθείην	τιθείης	τιθείη
D.	τιθείητον	τιθείητην
P. τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν ἢ τιδείην.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι
D.	τεθείκοιτον	τεθείκοιτην
P. τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. θήκαιμι	θήκαις	θήκαι
D.	θήκαιτον	θήκαιτην
P. θήκαιμεν	θήκαιτε	θήκαιεν.

	<i>Ἄοριστος β'.</i>	
S. θείην	θείης	θείη
D.	θείητον	θείητην
P. θείημεν	θείητε	θείησαν vel θείην.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. θήσοιμι	θήσοις	θήσοι
D.	θήσοιτον	θήσοιτην
P. θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

	<i>Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. ἐὰν τιθῶ	τιθῆς	τιθῆ
D.	τιθῆτον	τιθῆτον
P. τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.
	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ
D.	τεθείκῃτον	τεθείκῃτην
P. τεθείκωμεν	τεθείκῃτε	τεθείκῃσι.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. ἐὰν θήκω	θήκῃς	θήκῃ
D.	θήκῃτον	θήκῃτην
P. θήκωμεν	θήκῃτε	θήκῃσι.

	<i>Ἄοριστος β'.</i>	
S. ἐὰν θῶ	θῆς	θῆ
D.	θῆτον	θῆτον
P. θῶμεν	θῆτε	θῶσι

Τῶν ἀπαρεμφάτων ενεργητικῶν
 Ἐνεστώς. τιθέναι. Παρακείμενος. τεθεικέναι.
 Ἄοριστος α'. θῆκαι. Ἄοριστος β'. θείναι ἢ θῆναι.
 Μέλλων α'. θήσειν.

Participia Activa.

Praesens. ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος.
 Παρακείμενος. ὁ τεθεικώς, τοῦ τεθεικότος.
 Ἄοριστος α'. ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος.
 Ἄοριστος β'. ὁ θείς, τοῦ θέντος.
 Μέλλων α'. ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος.

PASSIVORUM παράδειγμα.

	<i>Ὀριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.</i>	
S. τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται
D. τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον
P. τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

	<i>Παρατατικός.</i>	
S. ἐτιθέμην	ἐτίθου	ἐτίθετο
D. ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην
P. ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθοντο.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται
D. τεθειμέθον	τέθεισθον	τέθεισθον
P. τεθειμέθα	τέθεισθε	τέθεινται.

	<i>Ὑπερσυντελικός.</i>	
S. ἐτεθειμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο
D. ἐτεθειμέθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθεισθην
P. ἐτεθειμέθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. ἐτέθην	ἐτέθῃς	ἐτέθῃ
D.	ἐτέθῃτον	ἐτεθῆτην
P. ἐτέθηνμεν	ἐτέθῃτε	ἐτέθῃσαν.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται
D. τεθήσόμεθον	τεθήσῃσθον	τεθήσῃσθον
P. τεθήσόμεθα	τεθήσῃσθε	τεθήσονται.

Passiva in *μ* et indefinitis et futuris secundis carent.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται
D. τεθείσομεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον
P. τεθείσομεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

Τῶν προστακτικῶν παθητικῶν ἔνεστώς.

S. τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω
D. τίθεσθον	τιθέσθων
P. τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακείμενος.

S. τέθεισο	τέθεισθω
D. τέθεισθον	τέθεισθων
P. τέθεισθε	τέθεισθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S. τέθῃ	τεθήτω
D. τέθῃτον	τεθήτων
P. τέθῃτε	τεθήτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν παθητικῶν ἔνεστώς.

S. τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο
D. τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθεῖσθην
P. τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακείμενος.

S. τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο
D. τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθεῖσθην
P. τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

S. τεθείην	τεθείης	τεθείη
D. τεθείητον	τεθείητων	τεθείητην
P. τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων α'.

S. τεθήσοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο
D. τεθήσοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθήσοισθην
P. τεθήσοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. τεθείσοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο
D. τεθείσοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθείσοισθην
P. τεθείσοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἔνεστώς.

S. εἰάν τιθῶμαι	τιθῆ	τιθῆται
D. τιθῶμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον
P. τιθῶμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

Παρακείμενος.

S. εἰάν τεθῶμαι	τεθῆ	τεθῆται
D. τεθῶμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον
P. τεθῶμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

Ἄοριστος α'.⁴⁾

S. εἰάν τεθῶ	τεθῆς	τεθῆ
D. τεθῶμεθον	τεθῆτων	τεθῆτων
P. τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

4) α'.] sic recte Ed. 1557.; Editt. 1542., 1545., 1548. β.

Τῶν ἀπαρεμφάτων παθητικῶν

ἔνεστώς. τίθεσθαι. Παρακείμενος. τεθείσθαι.
Ἄοριστος α'. τεθῆναι. Μέλλων α'. τεθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. τεθείσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ τιθέμενος, μένη, νον.
Παρακείμενος. ὁ τεθειμένος, μένη, μένον.
Ἄοριστος α'. ὁ τεθείς, τεθείσα, τεθέν.
Μέλλων α'. ὁ τεθησόμενος, μένη, νον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ τεθεισόμενος, μένη, νον.

MEDIORUM παράδειγμα.

Μέσων ὀριστικῶν ἔνεστώς.

S. τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται
D. τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον
P. τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικός.

S. ἐτιθέμην	ἐτίθου	ἐτίθετο
D. ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην
P. ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθοντο.

Praeteritis mediis verba in μι carent ut circumflexa.

Ἄοριστος α'.

S. ἐθήκαμην	ἐθήκω	ἐθήκατο
D. ἐθήκαμεθον	ἐθήκασθον	ἐθήκασθην
P. ἐθήκαμεθα	ἐθήκασθε	ἐθήκαντο.

Ἄοριστος β'.

S. ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο
D. ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἔθέσθην
P. ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

Μέλλων α'.

S. θήσομαι	θήσῃ	θήσεται
D. θήσομεθον	θήσεσθον	θήσεσθον
P. θήσομεθα	θήσεσθε	θήσονται.

Carent et futuris secundis Media in μι.

Τῶν προστακτικῶν ἔνεστώς.

S. τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω
D. τίθεσθον	τιθέσθων
P. τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S. θῆκαι	θήκασθω
D. θῆκασθον	θήκασθων
P. θῆκασθε	θήκασθωσαν.

Ἄοριστος β'.

S. θέσο καὶ θοῦ	θέσθω
D. θέσθον ⁵⁾	θέσθων
P. θέσθε	θέσθωσαν.

5) θέσθον] sic recte Ed. 1557.; Editt. 1542—1548. male: θέσθων

Τῶν εὐκτικῶν μέσων ἐνεστώως.

S. τιδείμην	τιδεῖο	τιδεῖτο
D. τιδείμεθον	τιδεῖσθον	τιδεῖσθην
P. τιδείμεθα	τιδεῖσθε	τιδεῖντο.

Ἄοριστος β.

S. θείμην	θειο	θειτο
D. θείμεθον	θείσθον	θείσθην
P. θείμεθα	θείσθε	θειντο.

Μέλλων α΄.

S. θησολίμην	θήσοιο	θήσοιτο
D. θησολίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην
P. θησολίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώως.

S. ἐὰν τιθῶμαι	τιθῆ	τιθῆται
D. τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον
P. τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

Ἄοριστος α΄.

S. ἐὰν θηκῶμαι	θήκη	θήκηται
D. θηκώμεθον	θήκησθον	θήκησθον
P. θηκώμεθα	θήκησθε	θήκωνται.

Ἄοριστος β.

S. ἐὰν θῶμαι	θῆ	θῆται
D. θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον
P. θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

Ἀπαρέμφοτα μέσα.

Ἐνεστώως. τιθεσθαι.

Ἄοριστος β. θέσθαι. nam aoristo primo caret.

Μέλλων α΄. θήσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ τιθέμενος, νη, νον.

Ἄοριστος β. ὁ θέμενος, νη, νον.

Μέλλων α΄. ὁ θησόμενος, νη, νον.

SECUNDA CONIUGATIO VERBORUM IN MI.

Τῶν ὀριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώως.

S. ἴστημι	ἴσθης	ἴσθῃσι
D.	ἴστατον	ἴστατον
P. ἴσταμεν	ἴστατε	ἴστασι.

Παρατατικός.

S. ἴστην	ἴσθης	ἴσθη
D.	ἴστατον	ἴστατην
P. ἴσταμεν	ἴστατε	ἴστασαν.

Παρακείμενος.

S. ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
D.	ἕστάκατον	ἕστάκατον
P. ἕστάκαμεν	ἕστάκατε	ἕστάκασι.

Ὑπερσυντελικός.

S. ἕστάκειν	ἕστάκεις	ἕστάκει
D.	ἕστάκειτον	ἕστακείτην
P. ἕστάκειμεν	ἕστάκειτε	ἕστάκεισαν.

Ἄοριστος α΄.

S. ἕστησα	ἕστησας	ἕστησε
D.	ἕστησάτον	ἕστησάτην
P. ἕστησαμεν	ἕστησατε	ἕστησαν

Ἄοριστος β.

S. ἕστην	ἕστης	ἕστη
D.	ἕστητον	ἕστητην
P. ἕστημεν	ἕστητε	ἕστησαν.

Μέλλων α΄.

S. στήσω	στήσεις	στήσει
D.	στήσετον	στήσετον
P. στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

Προστακτικῶν ἐνεστώως.

S.	ἴσταδι	ἴστάτω
D.	ἴστατον	ἴστάτων
P.	ἴστατε	ἴστάτωσαν.

Παρακείμενος.

S.	ἕστακε	ἕστακέτω
D.	ἕστάκετον	ἕστακέτων
P.	ἕστακετε	ἕστακέτωσαν.

Ἄοριστος α΄.

S.	στήσον	στησάτω
D.	στήσατον	στησάτων
P.	στήσατε	στησάτωσαν.

Ἄοριστος β.

S.	στήθι	στήτω
D.	στήτον	στήτων
P.	στήτε	στήτωσαν.

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώως.

S. ἴσταίην	ἴσταίης	ἴσταίη
D.	ἴσταίητον	ἴσταίητην
P. ἴσταίημεν	ἴσταίητε	ἴσταίησαν vel αἰεν.

Παρακείμενος.

S. ἕστακοίμι	ἕστάκοις	ἕστάκοι
D.	ἕστάκοιτον	ἕστακοίτην
P. ἕστακοίμεν	ἕστάκοιτε	ἕστάκοιεν.

Ἄοριστος α΄.

S. στήσαιμι	στήσαις	στήσαι
D.	στήσαιτον	στησαιήτην
P. στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

Ἄοριστος β.

S. σταίην	σταίης	σταίη
D.	σταίητον	σταίητην
P. σταίημεν	σταίητε	σταίησαν vel σταίεν.

Μέλλων α΄.

S. στήσοιμι	στήσοις	στήσοι
D.	στήσοιτον	στησοίτην
P. στήσοίμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. ἐὰν ἴστω	ἴσῃς	ἴσῃ
D. ἴσῶτον	ἴσῶτον	ἴσῶτον
P. ἴσῶμεν	ἴσῶτε	ἴσῶσι.

Παρακείμενος.

S. ἐὰν ἔσταίω	ἔσταις	ἔσται
D. ἔσῶτον	ἔσῶτον	ἔσῶτον
P. ἔσῶμεν	ἔσῶτε	ἔσῶσι.

Ἄοριστος α'.

S. ἐὰν στήσω	στήσῃς	στήσῃ
D. στήσῶτον	στήσῶτον	στήσῶτον
P. στήσῶμεν	στήσῶτε	στήσῶσι.

Ἄοριστος β'.

S. ἐὰν στήω	στήῃς	στήῃ
D. στήῶτον	στήῶτον	στήῶτον
P. στήῶμεν, καὶ ἰω- νικῶς στέωμεν	στήῃτε	στήῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώσ. ἴσῶμαι.	Παρακείμενος. ἔστακέμαι.
Ἄοριστος α'. στήσαι.	Ἄοριστος β'. στήναι.
Μέλλων α'. στήσειν.	

Participia Activa.

Praesens. ὁ ἰστάς, ἰστάσα, ἰσῶν.
Παρακείμενος. ὁ ἔστακός, ἔστακνῖα, ἔστακός.
Ἄοριστος α'. ὁ στήσας, στήσασα, στήσαν.
Ἄοριστος β'. ὁ στάς, σταῖσα, σῶν.
Μέλλων α'. ὁ στήσων, στήσουσα, στήσον.

PASSIVORUM παράδειγμα.

Τῶν ὀριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. ἴσταιμι	ἴστασαι καὶ ἴστη	ἴσταιται
D. ἰσῶμεθον	ἴσασθον	ἴσασθον
P. ἰσῶμεθα	ἴσασθε	ἴσωνται.

Παρατατικός.

S. ἰσῶμην	ἴστασο καὶ ἴστω	ἴστατο
D. ἰσῶμεθον	ἴσασθον	ἰσῶσθην
P. ἰσῶμεθα	ἴσασθε	ἴσωντο.

Παρακείμενος.

S. ἔσταμαι	ἔστασαι	ἔσταται
D. ἔσῶμεθον	ἔσασθον	ἔσασθον
P. ἔσῶμεθα	ἔσασθε	ἔσωνται.

Ἐπερσυντελικός.

S. ἔσῶμην	ἔστασο	ἔστατο
D. ἔσῶμεθον	ἔσασθον	ἔσῶσθην
P. ἔσῶμεθα	ἔσασθε	ἔσωντο.

Ἄοριστος α'.

S. ἔσῶσθην	ἔσῶσθης	ἔσῶσθῃ
D. ἔσῶσθην	ἔσῶσθην	ἔσῶσθην
P. ἔσῶσθην	ἔσῶσθῃ	ἔσῶσθῶσαν.

Μέλλων α'.

S. σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται
D. σταθήσομεθον	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον
P. σταθήσομεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

Indefin. et futur. [secundis] deficiunt ut supra.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. ἔστασομαι	ἔστασῃ	ἔστάσεται
D. ἔστασομεθον	ἔστάσεσθον	ἔστάσεσθον
P. ἔστασομεθα	ἔστάσεσθε	ἔστάσονται.

Τῶν προστακτικῶν ἐνεστώσ.

S. ἴστασο καὶ ἴστω	ἰστάσθω
D. ἴσασθον	ἰστάσθων
P. ἴσασθε	ἰστάσθωσαν.

Παρακείμενος.

S. ἔστασο	ἔστάσθω
D. ἔσασθον	ἔστάσθων
P. ἔσασθε	ἔστάσθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S. στάθητι	σταθήτω
D. στάθητον	σταθήτων
P. στάθητε	σταθήτωσαν.

Τῶν ἐπικτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. ἰσταίμην	ἰσταῖο	ἰσταῖτο
D. ἰσταίμεθον	ἰσταῖσθον	ἰσταῖσθην
P. ἰσταίμεθα	ἰσταῖσθε	ἰσταῖντο.

Chrysoloras proparoxytona facit ἰσταῖο, ἰσταῖτο, sic caetera.

Παρακείμενος.

S. ἔσταίμην	ἔσταῖο	ἔσταῖτο
D. ἔσταίμεθον	ἔσταῖσθον	ἔσταῖσθην
P. ἔσταίμεθα	ἔσταῖσθε	ἔσταῖντο.

Ἄοριστος α'.

S. σταθελίην	σταθελίης	σταθελίῃ
D. σταθελίημεθον	σταθελίησθον	σταθελίησθην
P. σταθελίημεθα	σταθελίησθε	σταθελίησαν.

Μέλλων α'.

S. σταθήσοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο
D. σταθήσοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθήσοισθην
P. σταθήσοίμεθα	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

S. ἔστασοίμην	ἔστάσοιο	ἔστάσοιτο
D. ἔστασοίμεθον	ἔστάσοισθον	ἔστασοισθην
P. ἔστασοίμεθα	ἔστάσοισθε	ἔστάσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. ἐὰν ἴσῶμαι	ἴσῃ	ἴσῶται
D. ἴσῶμεθον	ἴσῶσθον	ἴσῶσθον
P. ἴσῶμεθα	ἴσῶσθε	ἴσῶνται.

	<i>Παρακείμενος.</i>		
S. ἐὰν ἐστῶμαι	ἔσται	ἔσταιται	
D. ἐστώμεθον	ἔσταισθον	ἔσταισθον	
P. ἐστώμεθα	ἔσταισθε	ἔστώνται.	

	<i>Ἄοριστος α'.</i>		
S. σταθῶ	σταθῆς	σταθῆ	
D.	σταθῆτον	σταθῆτον	
P. σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.	

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώς. Ἰστασθαι. Παρακείμενος. ἐστιάσθαι.
Ἄοριστος α'. σταθῆναι. Μέλλων α'. σταθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. ἐστάσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ ἰστάμενος, μένη, μενον.
Παρακείμενος. ὁ ἐσταμένος, μένη, μένον.
Ἄοριστος α'. ὁ σταθεὶς, σταθεῖσα, σταθέν.
Μέλλων α'. ὁ σταθησόμενος, μένη, μενον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ ἐστασόμενος, μένη, von.

*MEDIORUM παράδειγμα.**Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώς.*

S. ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται
D. ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον
P. ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Παρατατικός.

S. ἱστάμην	ἵστω	ἵστατο
D. ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην
P. ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Ἄοριστος α'.

S. ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο
D. ἐστησάμεθον	ἐστήσασθον	ἐστησάσθην
P. ἐστησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Ἄοριστος β'.

S. ἐστάμην	ἔστασο	ἔστατο.
------------	--------	---------

ἄχρηστα, ut et in caeteris modis huius verbi.

Προστακτικῶν ἐνεστώς.

S.	ἵστασο καὶ ἵστω	ἱστάσθω
D.	ἵστασθον	ἱστάσθων
P.	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Ἄοριστος α'.

S.	στήσαι	στησάσθω
D.	στήσασθον	στησάσθων
P.	στήσασθε	στησάσθωσαν.

Τῶν ἐδικτικῶν μέσων ἐνεστώς.

S. ἱσταίμην	ἱσταίω	ἱσταίτω
D. ἱσταίμεθον	ἱσταίσθον	ἱσταίσθην
P. ἱσταίμεθα	ἱσταίσθε	ἱσταίντο.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>		
S. στησαίμην	στήσαιω	στήσαιτω	
D. στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαισθην	
P. στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.	

Μέλλων α'.

S. στησοίμην	στήσοιω	στήσοιτω
D. στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην
P. στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώς.

S. ἐὰν ἰστώμαι	ἰστῆ	ἰσῆται
D. ἰστώμεθον	ἰσῆσθον	ἰσῆσθον
P. ἰστώμεθα	ἰσῆσθε	ἰσῆνται.

Ἄοριστος α'.

S. ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσῃται
D. στησώμεθον	στήσῃσθον	στήσῃσθον
P. στησώμεθα	στήσῃσθε	στήσῃνται.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώς. Ἰστασθαι.
Ἄοριστος α'. στήσεσθαι. Μέλλων α'. στήσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ ἱστάμενος, μένον.
Ἄοριστος α'. ὁ στησάμενος, μένον.
Μέλλων α'. ὁ στησόμενος, μένον.

*TERTIA CONIUGATIO VERBORUM IN MI.**Τῶν ὀριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώς.*

S. δίδωμι	δίδως	δίδωσι
D.	δίδοτον	δίδοτον
P. δίδομεν	δίδοτε	δίδουσι, ἰωνικῶς καὶ διδόασι.

Παρατατικός.

S. ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω
D.	ἐδίδοτον	ἐδιδότην
P. ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

S. δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε
D.	δεδώκατον	δεδώκατον
P. δεδώκαμεν.	δεδώκατε	δεδώκασι.

Ἐπερσυντελικός.

S. ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει
D.	ἐδεδώκειτον	ἐδεδώκειτην
P. ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Ἄοριστος α'.

S. ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε
D.	ἐδώκατον	ἐδώκατην
P. ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἐδώκαν.

Ἰόριστος β.

S. ἔδων	ἔδως	ἔδω
D. ἔδοτον	ἔδοτην	
P. ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων α.

S. δάσω	δάσεις	δάσει
D. δάσετον	δάσετον	δάσετον
P. δάσομεν	δάσετε	δάσοσσι.

Προστακτικῶν ἐνεστώσ.

S. δίδοθε	διδότω
D. δίδοτον	διδότων
P. δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακείμενος.

S. δέδωκα	δεδοκέτω
D. δεδώκετον	δεδοκέτων
P. δεδώκετε	δεδοκέτωσαν.

Ἰόριστος α.

S. δάκων	δακάτω
D. δάκατον	δακάτων
P. δάκατε	δακάτωσαν.

Ἰόριστος β.

S. δάθε ἢ δός	δάτω
D. δάτεον	δάτων
P. δάτε	δάτωσαν.

Τῶν ἐντικτικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώσ.

S. δίδοιην	διδόιης	διδόιη
D. δίδοιητον	διδόιητον	διδόιητην
P. δίδοιημεν	διδόιητε	διδόιησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακείμενος.

S. δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι
D. δεδώκοιτον	δεδώκοιτον	δεδώκοιτην
P. δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἰόριστος α.

S. δάκαιμι	δάκαις	δάκαι
D. δάκαιτον	δάκαιτον	δάκαιτην
P. δάκαιμεν	δάκαιτε	δάκαιεν.

Ἰόριστος β.

S. δοίην	δοίης	δοίη
D. δοίητον	δοίητον	δοίητην
P. δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοίησαν.

καὶ δάην, δάης, δάη, ἀττικῶς ut supra.

Μέλλων α.

S. δάσοιμι	δάσοις	δάσοι
D. δάσοιτον	δάσοιτον	δάσοιτην
P. δάσοιμεν	δάσοιτε	δάσοιεν.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. εἰάν διδῶ	διδῶς	διδῶ
D. διδῶτον	διδῶτον	διδῶτον
P. διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακείμενος.

S. εἰάν δεδώκω	δεδώκης	δεδώκη
D. δεδώκητον	δεδώκητον	δεδώκητον
P. δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

Ἰόριστος α.

S. εἰάν δάκω	δάκης	δάκη
D. δάκητον	δάκητον	δάκητον
P. δάκωμεν	δάκητε	δάκωσι.

Ἰόριστος β.

S. εἰάν δῶ	δῶς	δῶ
D. δῶτον	δῶτον	δῶτον
P. δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώσ. δίδοναι. Παρακείμενος. δεδωκέναι.
Ἰόριστος α. δάκω. Ἰόριστος β. δοῦναι.
Μέλλων α. δάσειν.

Participia Activa.

Praesens. ὁ διδούς, διδοῦσα, διδόν.
Παρακείμενος. ὁ δεδωκώς, δεδωκυῖα, δεδωκός.
Ἰόριστος α. ὁ δούς, δοῦσα, δόν.
Μέλλων α. ὁ δάσων, δάσουσα, δῶσον.

PASSIVORUM παράδειγμα.

Τῶν ὀριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. δίδομαι	δίδομαι	δίδομαι
D. διδόμεθον	διδόμεθον	διδόμεθον
P. διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικός.

S. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδο	ἐδίδοτο
D. ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
P. ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

S. δέδομαι	δέδομαι	δέδοται
D. δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον
P. δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται καὶ δεδόταται.

Ἐπερσυντελικός.

S. ἐδέδομην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο
D. ἐδέδομεθον	ἐδέδοσθον	ἐδέδοσθην
P. ἐδέδομεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο καὶ ἐδέδοτατο.

Ἰόριστος α.

S. ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη
D. ἐδόθητον	ἐδόθητον	ἐδόθητην
P. ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. δοθήσομαι	δοθήση	δοθήσεται
D. δοθήσόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον
P. δοθήσόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

	<i>Μετ' ὀλίγον μέλλων.</i>	
S. δεδόσομαι	δεδόση	δεδοσεται
D. δεδοσόμεθον	δεδοσεσθον	δεδοσεσθον
P. δεδοσόμεθα	δεδοσεσθε	δεδοσονται.

	<i>Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.</i>	
S. δίδωσο καὶ δίδου	διδόσθω	
D. δίδουσθον	διδόσθων	
P. δίδουσθε	διδόσθωσαν.	

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. δέδοσο	δεδόσθω	
D. δέδουσθον	δεδόσθων	
P. δέδουσθε	δεδόσθωσαν.	

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. δόθητι	δοθήτω	
D. δόθητον	δοθήτων	
P. δόθητε	δοθήτωσαν.	

	<i>Τῶν εὐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.</i>	
S. δίδοιμην	διδοῖο	διδοῖτο
D. δίδοιμεθον	διδοῖσθον	διδοῖσθην
P. δίδοιμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο
D. δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοῖσθην
P. δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. δοθείην	δοθείης	δοθείη
D.	δοθείητον	δοθείητην
P. δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν καὶ δοθείην.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο
D. δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην
P. δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

	<i>Μετ' ὀλίγον μέλλων.</i>	
S. δεδοσοίμην	δεδοσοιο	δεδοσοιτο
D. δεδοσοίμεθον	δεδοσοισθον	δεδοσοίσθην
P. δεδοσοίμεθα	δεδοσοισθε	δεδοσοιντο.

	<i>Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.</i>	
S. εἰὰν διδώμαι	διδῶ	διδῶται
D. διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον
P. διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

	<i>Παρακείμενος.</i>	
S. εἰὰν δεδώμαι	δεδώ	δεδώται
D. δεδώμεθον	δεδώσθον	δεδώσθον
P. δεδώμεθα	δεδώσθε	δεδώνται.

	<i>Ἄοριστος α'.</i>	
S. εἰὰν δοθῶ	δοθῆς	δοθῆ
D.	δοθῆτον	δοθῆτον
P. δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων παθητικῶν
 Ἐνεστώσ. δίδουσθαι. Παρακείμενος. δεδόσθαι.
 Ἄοριστος α'. δοθῆναι. Μέλλων α'. δοθήσεσθαι.
 Μετ' ὀλίγον μέλλων. δεδοσεσθαι.

Participia Passiva.

Praesens. ὁ διδόμενος, διδομένη, διδόμενον.
Παρακείμενος. ὁ δεδομένος, μένη, μένον.
 Ἄοριστος α'. ὁ θαθεῖς, θαθεῖσα, θαθέν.
Μέλλων α'. ὁ δοθησόμενος, μένη, μενον.
 Μετ' ὀλίγον μέλλων. ὁ δεδοσόμενος, μένη, μενον.

MEDIORUM παράδειγμα.

	<i>Μέσων ὀριστικῶν ἐνεστώσ.</i>	
S. δίδομαι	δίδου καὶ δίδου	δίδουται
D. δίδουμεθον	δίδουσθον	δίδουσθον
P. δίδουμεθα	δίδουσθε	δίδονται.

	<i>Παρατατικός.</i>	
S. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδο	ἐδίδοτο
D. ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδίδοσθην
P. ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

	<i>Ἄοριστος α'. ἄχρηστος.</i>	
S. ἐδώκαμην	ἐδώκω	ἐδώκατο
D. ἐδώκαμεθον	ἐδώκασθον	ἐδώκασθην
P. ἐδώκαμεθα	ἐδώκασθε	ἐδώκαντο.

	<i>Ἄοριστος β'.</i>	
S. ἐδόμην	ἐδοσο καὶ ἐδον	ἐδοτο
D. ἐδόμεθον	ἐδοσθον	ἐδόσθην
P. ἐδόμεθα	ἐδοσθε	ἐδοντο.

	<i>Μέλλων α'.</i>	
S. δώσομαι	δώση	δώσεται
D. δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον
P. δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται.

	<i>Τῶν προστακτικῶν μέσων ἐνεστώσ.</i>	
S. δίδωσο καὶ δίδου	διδόσθω	
D. δίδουσθον	διδόσθων	
P. δίδουσθε	διδόσθωσαν.	

Primum Indefinitum ἄχρηστον est in hoc verbo, ut supra.

	<i>Ἄοριστος β'.</i>	
S. δόσο καὶ δοῦ	δόσθω	
D. δόσθον	δόσθων	
P. δόσθε	δόσθωσαν.	

Τῶν εὐκτικῶν μέσων ἐνεστώσ.

S. διδοίμην	διδόω	διδόωτο
D. διδοίμεθον	διδόωσθον	διδόωσθην
P. διδοίμεθα	διδόωσθε	διδόωντο.

Ἄριστος β'.

S. δοίμην	δοῖω	δοῖωτο
D. δοίμεθον	δοῖωσθον	δοῖωσθην
P. δοίμεθα	δοῖωσθε	δοῖωντο.

Μέλλων α'.

S. δωσοίμην	δώσω	δώσωτο
D. δωσοίμεθον	δώσωσθον	δώσωσθην
P. δωσοίμεθα	δώσωσθε	δώσωντο.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. εἰὰν διδώμαι	διδῶ	διδῶται
D. διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθην
P. διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Ἄριστος β'.

S. εἰὰν δῶμαι	δῶ	δῶται
D. δῶμεθον	δῶσθον	δῶσθην
P. δῶμεθα	δῶσθε	δῶνται.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώσ. δίδοσθαι. Ἄριστος β'. δόσθαι.
Μέλλων α'. δώσεσθαι.

Participia Media.

Praesens. ὁ διδόμενος, νη, νον.
Ἄριστος β'. ὁ δόμενος, νη, νον.
Μέλλων α'. ὁ δωσόμενος, νη, νον.

QUARTA CONIUGATIO VERBORUM IN MI.

Ἑριστικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώσ.

S. ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι
D.	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον
P. ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζεύγνυσι καὶ ἰωνικῶς ζεύγνυσσι.

Παρατατικός.

S. ἐζεύγνυμι	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυμι
D.	ἐζεύγνυτον	ἐζεύγνυτον
P. ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Ἄριστος α'.

S. ἐζεύξα	ἐζεύξας	ἐζεύξε
D.	ἐζεύξατον	ἐζεύξάτην
P. ἐζεύξαμεν	ἐζεύξατε	ἐζεύξαν.

MELANTH. OPER. VOL. XX.

Μέλλων α'.

S. ζεύξω	ζεύξεις	ζεύξει
D.	ζεύξετον	ζεύξετον
P. ζεύξομεν	ζεύξετε	ζεύξουσι.

Προστακτικῶν ἐνεργητικῶν ἐνεστώσ.

S. ζεύγνυθι	ζεύγνυτω
D. ζεύγνυτον	ζεύγνυτων
P. ζεύγνυτε	ζεύγνυτῶσαν.

Τῶν εὐκτικῶν ἐνεστώσ.

S. ζευγνύοιμι	ζευγνύοις	ζευγνύοι
D.	ζευγνύοιτον	ζευγνύοιτην
P. ζευγνύοιμεν	ζευγνύοιτε	ζευγνύοιεν.

Ἄριστος αἰολικός καὶ ἄττικός.

S. ζεύξεια	ζεύξειας	ζεύξειε,
τὰ λοιπὰ ἀπολείπει αἰ, πλὴν ζεύξειαν.		

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεστώσ.

S. εἰὰν ζευγνύω	ζευγνύης	ζευγνύη
D.	ζευγνύητον	ζευγνύητον
P. ζευγνύωμεν	ζευγνύητε	ζευγνύωσι.

Τῶν ἀπαρεμφάτων

Ἐνεστώσ. ζευγνύμαι.
οἱ ἕτεροι χρόνοι ἄχρηστοι.

Participia Activa.

Praesens { ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύοντος.
ἡ ζευγνύσα, τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύοντος.

Et a barytono, ὁ ζευγνύων, τοῦ ζευγνύοντος.

PASSIVORUM Paradigma.

Ἑριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται
D. ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον
P. ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

S. ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο
D. ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην
P. ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

Τῶν προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. ζεύγνυσσο	ζευγνύσθω
D. ζεύγνυσθον	ζευγνύσθω.
P. ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

Τῶν ἀπαρεμφάτων παθητικῶν

Ἐνεστώσ. ζευγνύσθαι.

Reliqua tempora omnino desiderantur.

Participia Passiva.

Praesens { ὁ ζευγνύμενος, τοῦ μένου.
 ἡ ζευγνυμένη, τῆς μένης.
 τὸ ζευγνύμενον, τοῦ μένου.

Μέσος ἀόριστος.

S. ἐζευξάμην   ἐζεύξω   ἐζεύξατο
 D. ἐζευξάμεθον   ἐζεύξασθον   ἐζευξάσθην
 P. ἐζευξάμεθα   ἐζεύξασθε   ἐζεύξαντο.

Futurum Medium.

S. ζεύξομαι   ζεύξῃ   ζεύξεται
 D. ζευξόμεθον   ζεύξεσθον   ζεύξεσθον
 P. ζευξόμεθα   ζεύξεσθε   ζεύξονται.

Finis Coniugationum circumflexorum et in μι
 verborum.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Mich. Neandri *Graecae linguae erotemata*, praeter illas sex Editt., quas supra p. 13 sq. recensui, prodierunt etiam *Vitbergae* 1559., 1569., 1575., 1598., 1630., 1674. et *Lipsiae* 1589. Hae Editt. afferuntur in Ioh. Car. Volborthii *Buchdruck auf Michael Neander* (Gottingae 1777. 11¹/_a plagg. 4.) p. 48.

Pag. 3 sq. in penultima textus linea pro Quarinus lege: Guarinus.